

MAGIC

WORLD ONLINE 5

โลกออนไลน์ในฝัน

Story : Mr.Saka

90

ตลาดมืด

ช่วงเปิดเทอมใหม่ๆ เพื่อนๆ ในห้องทุกคนต่างรู้สึกตกตะลึงกับรูปร่างของตุลา ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจนแทบจะกลายเป็นคนละคน แต่ก็ยังพอรับได้

เรื่องนี้คงต้องย้อนกลับไปตั้งแต่ตอนที่ตุลาเข้าเรียนใหม่ๆ สภาพของเขาในตอนนั้นนอกจากบุคลิกลักษณะที่สงบนิ่งและร่างกายที่ผอมบางแล้ว ก็แทบไม่มีจุดเด่นใดๆ

หลังจากเริ่มเปิดเรียนไปได้สักพัก ร่างกายของตุลาจึงเริ่มมีความสมบูรณ์ของกล้ามเนื้อมากขึ้นเรื่อยๆ โดยมีทุกคนในห้องเรียนที่ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของตุลามาโดยตลอดเป็นพยาน เนื่องจากทุกคนรู้ว่าตุลาฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ และออกกำลังกายทุกวันอย่างเคร่งครัด จึงไม่ตกใจมากนัก และช่วงก่อนปิดเทอมซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้พบกัน ตุลาก็ดูดีกว่าช่วงที่เข้าเรียนใหม่ๆ มาก

แต่การพบกันอีกครั้งเมื่อเปิดเทอมกลับทำให้ทุกคนตื่นตะลึง ไม่เพียงกล้ามเนื้อของตุลาจะดูสมบูรณ์แข็งแรงขึ้นเท่านั้น ความสูงยังเพิ่มมากขึ้นด้วย จนตอนนี้ตุลาสูงถึง 170 เซนติเมตรแล้ว เรียกว่าไม่ได้พบกัน

เพียงไม่นาน กลับเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดด มีแต่พวกซัยที่เห็นตุลาในเกมทุกวันที่ยังรู้สึกคุ้นตาจนไม่แปลกใจเท่าไร

ด้วยเหตุนี้ขณะที่อยู่ในห้องเรียน เอกจึงพูดซ้ำๆ ว่า

“ว่าแล้วว่าเปิดเทอมนี้ไอ้กรต้องเสียเรตดิ้งไปหลายจุด”

โชคดีที่บุคลิกลักษณะของตุลาค่อนข้างสงบเยือกเย็น ทำให้สาว ๆ ไม่ค่อยกล้ามาวอแวมากนัก ซัย คิง เอก และกรก็ทำหน้าที่เป็นผู้คุ้มกันดาราคณใหม่ได้เป็นอย่างดี ใครมีที่ทำว่าจะเข้ามาทวงใจตุลา ถ้าไม่ถูกเอกแซวจนหงุดหงิด ก็มักจะถูกคิงที่ตัวใหญ่บีบบั่นลำส่วนหัวจนถอยหนีจนแล้วจนรอดตุลาก็ยังไม่ว้าวว่า ตอนนี้มีคนแอบชำเลื่องมองเขามากขนาดไหน เพราะปกติเขาก็ไม่สนใจสายตารอบข้างอยู่แล้ว แถมยังเจอในเกมมาจนชิน

และแม้ว่าจะมีสาว ๆ มาทักทายกร แต่สายตากลับชำเลื่องมองตุลาเกือบทุกคน จนคิงกับซัยรู้สึกเป็นห่วงว่าจะเกิดเหตุการณ์เพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด เพราะตุลาเปลี่ยนแปลงจากเด็กเรียนเก่งหน้าตาพอใช้ได้ไม่ถึงกับแย่ เพียงแต่รูปร่างผอมบางจนภาพรวมดูไม่ดีเท่าไร กลายเป็นหนุ่มฮอตในช่วงเวลาไม่นาน

ภายหลังทั้งสองจึงได้รู้ว่าพวกตนประเมินกรต่ำไปมาก...

หลังจากกรที่เคยใช้ความหล่อหลอกล่อสาว ๆ มานานมีโอกาสดินทางไปฮ่องกง เพื่อนรักของพวกเขาเหมือนกับได้พบเป้าหมายในชีวิตแล้ว ทำให้แนวคิดและพฤติกรรมเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน ไม่บ้าผู้หญิงเหมือนเก่า เมื่อกรเฉลยความลับให้ทุกคนได้รู้ พวกเขาต่างก็ตื่นตะลึงมาก

ทุกคนรู้ว่าเกม MWO มีระบบแปลภาษา ทำให้ทุกคนทั่วโลกสามารถสื่อสารกันเข้าใจ แต่ไม่มีใครนึกเลยว่าตั้งแต่กลับมาจากฮ่องกงมาได้เปลี่ยนระบบการรับฟังจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษแล้ว ซึ่งเขา

อธิบายอย่างภาคภูมิใจว่า

“ตอนแรกก็ต้องฟังพวกซัปไตเติลอยู่บ้าง แต่ตอนนี้บอกตรงๆ ฟังเรื่องทุกคำแล้ว เอาไว้คล้องๆ กว้านี้ก่อนค่อยเปลี่ยนเป็นภาษาจีนกลาง จะได้ลองฝึกภาษาจีนบ้าง เสียอย่างเดียวที่เกมนี้นี้ฝึกฟังได้แต่ฝึกพูดไม่ได้”

ทั้งนี้ระบบแปลภาษาของ Cyber Tech จะเปลี่ยนคลื่นความคิดเป็นภาษาที่ผู้รับฟังเข้าใจ ดังนั้นไม่ว่าจะพูดภาษาอะไร ไวยากรณ์ถูกต้องหรือไม่ ผู้ฟังย่อมรู้เรื่องแน่นอน เกมนี้จึงเหมาะกับการฝึกฟังภาษาเท่านั้น ไม่เหมาะจะใช้ฝึกพูด

กรกำลังฝึกฝนอย่างมุ่งมั่นเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายคือ การเป็นพระเอกวิบุตตามที่เขาหวังไว้ ตอนนี้เส้นสายก็มีแล้ว (หลี่หลินหวาง) เงินทุนก็มีแล้ว (ขอไต้ตุลาก็น่าจะได้ อย่างมั่นคงไม่เท่ากับเพื่อนกับผุ้งหรงกเกมตอนนั้นมันก็รวล้นฟ้าแล้ว) สิ่งที่ขาดมีเพียงความรู้ความสามารถเท่านั้น ส่วนเรื่องหน้าตาไม่ใช่ปัญหา เพราะกรรมันใจมาก (แม้เขาจะเสียความมั่นใจเล็กๆ ตอนเปิดเทอมที่โดนพระขโมยเรตติงนี้แหละ)

“บ๊ะ! ชุ่มฝึกไม่ยอมบอกกันมั้ง” เอกอดบ่นไม่ได้

“แต่ก็ดีแล้วนี่ ไ้กรรมเป้าหมายแล้ว เหลือแต่พวกเรานี้แหละเฮ้อ...” คิงกล่าวเบาๆ แล้วถอนหายใจ

จริงๆ แล้วพวกเขายังอายุไม่เท่าไรหรื ดังนั้นยังไม่ต้องสนใจเรื่องนี้ก็ได้ แต่เพราะพวกเขาได้เห็นคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันมีเป้าหมายที่เด่นชัด อย่างไ้กรรมที่อยากเป็นดารา เกมมันก็จริงจังมาก ส่วนได้ชื่อคงไม่ต้องเป็นห่วง ความจริงแล้วคิงและเพื่อนๆ ก็เคยนึกสบประมาทอยู่เหมือนกัน เนื่องจากพวกเขารู้มานานแล้วว่า NPC เกมนี้ฉลาดมาก เด็กๆ อย่างตุลาไม่น่าจะบริหารเมืองไหว ที่ไหนได้ไ้กรรมมันโคตรฉลาด แผนการแต่ละอย่างของมันทำเอาพวกเขาอึ้งครั้งแล้วครั้งเล่า

เรื่องที่พวกเขามีส่วนร่วมอย่างจริงจังก็แค่ตอนที่ผู้เล่นนับพันมา

คาดคั้นตุลาเพื่อหาข้อมูลการสมัครเป็นศิษย์ของมหาปราชญ์ คนอะไรดันคิดแผนการเปลี่ยนวิกฤติให้กลายเป็นโอกาสได้อย่างไม่น่าเชื่อ แทนที่จะถูกผู้เล่านับหมื่นนับพันหมายหัว ตุลากลับสามารถทำอะไรได้อย่างมหาศาลโดยใช้คำพูดแค่ไม่กี่ประโยค

เมื่อเห็นความสำเร็จของเพื่อนคนหนึ่ง และความมุ่งมั่นของเพื่อนอีกคนหนึ่ง ชัย คิง และเอกย์อมอดคิดถึงอนาคตและเป้าหมายของตัวเองไม่ได้ ตุลาที่พอจะรับรู้ได้จึงปลอบใจว่า

“ไม่ต้องคิดอะไรมากมายขนาดนั้นก็ได้ ค่อยๆ คิดก็ได้ว่าอยากทำอะไรที่สุด”

“ว่าแต่ได้ซื้ออะไรให้พวกเราทำบ้างหรือเปล่านั้น ช่วงนี้เอาแต่ฝึกชกเบ๊อๆ เหมือนกัน” คิงถามเบาๆ เขารู้ว่าในเกมตอนนี้ตุลามีภารกิจมากมาย ทั้งการควบคุมการสร้างเมือง ซึ่งความจริงควรจะเสร็จสิ้นไปแล้ว แต่ตอนนี้ผู้อพยพกลับมีมากขึ้นเรื่อยๆ ตุลาจึงต้องจัดระเบียบเพิ่มมากขึ้นหลายอย่าง ดังนั้นการที่ตุลายอมสละเวลาวันละหลายชั่วโมงมาให้คำแนะนำพวกเขาย่อมถือได้ว่าเสียสละเพื่อพวกเขามากแล้ว ถึงตอนนี้โรงฝึกของเจ้าเมืองจะไม่ได้มีแค่พวกเขา แต่มีคลาส 3 และคลาส 4 จำนวนมากที่ไม่ได้เข้าร่วมสงครามเข้ามาฝึกฝนด้วยก็ตาม

โดยตุลาคิดว่าคนพวกนี้จะเป็นกำลังหลักให้แก่ตัวเองในอนาคต เขาจึงชี้แนะให้อย่างเต็มที่ และเตรียมแผนงานบางอย่างไว้ให้แล้ว

“พวกนายวางแผนรู้ลึกเปี่ยมไหนหรอเนี่ย” ตุลาหัวเราะ “จะว่าไปตอนนี้ฉันมีแผนงานสองอย่างให้พวกนาย เลือกเอาละกันว่าสนใจจะทำอะไร แต่ต้องไปทำที่ทวีปหลักนะ อย่างแรกเป็นงานสบายไม่เสี่ยง แต่ได้เงินน้อย แถมยังต้องใช้ฝีมือและรู้จักรักษาเวลามากๆ อย่างที่สองเสี่ยงหน่อย ต้องใช้ไหวพริบและทักษะการเจรจาค่อนข้างมาก แต่คุ้ม อยากได้งานไหนล่ะ”

“เอาอีกแล้วไฉน บอกรออกมาตรงๆ ไม่ได้หรือใจจะว่างานอะไร
อมพะนาอยู่ได้ แถมยังต้องไปทำที่ทวีปหลักอีก ไม่ใช่งานง่ายๆ แหงเลย”
คิงบ่น เวลาขอร้องมันที่ไร ไม่รู้ทำไมชอบทวงประสาทุกที

ตุลาอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “โอเค บอกก็บอก งานแรกเป็นงาน
ของสมาคมทหารรับจ้างและสมาคมพ่อค้าที่เคยบอกไว้นั้นแหละ ตอนนี้อยู่
ทั้งสองสมาคมยังไม่เป็นรูปเป็นร่างเลยต้องทำอย่างนี้ไปก่อน แต่ฉันส่ง
คนไปซื้อร้านค้าตามเมืองใหญ่ เอาไว้แล้ว ส่วนสินค้าที่จะขายก็คือข้อมูล
วิธีการคือ นายต้องเข้าไปในร้านแล้วแสดงใบรับรองว่าผ่านการฝึกจาก
โรงฝึกทักษะแห่งเมืองอีเดน ตอนนี้นายผ่านขั้นที่สี่แล้ว มีคุณสมบัติพอ
จะรับงานได้”

“ต้องมีใบรับรองด้วยหรือวะ” เอกถามอย่างสงสัย

“หึๆ แน่نون งานที่ฉันจะให้ทำต้องการคนมีฝีมือ งานง่ายๆ ฉัน
ไม่เสนอออกไปหรอก”

ตุลาหยุดชั่วคราวแล้วกล่าวต่อ “รูปแบบการทำงานคือ พวกนั้นจะ
เสนองานและค่าจ้างให้พวกนาย บอกไว้ก่อนนะ ยิ่งค่าจ้างแพงงานก็จะ
ยิ่งยาก เดี่ยวพวกนายเข้าไปที่ทวีปหลักก็รู้เองละว่ามีงานแบบไหนให้ทำ
บ้าง บอกได้เลยว่ามีตั้งแต่งานขนส่งสินค้ายันล่ามอนสเตอร์เลยทีเดียว
อืม...แต่ช่วงนี้คงดำเนินการได้เฉพาะอาณาจักรที่ไม่ได้เข้าร่วมสงคราม
ถ้าจังหวะเหมาะๆ อาจจะได้อ่านสบายรายได้ดีอย่างการคุ้มกันพวกผู้เล่น
ที่เป็นนักท่องเที่ยวด้วย”

“เฮ้ย! ไฉนแบบนั้นไปรับที่อาคารภารกิจประจำเมืองก็ได้นี่หว่า”
คิงอดเอ่ยออกมาไม่ได้

“หึๆ จะบอกอะไรให้ละ ถ้าฉันไม่ได้เป็นเจ้าของ รับรองไม่มีทาง
รู้หรอกว่า ใ้ภารกิจจากอาคารภารกิจจะมันเกิดจากประชาชนในเมือง
ไปแจ้งความประสงค์ว่าอยากจะได้อะไร แล้วเสนอเงินรางวัลไว้ บ้าง

ภารกิจที่ให้เงินรางวัลหรือของตอบแทนน้อยกว่าที่ควรจะเป็น ระบบจะมอบเงินชดเชยหรือแจกของอย่างกล่องสุ่มไอเทมให้ หรือถ้าภารกิจมันง่ายกว่าที่ควรจะเป็น ระดับของภารกิจจะลดลงแล้วเงินรางวัลก็จะลดลงด้วย ดังนั้นอาคารภารกิจของแต่ละเมืองไม่เหมือนกันหรอก ที่สำคัญมันรับได้แต่ภารกิจของเมืองนั้น อีกอย่างราคาสินค้าหรือความต้องการของแต่ละเมืองมันก็ไม่เหมือนกัน อย่างปลาทะเล แก่คิดว่าเอาไปขายที่ชายหาดหรือเอาไปขายในภูเขาจะได้ราคาดีกว่ากันล่ะ”

ชัยพยักหน้าอย่างเข้าใจ “ที่แท้แกคิดจะหาทำไรจากส่วนต่างของราคาสินค้านี่เอง ความจริงเรื่องพวกนี้ก็มีสมาคมการค้าคอยจัดการอยู่แล้วนี่”

“ถูกต้อง แต่ปกติสมาคมการค้าจะบริหารจัดการแต่สินค้าที่มีปริมาณมาก เพราะเวลาเดินทางต้องไปกันหลายคน แกมบางครั้งยังต้องจ้างทหารคุ้มกันอีกต่างหาก แล้วที่สำคัญที่สุดก็คือ เครือข่ายข้อมูลข่าวสารของพวกนั้นไม่มีทางเทียบกับฉันที่มีสมาคมพรานป่าคอยหาข้อมูลมาให้ได้อยู่แล้ว” ตูลากล่าวอย่างภาคภูมิใจ

“ไหนว่าไอ้สมาคมพรานป่ายังตั้งขึ้นมาไม่ได้ไงล่ะ” เอกขมวดคิ้ว ตูลาเคยบอกพวกเขาเองว่า สมาคมพรานป่ายังต้องใช้เวลามากกว่าจะก่อตั้งแห่งแรกได้

“ยังตั้งไม่ได้ ไม่ได้แปลว่าทำงานไม่ได้นี่หว่า ฉันวางแผนสร้างสมาคมนี้ขึ้นมาเพื่อหาข้อมูลข่าวสารนะ ถึงค่าใช้จ่ายจะมากไปหน่อย แต่กะอีแค่ข้อมูลว่าที่ไหนขายสินค้าอะไร ต้องการสินค้าอะไร ราคาเท่าไร มันไม่ใช่ข้อมูลที่หายากหรอกนะ”

“ทำไมมันดูกระจอกจิงวะ ไอ้สมาคมการค้าของแกนี่ฟังๆ ดูมันมีแต่งานเล็กๆ นะ” เอกอดพุดออกมาไม่ได้ ในเมื่อไม่คิดจะแย่งงานของสมาคมการค้าของแต่ละเมือง เท่ากับว่าไม่ทำการค้าใหญ่ๆ เลยนะสิ

ไฉนมันคิดจะทำงานเล็กๆ แบบนี้ด้วยเหวอ ไม่น่าเชื่อ

ตุลาหัวเราะแล้วตอบ “ก็บอกแล้วว่าเพิ่งเริ่มต้น อีกอย่างคนที่ผ่านการฝึกขั้นที่สี่ยังมีแค่ไม่กี่ร้อยคนเท่านั้นเอง ฉันเลยลองมอบงานง่ายๆ และช่องทางหารายได้ให้ยังงี้ละ อนาคตมันต้องขยายตัวมากขึ้นเรื่อยๆ แล้วฉันก็คิดว่าในอนาคต ใบรับรองว่าผ่านการฝึกจากโรงฝึกทักษะแห่งเมืองอีเดนจะเป็นสิ่งมีค่าที่ผู้เล่นทุกคนอยากมีแน่นอน”

ชัย คิง เอก และกรลองคิดตามก็พบว่าน่าจะเป็นไปได้ เพราะหากผ่านการฝึกขั้นที่สี่ รับรองได้ว่าทักษะเสริมการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่จะต้องสูงกว่าระดับ 60 แน่นอน ยิ่งคลาสต่ำ ค่าสถานะน้อยๆ ยิ่งต้องมีระดับทักษะสูงมากๆ ถึงจะผ่านได้ ส่วนใหญ่ที่ผ่านได้ในตอนนี้ก็คือ คลาส 3 และคลาส 4 ที่มีค่าสถานะสูงอยู่แล้ว แต่ระดับทักษะเสริมของคนพวกนั้นอย่างเก่งก็แค่ 60-65

จะว่าไปโรงฝึกทักษะนี้เหมาะสำหรับพวกที่ยังอยู่ไม่เกินคลาส 3 มากกว่า แต่ก็ถือได้ว่ามีมาตรฐานที่ดี หากผ่านการฝึกที่นี่ได้ ย่อมมีโอกาสสูงมากที่จะได้ความสามารถระดับวิถีด้านการใช้อาวุธ ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานในการเลื่อนไปคลาส 4 (ชัย คิง เอก และกรได้แล้วทั้งคู่คน)

“ถึงจะเป็นการรวมตัวแบบหลวมๆ เพื่อผลประโยชน์ แต่ถ้าพวกนายสามารถรวมกลุ่มคนพวกนี้ได้ แล้วตั้งเป็นสมาคมทหารรับจ้าง ในอนาคตสมาคมนี้จะต้องเป็นสมาคมที่ไม่ธรรมดาแน่นอน”

ตามแผนของตุลานั้น เขาคิดว่าจะทำให้สมาคมทหารรับจ้างเป็นสมาคมของผู้เล่นโดยเฉพาะ เมื่อสมาคมนี้รับงานจากเครือข่ายสมาคมการค้าของเขา รับรองได้ว่าผู้เล่นพวกนี้จะต้องมีความรู้สึกที่ดีต่อเขา โดยเงื่อนไขแรกหากคิดจะรับงานจากสมาคมการค้าแห่งเมืองอีเดนคือ ผู้เล่นคนนั้นจะต้องเคยผ่านการฝึกจากโรงฝึกทักษะแห่งเมืองอีเดนมาก่อน เพียงเท่านั้นก็จะสามารถการันตีได้แล้วว่า ในอนาคตคนกลุ่มนี้ย่อมสามารถ

รวมกลุ่มกันได้อย่างแน่นอน

ผู้ผ่านการฝึกจากโรงฝึกทักษะแห่งเมืองอีเดนทุกคนเปรียบเสมือนศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกัน ต่อให้ปีกหวัชข้อพุดคุยไม่ออก ยังสามารถวิพากษ์วิจารณ์เป็นเพื่อนกันได้ เช่น “ไ้การฝึกฟุ้งตัวนี้โคตรโหดเลย กว่าจะผ่านมาได้โดนตำไมรู้เท่าไร” หรือ “ด่านปีนปายมันจะมีไว้ทำบ้าอะไร ตูไม่ใช่ลิงนะโว้ย!” หรือ “ฉันเกลียดไ้ครูฝึกหน้าลิงนั่นสุดๆ เลยวะ!” เพียงเท่านี้คนพวกนี้ก็สามารถรวมกลุ่มกันได้ โดยที่เขาไม่ต้องออกแรงชักชวนใดๆ ทั้งสิ้น

ตอนนี้ตุลากำลังรอให้กลุ่มฟาลคอนฝึกฝนฝีมือจนพัฒนาได้ถึงระดับสูงกว่านี้ก่อน แล้วจะส่งพวกเขาไปเป็นแกนนำของทหารรับจ้างเหล่านี้

“แล้วงานที่สองล่ะ ไ้ที่ว่าต้องการคนที่มีไหวพริบและเจรจาเก่งๆ นะ”

ตุลาหัวเราะเบาๆ แต่ไม่รู้ทำไมเอกที่เป็นคนถามจึงรู้สึกเสียววาบ “หึๆ ไ้งานนี้จะว่าไปมันก็มีที่มาจากพวกอาณาจักรใหญ่ๆ ที่สั่งซื้อปืนไปจากฉันนั่นแหละ พวกนั้นดันบังคับให้ฉันทำสัญญาว่าจะไม่ขายปืนให้อาณาจักรอื่นๆ ฉันเองก็รับปากไปแล้วซะด้วยสิ เลยต้องหาคนที่เจรจาเก่งๆ มาทำงานลับหลังให้สักหน่อย”

“หรือว่าแกคิดจะแอบค้าอาวุธลับหลังพวกอาณาจักรใหญ่ๆ อย่างนั้นหรอ!” ซัยยดร้องออกมาไม่ได้ เรื่องนี้ถือว่าเสี่ยงมาก เนื่องจากมันเท่ากับการประกาศตัวเป็นศัตรูกับอาณาจักรโอโนราเลยทีเดียว

“เสี่ยงมากเกินไป อย่าทำจะดีกว่า” คิงกล่าวสั้นๆ

ตุลาารู้สึกขำมาก “เฮ้ยๆ! นี่พวกแกคิดว่าฉันจะสันนิษฐานขนาดนั้นเลยหรอ ฉันเป็นคนรักชาติสัญญาและเป็นพ่อค้าที่ดี ดังนั้นไม่ทำอะไรลับหลังอย่างนั้นแน่นอน สิ่งที่จะฉันจะทำก็คือ การสร้างเครือข่ายตลาดมืดต่างหาก

เล่า”

“เครือข่ายตลาดมืด!” ทั้งสี่คนร้องออกมาพร้อมกัน พลอยทำให้เพื่อนๆ ที่อยู่ในห้องหันมามองอย่างสงสัย

“พวกแกคุยกันเรื่องอะไรเหวอ” เด็กในห้องหลายคนเริ่มเข้ามาล้อม ปกติกลุ่มของตุลาก็เป็นกลุ่มเด่นดังในห้องอยู่แล้ว ไม่ว่าจะป็นกรที่หน้าตาดี (ชัดเจนว่าต้องเป็นจุดสนใจ) เอกที่ถึงจะปากเสียไปหน่อย แต่บางทีก็เป็นตัวโจ๊กซึ่งเรียกเสียงหัวเราะได้ ชัยที่ทุกคนรู้ว่าทางบ้านมีฐานะดี (เรียกว่าๆ ว่า เป็นลูกคนรวย) คิงที่มีร่างกายกำยำและโดดเด่นสุดท้ายก็คือ ตุลา ผู้มีคะแนนอันดับหนึ่งของชั้นปี แคมปิดเทอมที่ผ่านมาไม่รู้ไปติดยาอะไรมา จากเด็กผอมแห้งหัวโตถึงกลายเป็นเด็กหนุ่มที่มีรูปร่างดีขนาดนี้ได้

“เฮ้ย! ไม่มีอะไร แค่คุยกันนิดๆ หน่อยๆ เรื่องเกมที่เราที่กำลังเล่นอยู่นะ” เอกเอ่ยสบายๆ

“พวกนายเล่นเกมเหวอ เกมอะไรกัน” นักเรียนหญิงคนหนึ่งถาม

“MWO ของค่าย Cyber Tech” ชัยตอบเรียบๆ

หลายคนในห้องทำหน้าสงสัย แต่มีบางคนที่อยู่ชมรมเดียวกับพวกตุลาพยักหน้าอย่างเข้าใจ

“อ้อ! พวกแกเพิ่งไปฮ้องงมมาตอนปิดเทอมนี้หว่า เลยถือโอกาสสมัครเล่นเกมที่โน่นสินะ”

ตุลาตอบไม่ได้ “ในห้องเราไม่มีคนเล่นเกมนี้เลยเหวอ”

เพื่อนๆ ในห้องต่างส่ายหน้า “ไม่มีใครเล่นเกมนี้หะวอ ใครๆ ก็รู้ว่าเกมนี้ถ้าอายุไม่ถึง 20 จะออกจากเกาเริ่มต้นไม่ได้ แล้วใครมันจะไปเล่นกัน แคมค่าสมัครก็ไม่ใช่บ่อยๆ (นี่แหละประเด็นหลัก) เล่นสองสามวันก็ไม่มีที่ให้เที่ยวแล้วมั้ง เพราะอยู่ได้แค่เกาเริ่มต้น”

ตุลาได้ยินดังนั้นก็อดคิดในใจไม่ได้ ‘เราเล่นมาเป็นปี ยังไปไม่ทั่ว

เกาะเลย'

ในเมื่อมันเป็นเกมที่ทั้งห้องมีคนเล่นอยู่แค่ห้าคน เพื่อนคนอื่นๆ จึงพากันซักถามอย่างสนใจ จนพวกตุลาไม่มีเวลาคุยจนจบ เพราะทั้งห้าคนต่างต้องลำบากใจกับการตอบคำถามมากมายอย่างสนุกไหม ระดับเท่าไรแล้ว ทำอะไรกันบ้าง แต่จะเล่าความจริงไปก็กลัวเพื่อนๆ หาวว่าไม่ว่าใครมันจะไปกล้าบอกว่า ตอนนี้ตุลากลายเป็นคนที่รวยที่สุดในเกมแล้ว แถมเกมนี้ดันแลกเงินออกมาในโลกจริงได้อีกต่างหาก

พวกเขาไม่รู้เลยว่า อีกไม่นานรายการ Eco Today จะนำเรื่องดังกล่าวมาเป็นหัวข้อหลัก และทำให้วิถีชีวิตของตุลาเปลี่ยนแปลงไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ

เมื่อกลับเข้ามาในเกมอีกครั้ง ตุลาอธิบายเรื่องเครือข่ายตลาดมืดกับพวกชัยว่า

“แผนการสร้างเครือข่ายตลาดมืดนั้นไม่ได้ซับซ้อนอะไรหรอก จริงอยู่ที่ฉันไม่คิดจะเอาเงินไปขายให้อาณาจักรอื่นตรงๆ แต่พวกเกลองคิดดูสิ ทันทีที่ปืนถูกใช้ในสงคราม คงจะมีแต่คนอยากได้ งานที่ฉันจะให้ทำก็ไม่มีอะไรยาก แคไปเจรจากับกองทัพที่มีปืนว่าขอซื้อสักหลายกระบอกหน่อย ใส่เจรจากับทุกอาณาจักรที่ซื้อปืนนั่นแหละ คงได้หลายร้อยกระบอกอยู่ จากนั้นจึงเอาไปขายอย่างลับๆ น่าจะพินกำไรได้หลายเท่า”

ชัยฟังแล้วกล่าวอย่างไม่แน่ใจว่า “มันจะง่ายอย่างนั้นจริงหรือ ฉันไม่แน่ใจว่าจะทำได้แฮะ”

ตุลาหัวเราะเบาๆ “หึๆ ฉันก็ได้บอกนี่หว่าว่าจะให้พวกนายไปเป็นคนเจรจาเอง ยังไงดีละ ช่วงแรกจะเรียกว่าไปฝึกงานก็ได้ จริงๆ แล้วฉันเองก็เริ่มสร้างเครือข่ายตลาดมืดเอาไว้แล้ว จะว่าไปมันก็มีมานานแล้วละนะ ไอ้ตลาดมืดเนี่ย เพียงแต่มันมีคนรู้เท่านั้นเอง”

“ฝึกงานเหรอก” เอกถามอย่างสงสัย

“ใช่แล้ว บอกตรงๆ ถ้าไม่ใช่คนไว้ใจฉันไม่บอกให้รู้เหรอกนะ ความจริงสายข่าวของฉันพอจะรู้ว่าใครเป็นคนที่ทำงานแบบนี้อยู่ ฉันแค่ขอให้ตระกูลไปส่งผู้เชี่ยวชาญด้านนี้เข้าไปติดต่อและพัฒนาเครือข่ายให้มีความรัดกุมมากขึ้นเท่านั้นเอง แล้วช่วงนี้สินค้าที่ร้อนแรงที่สุดในตลาดมีดีไม่มีอะไรเกินป็นเหรอก แต่ละอาณาจักรต่างก็อยากได้กันทั้งนั้น”

“สรุปว่าแกอยากให้เราไปเรียนรู้เรื่องพวกนี้เหรอก” ชัยอดถามไม่ได้

“ก็บอกแต่แรกแล้วว่า ไม่ได้บังคับ ถ้าสนใจก็ลองไปเป็นผู้ติดตามดูการเจรจาก็ได้ หรือถ้าไม่ชอบ จะไปเข้าร่วมกับสมาคมการค้าก็ได้ พวกนายบอกเองนี่ว่า ฝึกมานานจนเริ่มเบื่อๆ ตอนนี่กิจกรรมที่น่าสนใจที่สุดก็มีแค่สองเรื่องนี้นั่นแหละ”

“แล้วแกไม่กลัวเหรอกว่า ถ้ามีใครวิจัยและสร้างปืนขึ้นมาได้ ปืนของแกจะขายไม่ออก” ชัยยังคงสงสัย

ตุลาอิม “แกคิดว่ากระสุนปืนที่ทำร้ายคนได้แค่คลาส 3 แต่แม้แต่คนที่อยู่คลาส 5 ยังสร้างไม่ได้ มันจะมีใครเลียนแบบได้ง่ายๆ จันเหรอก อันที่จริงกลไกของปืนไม่มีอะไรมากเหรอก อีกไม่นานคงจะมีคนสร้างเลียนแบบได้ แต่เรื่องกระสุนที่บรรจุพลังเวทได้ โดยใช้ต้นทุนการผลิตต่ำรับรองไม่มีใครสร้างเลียนแบบฉันได้แน่”

“ตกลงว่าแกจะใช้ปืนเป็นตัวล่อ เพื่อสร้างเครือข่ายตลาดมืดขึ้นมาใช่ไหม” ชัยถามย้ำให้แน่ใจ

ตุลาอิมก็ไหล “ถ้าฉันไม่ทำ สักวันก็ต้องมีคนทำอยู่ดี ในเมื่ออีกไม่นานมันก็จะเกิดขึ้นมาเอง แล้วทำไมฉันจะเร่งให้มันเกิดเร็วขึ้นสักนิดไม่ได้ล่ะ ถ้าฉันสามารถควบคุมมันได้ มันก็จะยิ่งเกิดประโยชน์”

“อาณาจักรโอโนะราฟลาดซะแล้วที่สนับสนุนและทำสัญญาซื้อขาย

สินค้านั้นกับแก พวกนั้นคงไม่รู้เลยว่ากำลังสร้างจอมวายร้ายที่แท้จริงของโลกนี้อยู่” เอกอดกล้าวออกมาไม่ได้

ตุลาได้ยินดังนั้นก็หัวเราะอย่างอดไม่ไหว “ไอ้พวกบ้า! อาณาจักรโอโนรันนะโชคต๊ะจะตายที่ได้ทำสัญญาซื้อขายกับฉัน ฉันเองก็รักษาสัญญาว่าจะไม่ขายปิ่นให้ใครนอกจากอาณาจักรโอโนรันกับพันธมิตรแล้วไง พวกแกยังจะมาหาว่าฉันเป็นจอมวายร้ายอีก ว่าแต่พวกแกอยากทำอะไรล่ะระหว่างเข้าร่วมสมาคมพ่อค้า หรือศึกษางานของพ่อค้าตลาดมืด”

คิงปรายตามองตุลา แล้วพุดขึ้นมาลอยๆ “ไอ้เรื่องแบบนี้ยังต้องถามอีกหรือ”

ชัยที่น้อยครั้งจะแสดงอาการใดๆ เหยยอย่างตื่นเต้น “ไปเป็นพ่อค้าธรรมดาฉันจะมีอะไรให้ตื่นเต้นกันเล่า มันต้องเป็นพ่อค้าตลาดมืดสิ ชีวิตถึงจะมีรสชาติ ฮ่าๆ”

ตุลายิ้มแล้วคิดในใจว่า ‘เจ้าชัยอาจเหมาะที่จะเป็นบอสใหญ่แห่งวงการค้าของเถื่อนของโลก MWO จริงๆ ก็ได้แฮะ ว่าแต่ไอ้เรื่องนั้นมันผ่านการอนุมัติหรือยังหว่า’

แฟ้มที่มีความหนาพอสมควรถูกส่งให้แก่บิกบอสของ Cyber Tech

“ฟิอาเธอร์ เรื่องนี้ผมให้พี่ตัดสินใจ” ลีมินโฮกล่าอย่างไม่เต็มใจนัก

อาเธอร์ ไบรตัน บิกบอสแห่ง Cyber Tech ถึงกับยิ้ม “แห่มๆ มินโฮพอหนุ่มใจเล็ก ยังน้อยใจที่ฉันอนุมัติเรื่อง Eden Bank อย่างนั้นหรือ ลูกสองแล้วนา ยังจะคิดเล็กคิดน้อยอยู่อีก ไม่เห็นเหรอว่าทุกอย่างมันกำลังไปได้สวย ฮ่าๆ”

ลีมินโฮอดถอนหายใจออกมาไม่ได้ ถึงอาเธอร์จะข้ามหน้าข้ามตา

เขาไปบ้าง ด้วยการอนุมัติให้เปิด Eden Bank กลับหลังเขา แต่ผลที่ออกมากลับดีกว่าที่คาดไว้หลายเท่า

จากตอนที่เข้าใจว่า เมื่อเงินสดเกือบหนึ่งในห้าของทวีป Aldebaran ถูกรวบรวมไว้ที่คนคนเดียว พวกมันจะถูกถ่ายทอดเข้าสู่โลกจริง จนทำให้เงินในเกมหมดคุณค่า แต่เหตุการณ์กลับตรงกันข้าม เนื่องจาก Eden Bank นำเงินดังกล่าวกลับเข้าไปใช้ในเกม แคมเปญที่เหนือความคาดหมายก็คือ เมื่อมีเงินจำนวนมากไหลเข้ามาจากนอกระบบ Eden Bank ยังอุดหนุนกลุ่มทุนแลกเปลี่ยนออก เพื่อสร้างเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างสองโลกเอาไว้อีกด้วย

“นับเป็นโชคดีที่เด็กคนนี้ยังรู้ว่าอะไรสมควรอะไรไม่สมควร ไม่งั้นนั่นเกมนี้อาจจะต้องยกเลิกระบบแลกเปลี่ยนเงินตราไปเลยก็ได้”

อาเธอร์หัวเราะเบาๆ “บอกตรงๆ เรื่องนี้ฉันไม่เป็นห่วงสักนิด รู้หรือเปล่าว่าใครเป็นคนหนุนหลังเด็กคนนี้อยู่ หึๆ นายอาจจะนึกไม่ถึงก็ได้ คนที่เมื่อก่อนผลักดันกันแพ้ผลักดันชนะกับฉันมาตลอด และเป็นคนที่เคยถล่มนายจนยับเยินยังงี้ละ ฮ่าๆๆ”

ลีมันโฮซมวดคิ้ว “คนแบบนั้นมีอยู่ด้วยหรือครับ คนที่หนุนหลังเจ้าตุลาตอนนี่คือ ท่านไปต้าหลาง นี่ครับ ธุรกิจของตระกูลไปกับพวกเราอยู่คนละเส้นทาง ไปผลักดันกันแพ้ผลักดันชนะกันตอนไหน”

เท่าที่เขาจำได้ ยืนยันว่าแต่คนที่เคยเอาชนะอาเธอร์ได้เลย แค่คนที่เคยเสมอกันยังหายาก ส่วนใหญ่ที่ดูเหมือนจะเอาชนะในเชิงธุรกิจได้ แต่ที่จริงกลับเป็นเพราะอาเธอร์ปล่อยให้ชนะเพราะมุ่งหวังอะไรบางอย่างทั้งนั้น คนที่ผลักดันแพ้ผลักดันชนะนี้ เขาคิดไม่ออกเลยว่าจะมีอยู่ในโลก ยิ่งบอกว่าคนคนนั้นเคยถล่มเขาชะเย่ยับ เขาก็ยิ่งนึกไม่ออก

อาเธอร์หัวเราะอย่างกลั่นไม่ไหว “ฮ่าๆๆ ยายหลินไม่เคยบอกหรือหรือว่า ไปต้าหลางอะไรนั่นเคยใช้ชื่อว่า ไครนอส แล้วถล่มนายชะเย่ยับ

มาก่อนไงเล่า ฮ่าๆๆ”

“ใครว่าโครนอส แถมยังเคยถล่มเราซะย่อยยับมาก่อนด้วย” ลี-มินโฮนี่ก็นาน จนนึกที่สุดก็เบิกตากว้าง “เฮ้ย! ไปด้ากลางคือ โครนอส หัวหน้ากิลด์ที่เคยเป็นศัตรูกับพวกเรา ในเกมที่เราเคยเล่นเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อนหรือครับ!”

แท้จริงแล้วก่อนที่จะก่อตั้ง Cyber Tech กลุ่มผู้บริหารหลักทั้งเจ็ดคนเคยเล่นเกมด้วยกันมาก่อนเกมหนึ่ง ในเกมนั้นมีสองมหาอำนาจอยู่ นั่นคือกิลด์ที่อาเธอร์ก่อตั้ง และกิลด์ที่มีผู้นำเป็นชาวเอเชีย ซึ่งหัวหน้ากิลด์ใช้ชื่อในเกมว่า โครนอส

ภายหลังจากอาเธอร์ก่อตั้ง Cyber Tech การงานรัดตัวจึงยกตำแหน่งหัวหน้ากิลด์ให้แก่อลิมนโฮ ทำให้กิลด์ถูกโครนอสถล่มซะย่อยยับ หลังจากนั้นโครนอสรู้สึกว่าการที่หาคู่ต่อสู้ที่สู้ไม่ได้ช่างน่าเบื่อหน่าย เขาจึงเลิกเล่นเกมไปอีกคน พลอยทำให้เกมเสื่อมความนิยมจนต้องปิดตัวไปในอีกไม่กี่ปีให้หลัง

ลิมินโฮนี่ก็ไม่นึกฝันมาก่อนเลยว่า ที่แท้คู่ต่อสู้ที่สู้กับอาเธอร์ในตอนนั้นก็คือ ไปด้ากลางผู้ยิ่งใหญ่ในวันนี้เอง

“คำพูดติดปากของโครนอสคืออะไร นายจำได้หรือเปล่า”

ลิมินโฮนี่อยู่ครู่หนึ่ง “ถ้าเป็นโลกจริง ฉันไม่มีวันแพ้ใครคนที่เอาแต่พึ่งทักษะในเกมอย่างแกล่นอน”

อาเธอร์พยักหน้ารับ “ตอนที่โลกเกมเสร็จสมบูรณ์ ฉันพยายามรวบรวมบุคลากรที่มีความสามารถพิเศษต่างๆ เข้ามาออกแบบทักษะและวิธีต่อสู้ในเกม แล้วฉันนึกถึงโครนอสขึ้นมาได้ จริงๆ แล้วก็แค่อยากจะรู้ว่า ฉันสร้างได้แล้วนะ โลกเกมที่ไม่ต้องพึ่งพาแต่ทักษะในเกม และความสามารถของผู้เล่นมีผลนะ เลยติดต่อไปตามอีเมลที่เจ้านั้นเคยให้ไว้ นึกไม่ถึงเลยว่า โครนอสกลับเป็นไปด้ากลาง น้องชายของท่านไปหลง ผู้นำ

ตระกูลไปในตอนนั้น มิน่าซ้ำยังได้ท่านไปหลงมาช่วยออกแบบวิชาการต่อสู้อีกต่างหาก ยายหลินที่รู้จักไปตำหนางแต่แรกดันปิดเรื่องนี้ซะเงียบกริบเลย”

จะว่าไป ตอนนั้นลีมินโฮเองก็รู้สึกสงสัยเหมือนกันว่า อาเธอร์มีปัญหาเชื้อเชิญผู้ใช้ลมปราณในโลกจริงมาช่วยออกแบบเกมได้อย่างไร ทว่าเพราะไม่เพียงแต่มีผู้ใช้ลมปราณเท่านั้น ยังมีผู้ใช้พลังจิตอีกด้วย ถึงจะไม่รู้ว่าอาเธอร์ไปหามาจากไหน แต่สำหรับพวกเขาแล้ว แม้จะเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อกว่านี้ หากเป็นการดำเนินงานของอาเธอร์ ไบรตัน อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น เขาเลยไม่ได้สืบประวัติความเป็นมาว่า แท้ที่จริงแล้วอาเธอร์ไปรู้จักผู้ใช้ปราณจริงๆ ได้อย่างไร ไม่นึกเลยว่าจะเป็นคนที่เขารู้จักแต่แรกแล้ว

“ที่ไม่ได้บอกนายแต่แรก ก็เพราะได้ข่าวว่านายโดนโครนอสทำซะแสบทรวง เลยกลัวว่านายจะยังคิดถึงเรื่องเก่าๆ อยู่แน่แหละ”

ลีมินโฮหัวเราะ “เรื่องเก่าๆ ผมไม่เอามาเป็นอารมณ์หรอก เอาเถอะ รู้ตอนนี้ยังดีกว่าไม่รู้เลย เอาเป็นว่าผมให้พี่ตัดสินใจก็แล้วกัน ว่าจะเป็นคนอนุมัติแผนงานใหม่ล่าสุดของเด็กเจ้าปัญหานี้หรือเปล่า”

อาเธอร์เปิดดูรายงานที่หน้าปกเขียนไว้ว่า *The City Complex* เมื่อพลิกอ่านคร่าวๆ แล้ว อาเธอร์ก็กล่าวว่า “เท่าที่ดูก็ไม่เห็นจะมีอะไรแปลกใหม่นี่ โครงการต่างๆ ที่ระบุเอาไว้ในนี้ไม่เห็นจะมีอะไรแตกต่างจากเมืองอีเดนที่เจ้าตุลาสร้างเลยนี่นา”

“โครงการสุดท้ายครับ ผมค้นหน้าไว้ให้แล้ว”

อาเธอร์พลิกกระดาษไปหน้าที่มีโพสต์อิตแปะไว้ เพียงเห็นหัวข้อเท่านั้น เขาก็ร้องออกมาว่า

“โคตรน่าสนุกเลย!”

ลีมินโฮถึงกับส่ายหน้า นึกแล้วเชื่อว่าไอ้ท่านประธานมันต้องพูด

แบบนี้ หัวข้อสุดท้ายของ *The City Complex* นั้น เป็นการขอคำแนะนำ การสร้างพื้นที่พิเศษของระบบที่ป้องกันการใช้พลังพิเศษได้อย่างสมบูรณ์ ตูลาารู้ดีว่าในเกมไม่มีใครสามารถฉีกพลังของผู้อื่นได้อย่างสมบูรณ์ หากเป็นผู้บรรลุถึงระดับแก่นแท้ ไม่ว่าใครก็ฉีกพลังของคนคนนั้นไม่ได้ แต่ถ้าเป็นการจัดการของระบบย่อมเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ชื่อของโครงการสร้างพื้นที่ซึ่งการปิดการทำงานของพลังพิเศษในเกมมีความสำคัญเป็นอย่างมาก คือ

The Royal Casino

91

ความทุกข์ (ของคนรวย)

สำหรับตุลาแล้ว ธุรกิจกาสิโนไม่เคยอยู่ในความคิดของเขา มาก่อนเลย แต่นี่เป็นสิ่งที่ไปตำหนาลงบอกเอาไว้ว่า จำเป็นอย่างยิ่ง และ กล่าวทิ้งท้ายอย่างเป็นปริศนาว่า

“จำไว้ อยู่ในบ้านให้เคารพญาติผู้ใหญ่ ออกนอกบ้านเมื่อไหร่ต้อง พึ่งพาสหาย แล้วอีกไม่นานเธอจะเข้าใจ”

แม้จะไม่เข้าใจ แต่เขาก็ยอมทำตาม เมื่อลองวิเคราะห์การก่อสร้าง กาสิโนแล้ว เขาก็นึกขึ้นมาได้ว่า เกมนี้ไม่มีใครสามารถฉกฉวยของ ผู้บรรลุถึงระดับแก่นแท้ได้ ถึงในเกมจะมีวิธีนี้การใช้พลังพิเศษในเกม มากมายหลายแบบ แต่ถ้ากาสิโนของเขาถูกผู้บรรลุถึงระดับแก่นแท้เข้า มาป่วน อาจถึงกับขาดทุนก็ได้

ยิ่งไปกว่านั้น ตัวตอนนี้มีผู้บรรลุถึงระดับแก่นแท้สามคน หากพวกลูกค้า เกิดคันไม้คันมือเข้ามาถล่มกาสิโนของเขาแก้แค้น เขาอาจถึงกับหมดเนื้อ หมดตัวได้ ผู้ติดต่อขอพื้นที่พิเศษของระบบตั้งแต่แรกจะดีกว่า

เมื่อได้รับการอนุมัติเรื่องกำหนดพื้นที่พิเศษและการสร้าง กาสิโน ตุลา ก็เริ่มปรึกษาไปตำหนาลงเรื่องการก่อสร้างทันที ทำให้เขาได้

รับรู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อนว่า ที่แท้การบริหารกาสิโนให้เจริญรุ่งเรืองไม่ใช่แค่การสร้างกาสิโนที่ไม่สามารถโกงกันได้ แต่กาสิโนที่มีกำไรคือกาสิโนที่จัดสรรเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพต่างหาก อาทิ ในหมู่นักพนันที่มีทุนทรัพย์เท่ากันสิบคน อาจหมดตัวสามคน ขาดทุนสามคน ได้กำไรสามคน และต้องมีคนที่ร่ำรวยด้วยลาภลอยสักหนึ่งคน กาสิโนเช่นนี้จึงจะสามารถดึงดูดลูกค้าได้

หากเป็นกาสิโนที่ลูกค้าทุกคนขาดทุนจนหมดสิ้น เกรงว่าเปิดตัวได้แค่วันเดียวก็จะต้องปิดกิจการ ดังนั้นช่วงแรกอาจต้องควักเนื้อเพื่อเรียกลูกค้ากันบ้าง แต่หลังจากนั้นรับรองได้ว่าเงินทองไหลมาเทมาแน่นอน

ตุลาเลือกทำเลทางด้านตะวันตกของเมืองฮิเดิน ห่างจากหมู่บ้านชาวประมงไม้ไผ่ เพื่อสร้างกาสิโนและโรงแรมหรู และได้รับการอนุเคราะห์จาก Cyber Tech ในการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ แม้ปกติเกม MWO จะไม่มีเครื่องใช้ไฟฟ้า จึงใช้เวทมนตร์อำนวยความสะดวกทดแทน แต่กาสิโนของตุลากลับมีเครื่องเสียงโซคิเล็กทรอนิกส์อย่างครบครัน

ในขณะที่กาสิโนกำลังก่อสร้าง รายการ Eco Today ได้นำเสนอเรื่องราวของตุลาออกสู่สาธารณชน สิ่งที่เย่ไปกว่านั้นคือ รายการนี้ได้รับภาพเหมือนของเขาไปออกอากาศด้วย หากเป็นผู้เล่นทั่วไปย่อมไม่มีปัญหา แต่สำหรับตุลา เขาไม่ได้ปรับรูปร่างหน้าตาตัวละคร แม้กระทั่งชื่อที่ใช้ก็เป็นชื่อเดียวกับชื่อในโลกจริง เรื่องนี้ย่อมก่อให้เกิดปัญหามากมายตามมาแน่นอน

ขณะที่ตุลากำลังรู้สึกลำบากใจ เขาก็ได้รับข้อความสั้นๆ จากไปต้ากลางว่า

‘เตรียมตัวไว้ อีกไม่นานจะมีคนไปรับ เธอต้องเข้าร่วมงานเลี้ยงสำคัญงานหนึ่ง’

ตุลาอดรู้สึกสงสัยไม่ได้ ไปตำหलगเรียกตัวเขาโดยด่วนแบบนี้ น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับรายการโทรทัศน์เมื่อครู่ ไม่นานนักก็มีรถลีมูซีน สุดหรูมารับถึงหน้าบ้าน เขาไม่คิดมาก่อนเลยว่าประเทศไทยจะมีไอรัด พรรคนี้อยู่ด้วย และผู้ที่ตระกูลไปส่งมาก็คือเหมาเจียงนั่นเอง

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะครับ ท่านว่าที่ผู้อาวุโส” เหมาเจียงทักทาย แล้วกล่าวต่อ “ตอนนี้คุณตุลาควมตำแหน่งคุณชายแห่งตระกูลเหมาไว้ อีกตำแหน่งแล้วนะครับ พอดีท่านไปตำหलगมีคำสั่งให้ท่านเหมาชินหยู รับคุณตุลาเป็นบุตรบุญธรรม เพราะท่านเห็นว่าหากประกาศออกไปว่า คุณตุลาเป็นผู้อาวุโสตระกูลเหมา มันจะแปลกประหลาดมากเกินไปหน่อย”

“เอ!” ตุลาอดอุทานออกมาไม่ได้ “ทำไมต้องทำแบบนั้นด้วยละครับ”

เหมาเจียงอดยิ้มออกมาไม่ได้ ท่านว่าที่ผู้อาวุโสช่างไม่รู้เลยว่าตัวเอง มีความสำคัญมากขนาดไหน ความจริงเงินที่แลกออกมานอกเกมเพื่อ รักษาเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราไม่ได้ถูกใช้ซื้อหุ้นของ Cyber Tech เท่านั้น แต่ยังนำไปลงทุนในธุรกิจอื่นๆ อีกมาก ทั้งของตระกูลไปเอง และของตระกูลใกล้ชิด ตอนนี้ตุลาไม่เพียงเป็นแม่เหล็กดึงดูดคนให้สมัคร เข้าเล่นเกม MWO แต่ยังถือได้ว่าเป็นไขทองคำของตระกูลไปและตระกูล ใกล้ชิดอีกด้วย

“เดี๋ยวจึงสถานที่จัดงานเลี้ยงก็ทราบเองละครับ” เหมาเจียงตอบ กลับยิ้มๆ

ลีมูซีนสุดหรูเลี้ยวเข้าสู่โรงแรมหรูใจกลางกรุง เมื่อมาถึงที่หมาย เขาก็พบว่ามีคนของตระกูลไปหลายคนรอคอยอยู่ก่อนแล้ว และทันทีที่ พบหน้า ตุลา ก็ถูกจับไปปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ทั้งการแต่งกาย การแต่ง หน้า และทรงผม

เมื่อแปลงร่างให้ตุลาเรียบร้อยแล้ว แม่บ้านวัยกลางคนก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจ ก่อนจะบอกให้ตุลาเข้าไปพบท่านผู้นำตระกูลได้

“มีเรื่องอะไรหะครับ” ตุลาอดถามไม่ได้ แต่แม่บ้านวัยกลางคนกลับเอาแต่ส่ายหน้า แล้วเร่งให้ตุลาเข้าไปในห้องประชุม

เมื่อเข้ามาในห้องประชุม ตุลา ก็พบสภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจ ภายในห้องประชุม นั้นถูกจัดให้กลายเป็นห้องจัดเลี้ยงขนาดเล็ก บุคคลที่ได้ รับเชิญล้วนเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและมีความสำคัญมาก ทั้งนักการเมืองชื่อดังของไทย ข้าราชการระดับสูง นักธุรกิจ และผู้มีอิทธิพลหลายคนที่ ตุลา รู้จักจากการติดตามข่าวสารเป็นประจำ รวมถึงจากธุรกิจในโลกจริง ซึ่งตุลามีไม่น้อย

“เฮลละ ทุกท่าน ในที่สุดแขกพิเศษของเราในวันนี้ก็มาถึง ทุกท่าน เชิญพบกับเจ้าของธนาคาร Eden Bank ที่กำลังเป็นข่าวในขณะนี้ คุณ ตุลา แสงเพชร หรือ เหมาสีเยวหลง บุตรบุญธรรมของมหาชินหฺยู ผู้นำตระกูลหมาคนปัจจุบัน” เสียงของหมาเจิงที่ประกาศออกมาทำเอา ทุกสายตาจ้องมองตุลาเป็นตาเดียว

‘เหมาสีเยวหลงอย่างนั้นหะอ อืม...ได้ชื่อใหม่มาด้วยแฮะ’ ตุลา คิดในใจ

หากเป็นสภาวะปกติ ตุลา คงรู้สึกตื่นเต้นอยู่บ้าง แต่เขาฝึกการ ควบคุมจิตใจมานาน ทั้งยังคุ้นเคยกับการรับมือและการสนทนากับเหล่า ผู้มีอำนาจไม่น้อย ตุลา จึงยิ้มอย่างเยือกเย็นแล้วกล่าวว่า

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมตุลา แสงเพชร เจ้าของ Eden Bank ที่กำลัง เป็นข่าวในตอนนี ขอชี้แจงเล็กน้อยนะครับ ชาวที่บอกว่าผมเป็น อัจฉริยะในการลงทุนเป็นการเสนอข่าวที่เกินความจริงไปมาก หากผม ไม่ได้รับการสนับสนุนจากตระกูลหมา ตระกูลไป โดยเฉพาะจากท่าน ไปต้าหลาง ผมคงไม่ประสบความสำเร็จอย่างในตอนนี้ได้หรอกครับ”

เมื่อได้เห็นแขกรับเชิญของไปต้าหลาง ตูลากี้เข้าใจได้ทันทีว่า เป้าหมายที่ไปต้าหลางเรียกเขามางานเลี้ยงนี้คืออะไร

ร่างอวตารของตุลาในเกมไม่ได้ปรับเปลี่ยนมากนัก ต่อให้ปรับเปลี่ยนจนไม่มีใครจำได้ ก็ไม่แน่ว่าจะปิดบังตัวตนได้ตลอดไป ดังนั้นแทนที่จะใช้ชีวิตอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ผู้ประกาศตัวตนออกไปเลยจะดีกว่า การประกาศตัวว่า เขาเป็นผู้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับตระกูลไป อาจทำให้ผู้มีอิทธิพลเหล่านี้เกิดความเกรงใจขึ้นมาบ้าง

นี่เป็นเพียงความคิดของตุลา แต่อีกไม่นานเขาก็จะรู้ว่าหากที่ไปต้าหลางวางเอาไว้นั้นลึกกว่านี้มากนัก

จากนั้นงานเลี้ยงเล็กๆ ที่มีผู้ร่วมงานไม่กี่สิบคนก็ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว หลายคนพยายามซักถามเกี่ยวกับธุรกิจหลายอย่างที่ตุลามี แต่เขาก็เพียงแต่ยิ้มรับ และบอกเนื้อความคร่าวๆ ไม่ลงรายละเอียด หลังการแนะนำตัวและพูดคุยกันเสร็จสิ้น เหมาเจิงก็ประกาศว่า

“ทุกท่าน การที่ตระกูลเหมาเชื้อเชิญทุกท่านมาประชุมพร้อมกันในวันนี้ เนื่องจากทางเรามีข้อเสนอที่น่าสนใจอยากให้ทุกท่านได้ร่วมรับฟัง”

ทันใดนั้นกึ่งกลางห้องก็ปรากฏภาพฮอโลแกรมขนาดใหญ่ขึ้น โดยภาพที่ฉายเป็นภาพของ The Royal Casino นั่นเอง

“สิ่งก่อสร้างที่ทุกท่านเห็นคือ The Royal Casino ซึ่งเกิดจากการร่วมทุนของตระกูลไปต้ากับ Cyber Tech และยังอยู่ระหว่างการก่อสร้างใน MWO แต่การก่อสร้างนี้ต้องใช้ทุนทรัพย์ไม่น้อย หากท่านใดสนใจสามารถติดต่อร่วมทุนกับพวกเราได้”

แขกรับเชิญอดคิดตรงกันไม่ได้ ‘หึๆ’ ใ้การสร้างสิ่งก่อสร้างในโลกจำลอง แถมยังร่วมทุนกับ Cyber Tech มันจะต้องมีค่าใช้จ่ายด้วยหรือนั่นท่านไปต้าหลางเข้าใจล้อเล่นดีจริงๆ’

แต่ความจริงแล้วต่อให้เป็นผู้ร่วมทุนกับ Cyber Tech ทว่าทาง Cyber Tech จะช่วยเหลือด้านอุปกรณ์ต่างๆ เท่านั้น ส่วนสิ่งก่อสร้างจะต้องลงมือด้วยตัวเอง เพียงแต่ตอนนี้ตุลาามีกำลังคนมากมายจึงไม่ใช่เรื่องยาก

หลังจากนั้นแซกรับเชิญทุกคนต่างก็แสดงเจตจำนงอยากเข้าร่วมเป็นหุ้นส่วนของ The Royal Casino แน่แน่นอนว่าทุกคนล้วนทราบดีว่า เหตุใดไปค้ากลางจึงเสนอผลประโยชน์เหล่านี้ให้แก่พวกเขา นั่นคือเพื่อให้เกียรติพวกเขาในฐานะผู้มีอำนาจของภูมิภาคนี้ แลกกับการที่พวกเขาจะต้องคอยสนับสนุนและรักษาความปลอดภัยให้แก่ตุลานั้นเอง

“The Royal Casino อย่างนั้นหรือ ถึงจะน่าสนใจมาก แต่ผมสนใจอยากร่วมทุนกับ Eden Bank มากกว่าซะอีก” ชายหนุ่มคนหนึ่งเปรย แล้วสายตาก็จ้องมองตุลา ทุกคนต่างอยากรู้ว่าตุลาจะมีปฏิกิริยาตอบรับอย่างไร

“ตอนนี้ธนาคารของผมมีส่วนในการทำหน้าที่รักษาเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา ซึ่งแน่นอนว่าเรื่องนี้หลายท่านคงรู้แล้ว และเพราะสาเหตุนี้ ปริมาณเงินที่ผมสามารถนำออกมานอกเกมได้จึงมีจำกัด และต้องสำรองเงินจำนวนหนึ่งเอาไว้ เพื่อคอยควบคุมอัตราแลกเปลี่ยนอีกด้วย ดังนั้น Cyber Tech จึงไม่คิดจะมีหุ้นส่วนเพิ่มมากขึ้นแน่นอนครับ”

แม้ตุลาจะกล่าวสบายๆ แต่เนื้อความที่กล่าว ทุกคนต่างเข้าใจได้เป็นอย่างดีว่า หากคิดยื่นมือเข้ามาข้องเกี่ยวกับ Eden Bank นั้นหมายความว่าต้องขัดข้อกับ Cyber Tech และตระกูลไปตรงๆ ตอนนี้ตุลาจึงกลายเป็นไขทองคำของสองผู้ทรงอิทธิพลของโลกไปแล้ว

แต่การที่ตุลาติดต่อเสนอผลประโยชน์ให้แก่พวกเขา โดยที่พวกเขาไม่ต้องออกแรงสืบทอด ก็นับได้ว่าเป็นนักธุรกิจที่ ‘รู้งาน’ ไม่น้อย แต่การรับผลประโยชน์จากตุลาไม่ใช่ไร้ความเสี่ยง หากตุลาประสบปัญหาใดๆ

ในโลกจริง พวกเขาอาจต้องเผชิญกับ ‘การตอบโต้’ จากตระกูลไปและ Cyber Tech ก็เป็นไปได้

ในที่สุดตุลาาก็รู้แล้วว่า ความหมายของคำว่า ‘ออกนอกบ้านต้องพึ่งพาสหาย’ หมายความว่าอย่างไร ต่อให้ตระกูลไปและ Cyber Tech มีอิทธิพลมากขนาดไหน ย่อมยากจะดูแลตุลาได้อย่างทั่วถึง หากเขายอมยกผลประโยชน์บางส่วนให้แก่ผู้มีอิทธิพลเหล่านี้ เพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ มันย่อมคุ้มค่ากว่ามาก เพราะการเปลี่ยนศัตรูเป็นพันธมิตรย่อมดีกว่าอยู่แล้ว

นับเป็นโชคดีที่ไปต้าหลางสั่งให้ดำเนินการเรื่องนี้ได้อย่างทัน่วงที

ขณะที่งานเลี้ยงยังดำเนินอยู่ ณ ห้องจัดเลี้ยงเล็กๆ ที่อยู่ติดกัน

มีชายต่างวัยสองคนนั่งรับประทานอาหารและพูดคุยกันอย่างสนิทสนม

“ไม่ได้พบกันเกือบ 10 ปีแล้วสินะ นายดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากเลยนี้ ไม่คิดจะมาทำงานกับตระกูลไปเหรอ คนมีความสามารถอย่างนาย ถ้ามาร่วมงานกับตระกูลไปรับรองได้ว่ามีตำแหน่งดีกว่าทำงานให้กองทัพไทยแน่นอน”

ไปต้าหลางเอ่ยกับชายฉกรรจ์อายุ 30 ปีเศษ ผู้มีใบหน้าคมเข้มและรูปร่างสันทนต์ แม้จะไม่หล่อเหลา แต่ก็เปี่ยมไปด้วยความเข้มแข็ง

ชายฉกรรจ์หัวเราะเบาๆ “ความสามารถของผมมีไว้เพื่อประเทศชาติครับ ท่านไปต้าหลาง ถึงระบบราชการไทยจะต้องใช้เส้นสายมากมาย และผู้มีตำแหน่งระดับสูงมักจะกอดอำนาจไม่ยอมปล่อย จนทำเรื่องโง่ๆ เป็นประจำก็เถอะ แต่ผมเองในฐานะที่เป็นคนไทยคนหนึ่งยังไม่สิ้นหวังต่อประเทศนี้หรอกครับ”

“หึๆ ยิ่งเทคโนโลยีพัฒนามากขึ้นเท่าไร เส้นแบ่งระหว่างชนชาติก็จะยิ่งเบาบางลงเรื่อยๆ แม้แต่เส้นแบ่งระหว่างโลกแห่งความเป็นจริงกับ

โลกจำลองก็ยิ่งคลุมเครือ ไม่อย่างนั้นเรื่องของ Eden Bank คงไม่ฮือฮามากขนาดนี้หรอก เอาเถอะ ไม่ใช่ว่าฉันจะไม่เข้าใจความรักชาติของเธอ แต่อยากให้รู้เอาไว้ว่า ตระกูลไปยน์ดีต้อนรับเธอเสมอ ถ้ามีปัญหอะไรบอกฉันมาตรงๆ ได้เลย ใต้เส้นสายในกองทัพไทยฉันเองก็พอมีอยู่ อยากให้ช่วยไหมล่ะ”

ชายหนุ่มยิ่งหัวเราะมากขึ้น “ท่านไปด้ากลางพูดเหมือนท่านไปหลงเลยนะครับ บอกตรงๆ ใ้ยศตำแหน่งอะไรนั้นผมไม่สนใจหรอก ยิ่งตำแหน่งสูง ก็ยิ่งต้องทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ ลำบากใจเปล่าๆ ถึงตอนนี้ผมจะเป็นเพียงแค่ฟันเฟืองเล็กๆ ชิ้นหนึ่งของหน่วยจุใจพิเศษ แต่งานของผมก็คือ การปกป้องรักษาความสงบของคนไทยโดยตรง แค่นี้ผมก็ภาคภูมิใจมากแล้วครับ”

ไปด้ากลางอดสายหน้าไม่ได้ คนคนนี้ไม่มักใหญ่ใฝ่สูง ไม่ต้องการทรัพย์สินเงินทอง ไม่คิดสร้างชื่อเสียง เขาเพียงมีความภาคภูมิใจในหน้าที่ปกป้องรักษาประเทศชาติเท่านั้น คนประเภทนี้จัดเป็นคนประเภทที่ยากแก่การเกลี้ยกล่อมที่สุด แม้จะเป็นหนามยอกอกของใครหลายๆ คน แต่กลับเป็นคนที่น่าเคารพยกย่องที่สุด

ศัตรูที่คู่ควรแก่การให้เกียรติ เทพพิทักษ์ของชาวไทย บัญชา เทวพิทักษ์

จากนั้นไปด้ากลางก็เปลี่ยนเรื่อง “บัญชา เธอคิดว่าเด็กคนนี้เป็นยังไงบ้าง”

บุรุษผู้ได้รับการขนานนามว่า สุดยอดฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ยิ้มแล้วกล่าวว่า

“หมายถึงเด็กหนุ่มที่ชื่อตุลาเหรอครับ ถ้าท่านไม่ได้โกหกผมเรื่องที่เราเรียกตัวเขามาได้โดยไม่ได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้า เพื่อแนะนำตัวกับเหล่าผู้มีอิทธิพลพวกนี้ ก็เรียกได้ว่าเป็นคนที่มีสติสมานิติเยียม รู้จักควบคุม

อารมณ์ความรู้สึกได้เหนือกว่านักการเมืองบางคนซะอีก”

“ดูเหมือนเธอจะประเมินเจ้าตุลาไว้สูงมากทีเดียวนะ”

“แน่นอนครับ เด็กคนนี้เป็นถึงผู้สืบทอดของสุดยอดฝีมือไร้ผู้ต่อด้านที่แท้จริงนี่นา” บัญชาเอ่ยอย่างยิ้มแย้ม ในความคิดของเขา เขาไม่เคยยอมรับว่าตนเป็นสุดยอดฝีมือไร้ผู้ต่อด้านแม้แต่ครั้งเดียว เพราะสุดยอดฝีมือไร้ผู้ต่อด้านที่แท้จริงคือไปหลงต่างหาก หากไปหลงซึ่งเป็นผู้นำตระกูลไปรุ่นก่อนยังมีชีวิตอยู่ คนที่ได้รับฉายานี้ต้องไม่ใช่เขาเด็ดขาด “เธอรู้ได้ยังไง” ไปต้าหลงถามอย่างสงสัย

บัญชาอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “แฮมๆ ผมเองก็ติดต่อกับน้องอิงมาตลอดนะครับ เรื่องที่เจ้าเด็กตุลานี้เป็นผู้สืบทอดวิชาการต่อสู้ของท่านไปหลง แถมตอนนี้กำลังศึกษาวิชาทะยานฟ้าร่วมกับท่านไปต้าหลง มันก็ไม่ใช่ความลับอะไรในตระกูลไปนี่ครับ”

“เจ้าอิงอย่างนั้นหรือ เจ้าหลานคนนี้ปากสว่างจริงๆ” ไปต้าหลงบ่นอย่างช้าๆ แล้วกล่าวว่า

“ตอนนี้ฉันเริ่มศึกษาวิชาทะยานฟ้าร่วมกับเด็กคนนี่จริงๆ นั่นแหละ ฉันเองก็เพิ่งเข้าใจว่าวิชานี้มีความเสี่ยงสูงมาก เพราะมันเป็นการเร่งขีดจำกัดของร่างกายและสมาธิให้เหนือขีดจำกัดสูงสุดในชั่วพริบตา แต่ร่างกายคนเราแท้จริงแล้วมีระบบที่ต่อต้านการใช้พลังที่เหนือขีดจำกัดเหล่านี้อยู่มากมาย วิชาทะยานฟ้าที่บีบบังคับให้ร่างกายทำงานเหนือขีดจำกัดได้อย่างอิสระจึงถือว่าเป็นวิชาที่อันตรายมาก ไม่ควรใช้อย่างพร่าเพรีอจริงๆ”

“ท่านไปหลงเองก็เคยกล่าวไว้ครับ ว่าการควบคุมการหลังอะดรีนาลีนเป็นเพียงขั้นต้นของวิชาทะยานฟ้าเท่านั้น หากไม่ได้เรียนลมปรานหล่อเลี้ยงชีพแบบลมปรานไท่เก็ก ผู้ใช้วิชาทะยานฟ้าอาจเสียชีวิตได้อย่างง่ายดายหลังการใช้งาน เรียกว่าเป็นวิชาไร้พ่ายที่ต้องแลกกับความเสี

หลายอย่างจริงๆ”

บัญชาทาล่าวแล้วถอนหายใจ ท่านไปหลงเองก็เคยคิดจะถ่ายทอดวิชานี้ให้แก่เขา แต่เขาคิดว่าวิชานี้มีความเสี่ยงสูงมากเกินไป ลำพังฝีมือของเขา ต่อให้ไม่มีวิชาทะยานฟ้าก็สามารถเอาตัวรอดได้อย่างง่ายดายอยู่แล้ว และชีวิตนี้เขาก็ตั้งใจไว้แล้วว่าอยู่เพื่อชาติ เขาจะไม่เอาชีวิตที่มีค่ามาเสี่ยงกับวิชานี้เด็ดขาด

“แล้วถ้าฉันอยากจะขอให้เธอถ่ายทอดวิชามวยไทยของเธอให้ตุลาล่ะ” ไปด้าหลางลองหยั่งเชิง

บัญชาอดยิ้มออกมาไม่ได้ “ผู้สืบทอดวิชาทะยานฟ้าของท่านไปหลง อีกไม่นานก็ต้องเป็นผู้สืบทอดฉายา ‘ไร้ผู้ต่อต้าน’ อยู่แล้วไม่เห็นจะต้องมาสนใจวิชาชั้นรองอย่างมวยไทยเลยนี่ครับ”

ไปด้าหลางหัวเราะอย่างกั่นไม่ไหว “ฮ่าๆ เธอบอกว่ามวยไทยเป็นวิชาชั้นรอง ถ้างั้นศิลปะการต่อสู้ทั่วโลกไม่กลายเป็นวิชาชั้นต่ำไปหมดอย่างนั้นหรือ”

“วิชาฝีมือไม่มีชั้นสูงชั้นต่ำหรอกครับ ขึ้นอยู่กับคนใช้มากกว่า” บัญชาหัวเราะแล้วเอ่ยอย่างจริงจัง

“จริงๆ แล้วมวยไทยสายของผมนั้นเป็นวิชาที่รุนแรงมาก ผมเองก็ยังไม่คิดจะถ่ายทอดให้ใคร อย่างที่บอก มันเป็นวิชาฆ่าคน ที่ผ่านมาผมยังไม่เคยเห็นใครมีคุณธรรมมากพอจะไม่ใช้มันในทางที่ผิด แม้แต่ลูกชายของผม ผมยังไม่กล้าถ่ายทอดให้เลย คงต้องรอให้โตกว่านี้ก่อน ตอนนี้นักมวยของผมแค่ได้รับการฝึกปรับพื้นฐานอย่างเข้มงวดเท่านั้นเองครับ ถ้ายังไม่สามารถหาคนที่เหมาะสมได้ ผมว่าปล่อยให้มันสูญหายไปจากหน้าประวัติศาสตร์จะดีกว่า”

นี่อาจเป็นสิ่งที่เรียกว่าคุณธรรมและความรับผิดชอบก็เป็นได้ แม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนไปแล้ว ศาสตร์แห่งการฆ่าที่ร้ายกาจอาจไม่จำเป็นอีก

ต่อไป แต่ถึงกระนั้นไปดำหรงก็อดรู้สึกเสียดายไม่ได้ หากวิชาที่ยอดเยี่ยม
เช่นนี้จะต้องสูญหายไปในวันของปัญหา

“เอาเถอะ สักวันฉันจะส่งเจ้าตุลามาให้เธอทดสอบเองก็แล้วกัน
ว่าไอ้เด็กนี้มันมีคุณสมบัติเหมาะสมหรือเปล่า ยังไงเจ้าหนูนี้ก็เป็นคนไทย
ถ้าเธอได้รู้จักใกล้ชิดกับมัน จะรู้ว่ามันรักศิลปะการต่อสู้และมีความเพียร
พยายามมากขนาดไหน”

ไปดำหรงหยุดกล่าวแล้วหัวเราะ

“แต่จะว่าไป เจ้าเด็กนี้จะผ่านด่านคุณธรรมได้หรือเปล่านั้นไม่รู้
เหมือนกันนะ ถ้าจะบอกว่าเจ้านี้เป็นผู้รักคุณธรรม ฉันเองยังเห็นว่า
เป็นการปิดทองใส่หน้าตัวเอง เพราะจริงๆ แล้วไอ้เด็กนี้ทั้งเจ้าเล่ห์ หัวหมอ
ออกจะเป็นตัวร้ายมากกว่าคนดีซะอีก ฮ่าๆ”

ปัญหาหันมามองตุลาผ่านจอมอนิเตอร์อีกครั้ง บุคลิกลักษณะที่
มีสติสมาธิเยือกเย็นของตุลานั้นแทบจะถอดแบบมาจากไป่หลง ซึ่ง
ภายนอกสงบนิ่งแต่จิตใจร้อนแรงดั่งเปลวเพลิง และเป็นบุคคลที่เขานับถือ
ที่สุด แต่ในขณะที่เดียวกันกลับซ่อนเล่ห์กลแพรวพราวจนถึงขนาดที่ไปดำ-
หรงยังยอมรับ ถือว่าเป็นเด็กที่น่าสนใจจริงๆ

‘เจ้าหนูนี้เป็นตัวร้ายมากกว่าจะเป็นคนดีอย่างนั้นหรือ’ ปัญหาคิด
แต่ถ้าเป็นตัวร้ายอย่างไปดำหรง เขาไม่เสียดายที่จะถ่ายทอดวิชา
มวยไทยให้ตุลาเลย เพราะถึงไปดำหรงจะเจ้าเล่ห์และโหดร้ายต่อศัตรู
จนน่าขนลุก แต่กับผู้มีวิสุทธิ ไปดำหรงจะให้เกียรติและคอยคุ้มครอง
สมกับเป็นบุคคลที่ได้รับความเคารพนับถือ และสามารถกุมอำนาจใน
โลกมืดมาได้หลายสิบปี

‘หวังว่าเธอจะไม่ทำให้ฉันผิดหวังนะ ตุลา’ ปัญหาอดรู้สึกคาดหวัง
ในใจไม่ได้

หากวิชาลมปราณทะยานฟ้าสามารถผสานกับมวยไทยได้ละก็...

เมื่อการประชุมเฉพาะกิจจบลง และ ‘แขกรับเชิญ’ กลับไปหมดแล้ว ตุลาภก็สนทนาเรื่องราวต่างๆ กับเหมาเจิง ไม่นานหลังจากนั้นไปต้าหลางก็เข้ามาร่วมวงด้วยอีกคน

“อ้าว ผมนึกว่าท่านต้าหลางไม่ได้อยู่ที่ประเทศไทยซะอีก” ตุลาภกล่าวหลังจากทำความเคารพแล้ว

“หึๆ กะอื่แค่การเจรจากับเบี้ยตัวเล็กๆ พวกนี้ ถ้าให้ฉันออกหน้ามันออกจะทำเกินกว่าเหตุมากไปหน่อย ดูท่าเธอยังต้องเรียนรู้อีกมากนะ ตุลา” ไปต้าหลางพูดซ้ำๆ

“หา! ระดับรัฐมนตรีของไทยนี่เป็นแค่เบี้ยตัวเล็กๆ อย่างนั้นหรอเนี่ย” ตุลาภรู้สึกตื่นตระหนกไม่ได้ ถึงพอจะรู้ว่าตระกูลไปมีอิทธิพลไม่น้อย แต่แท้จริงแล้วข่าวสารเกี่ยวกับตระกูลไปกลับหายากมาก เขาเองก็ไม่แน่ใจนักว่าไปต้าหลางมีอำนาจและอิทธิพลมากขนาดไหน แต่การที่ไปต้าหลางมองว่าระดับรัฐมนตรีของไทยเป็นเพียงแค่เบี้ยตัวเล็กๆ ที่ไม่ควรลดเกียรติมาเจรจากับตัวตัวเองก็พอจะบอกได้แล้ว

“เหอครับ” ตุลาภรับคำแล้วผินยิ้ม

“เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะ ที่สำคัญฉันคิดว่าเมื่อเรื่องราวมันมาถึงขั้นนี้แล้ว เธอควรเตรียมพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงได้แล้ว ส่วนเรื่องการค้าครอง เธอคงต้องเปลี่ยนที่อยู่สักนิด”

เหมาเจิงซึ่งรู้หน้าที่เป็นอย่างดีวางแผนที่จะออกมา โดยแผนที่ดังกล่าวแสดงภาพของหมู่บ้านซานเมืองที่ตุลาอาศัยอยู่

“ช่วงนี้เธอคงต้องพักอยู่ที่บ้านของตัวเองไปก่อน แต่ระยะยาวมันไม่เหมาะสมเท่าไร”

ไปต้าหลางชี้ไปที่พื้นที่ว่างซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

“จุดนี้เราจะสร้างบ้านหลังใหม่ให้เธอ คงใช้เวลาไม่นานเท่าไร ถ้ารีบสร้างให้ดีๆ คงใช้เวลาประมาณ 1 เดือน เธอและครอบครัวควรย้าย

มาที่นี้จะดีกว่า เพราะการรักษาความปลอดภัยจะได้ทำง่ายขึ้น แล้วมันก็ไม่ได้ห่างจากบ้านเดิมมากนักด้วย”

ไปตำหलगล่าวแล้วเปิดข้อมูลบ้านและที่ทำงานของเกรียงไกร กับภัญญาออกมา

“เรื่องที่ทำงานของพ่อกับพี่สาวของเธอเองก็ต้องเป็นห่วง พวกเราส่งคนไปคุ้มครองอย่างลับๆ ตั้งแต่แรกแล้ว การรักษาความปลอดภัยไม่น่ามีปัญหาอะไร แต่เรื่องการย้ายบ้าน ทาง Cyber Tech เองก็เห็นด้วยอีกสัก 1 เดือนน่าจะเหมาะสม”

“เฮ้! Cyber Tech รู้เรื่องพวกนี้ด้วยหรือครับ” ตูลาถามอย่างสงสัย “ผมนึกว่ามีแต่คนตระกูลไปที่คอยคุ้มครองผมอยู่ชะอีก”

ไปตำหलगอดยืมออกมาไม่ได้ “แสดงว่าเธอรู้ว่าฉันส่งคนไปคอยคุ้มครองเธอแต่แรกแล้วสินะ”

ตุลาพยักหน้ารับแล้วกล่าวว่า “คือผมคิดว่าเพื่อนบ้านที่ย้ายเข้ามาหลังจากผมไปพบท่านอาจารย์ไต้หยางใหม่ๆ มีพฤติกรรมแปลกๆ พอลองสังเกตดูจึงพบว่า บางครั้งเมื่อไม่ทันระวัง ทำเดินและการเคลื่อนไหวของเขามันเป็นรูปแบบของคนฝึกมวยจีนชัดๆ ผมเลยพอจะเดาได้ว่าหมอนั่นน่าจะเป็นคนที่ท่านไปตำหलगส่งมาดูแลผมลับๆ นะครับ”

ไปตำหलगถอนหายใจ “เฮ้อ...ที่แท้เธอจับพิรุณผู้คุ้มกันลับๆ ได้จากเรื่องนี่เอง ที่จริงแล้วไม่ได้มีแค่คนของฉันหรอกนะที่คอยคุ้มครองเธออยู่ ยังมีคนของ Cyber Tech ด้วย แต่เป็นแค่คนธรรมดาไม่ได้รับการฝึกฝนศิลปะการต่อสู้มาก่อนเท่านั้นเอง หากใช้สายตาของผู้ฝึกยุทธ์ เธอย่อมมองไม่เห็นพิรุณใดๆ”

เหมาเจิงอดยืมออกมาไม่ได้ “แค่นั้นก็ยอดมากแล้วครับ จริงๆ แล้วตอนที่ส่งคนมา พวกเราเองก็ยังไม่แน่ใจนัก แม้จะตรวจพบว่ากล้องรักษาความปลอดภัยของหมู่บ้านคุณตุลามีมากกว่าปกติ และรูปแบบการ

ทำงานของยามประจำหมู่บ้านก็เข้มงวดกวดขันมาก กว่าที่ฉันจะรู้ว่า Cyber Tech เป็นผู้อยู่เบื้องหลังก็ใช้เวลาไม่น้อยเลยทีเดียว แต่เมื่อเรื่องของคุณตุลากระจายออกไปมากขนาดนี้แล้ว การคุ้มกันระดับนั้นผมกลับคิดว่ายังไม่เพียงพอ ยิ่งในระหว่างการย้ายไปอยู่ในบ้านที่มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยมย่อมปลอดภัยกว่า”

ตุลาพยักหน้าอย่างเข้าใจ การที่คนซึ่งมีสถานะแบบเขาอยู่ร่วมกับประชาชนธรรมดา บางทีมันอาจไม่เหมาะสมเท่าไร เพราะสามารถทำให้เพื่อนบ้านเป็นอันตรายได้ แต่เรื่องนี้คงต้องกลับไปปรึกษากับทางบ้านก่อน เขาจึงจะตัดสินใจได้ ซึ่งเหมาเจ็งและไปค้ากลางเองก็ไม่ได้ว่าอะไร หากครอบครัวของตุลาไม่ต้องการย้ายออก เพียงแต่ระบบรักษาความปลอดภัยของหมู่บ้านที่ตุลาอาศัยอยู่คงต้องอัปเกรดกันขนานใหญ่เลยทีเดียว

หลังจากนั้นไปค้ากลางและเหมาเจ็งก็เดินทางกลับฮ่องกง ส่วนตุลาก็นั่งลิμουซีนสุดหรูคันเดิมกลับบ้าน

เมื่อกลับถึงบ้านแล้ว ตุลา ก็บอกเล่าเรื่องทั้งหมดให้ครอบครัวฟัง

“เฮ้อ...จริงๆ แล้วไม่อยากย้ายออกจากบ้านนี้เลย แต่เท่าที่ฟังมา ถ้าเราไม่ย้ายออกคงสร้างความลำบากให้พวกเพื่อนบ้านไม่น้อยเลยสินะ” กัญญากล่าว

ตุลาอดยิ้มออกมาไม่ได้ “ความจริงแล้วแค่คิดว่าจะมีนักข่าวมาตะโกนโหวกเหวกหน้าบ้าน ผมก็รู้สึกเกรงใจเพื่อนบ้านแล้วละครับ แต่ถ้ามันมีคนอิจจาริษาถึงขั้นคิดร้ายกับพวกเราจริงๆ มันก็น่ากลัวเหมือนกัน พอกับแม่อิดว่ายังไงบ้างครับ เราควรย้ายบ้านดีหรือเปล่า”

เกรียงไกรกับนภาแพบจะถอนหายใจออกมาพร้อมกัน “ก็ต้อง

เป็นอย่างนั้น แต่บ้านใหม่คงมีค่าใช้จ่ายไม่น้อยเลยทีเดียวนะ”

เมื่อได้ยินเรื่องค่าใช้จ่าย ตุลาถึงกับหัวเราะ ดูท่าพอกับแม่ของเขา คงยังไม่เข้าใจว่า Eden Bank ตอนนี้มีทรัพย์สินมาก จนตุลาถึงขั้นต้องลอบปิ้งการเมืองกันเลยทีเดียว และหลังจากรายการ Eco Today ออกอากาศ ยังมีแนวโน้มว่าเงินฝากจะเพิ่มมากกว่านี้อีกมาก

“เรื่องนั้นคงไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ ผมน่าจะพอมีจ่าย”

“ตกลงธนาคารที่ตุลาเปิดมันมีคนมาฝากเยอะขนาดนั้นเลยหรอ” กัญญาณาม

“เกม MWO ช่วงที่ผมเล่นใหม่ๆ มีผู้เล่นประมาณร้อยกว่าล้านคนครับ หลังจากผมขายคู่มือออกไปก็เพิ่มมาอีกหลายสิบล้านคน ถึงผู้เล่นจะเพิ่มขึ้นไม่มากนัก แต่มีผู้เล่นเก่าที่เคยหยุดเล่นไปแล้วกลับมาเล่นใหม่จำนวนมาก แถมนพอเปิด Eden Bank ยังมีผู้สมัครเพิ่มมากขึ้นเกือบร้อยล้านคน ทำให้ตอนนี้ MWO มีผู้เล่นจากทั่วโลกเกือบ 3% ของประชากรทั้งหมดในโลก ฟังลองคิดดูนะครับว่า ถ้าผู้เล่นส่วนใหญ่ฝากเงินไว้ที่ Eden Bank ผมจะมีเงินมากขนาดไหน”

“ว่าแต่ฝากขั้นต่ำเท่าไรกันล่ะ” เกรียงไกรที่ได้ยินตัวเลขอดถามไม่ได้ เพราะถ้าธนาคารในเกมมีคนฝากเงินมากขนาดนี้ ก็ไม่แปลกเลยที่สื่อจะเอามาออกรายการ

ตุลายิ้มแล้วอธิบายว่า “กรณีคนที่เล่นอยู่แล้วผมจะไม่ขอพูดถึงนะครับ เฉพาะคนที่ฝากเพื่อเอาดอกเบี้ยจะใช้วิธีสมัครเดือนแรก และเสียค่าบริการเดือนสุดท้ายเข้าเกมมาถอนเงิน เท่ากับเสียค่าใช้จ่าย 20 ดอลลาร์ (ค่าแอร์โฮม์เดือนละ 10 ดอลลาร์) ถ้าฝากสัก 1,000 ดอลลาร์ ยิ่งไงก็กำไรแล้วครับ เพราะได้มากกว่าธนาคารนอกเกมตั้งเท่าตัว”

“แล้วถ้าไม่เสียค่าแอร์โฮม์ในเดือนที่ไม่ได้เข้าไปเล่นจะไม่โดนลบตัวละครหรอ” กัญญาณามต่อ

“ไม่ใช่ครับ เพื่อนผมไม่ได้เล่นตั้ง 2 ปี ไม่ได้จ่ายค่าแอร์ไทม์มานาน ยังไม่ถูกลบตัวละครเลย” ตูลาอธิบายพลางนึกถึงดาบพิฆาตและเทพสมุทรที่ไม่ได้ออนไลน์นานกว่า 2 ปี แต่ระดับและไอเทมก็ยังอยู่ครบ

“คนละ 1,000 ดอลลาร์ มีคนสมัครใหม่เกือบร้อยล้านคน” เกรียงไกรเบิกตากว้าง แล้วอดตะโกนออกมาไม่ได้ “แสนล้านดอลลาร์!”

“ถ้าผมไม่ร่วมมือกับตระกูลไปและ Cyber Tech คงไม่มีปัญญาจัดการเงินจำนวนมหาศาลขนาดนี้ได้จริงๆ แหะละครับ” ตูลายอมรับตรงๆ

ทุกคนในบ้านมองตูลาอย่างตกตะลึง ลูกชายคนเล็กของบ้านกลับหมุนเงินจำนวนมหาศาลพอๆ กับรายจ่ายประจำปีของบางประเทศ เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ดูเหมือนตูลาจะก้าวไปไกลกว่าที่พวกเขาจะคิดจินตนาการได้ซะแล้ว

“ถ้าตูลามีเงินมากขนาดนี้ เรื่องการย้ายบ้านคงจำเป็นจริงๆ นั่นแหละ” เกรียงไกรสรุปทันทีที่ได้รับข้อมูล

ตูลาเองก็อดรู้สึกลำบากใจไม่ได้

“เฮ้อ...ไม่รู้ว่าจะพ่วงไปโรงเรียนแล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

คนมีเงินก็มีความทุกข์แบบคนมีเงินจริงๆ แล้วเขาควรจะได้ใจหรือเศร้าใจดีหว่า

92

เข้าเกม

“พ่อครับ แม่ครับ พี่ก็อยู่ด้วย คินนี่จะลองเข้าไปเล่นเกม MWO ดูไหมครับ”

ก่อนจะเข้าเกม ตูลาลองชักชวนทุกคนดู

“นายตุล คิดยังไงถึงได้มาชวนพวกพี่ละ” ภัฏญญาพูดยิ้มๆ

“ก็...” ตูลายิ้มอย่างเขินอายเล็กน้อย “จำได้หรือเปล่าครับ ผมเคยบอกไว้ว่าถ้าผมเก่งพอ สักวันจะพาพวกพี่ไปเที่ยวเล่นในเกม ที่สำคัญคือตอนนี้ผมอยากให้ทุกคนได้เห็นเมืองที่ผมสร้างนะครับ เรื่องวุ่นๆ พวกนี้มันเกิดขึ้นก็เพราะผมสร้างเมืองนี้ ผมเลยอยากให้ทุกคนไปดูให้เห็นกับตาสักหน่อย”

“อยากอวดเมืองของตัวเองสิท่า” เกรียงไกรอดแซวลูกชายไม่ได้

“ก็มีส่วนครับ ที่สำคัญเพื่อนักข่าวถามถึง เดี่ยวพ่อกับแม่จะตอบไม่ได้เอานะครับ นี่ถ้ามีคนถามถึงเมืองของผม แล้วพ่อกับแม่บอกว่าเป็นกระต๊อบเรียงกันเป็นตับละก็...” ตูลาทำหน้าทะเล้นแล้วหัวเราะเบาๆ “หน้าแตกหมอไม่รับเย็บเลยนะครับ”

ทุกคนที่ได้ยินต่างก็หัวเราะ แต่พอนึกดูก็รู้สึกว่่าเรื่องที่ตูลากล่าวมี

เหตุผลอยู่บ้าง ไม่ต้องถึงขั้นนักข่าวหรือ แค่เพื่อนร่วมงานถาม (งานนี้เตรียมถูกซักฟอกได้เลย) พวกเขาก็คงอธิบายไม่ถูกแล้ว ถึงตุลาจะเล่าให้ฟังบ่อยๆ ว่าเมืองที่สร้างมีลักษณะอย่างไร แต่ได้ไปเห็นเองน่าจะดีกว่า

“เอาสิ ถ้านั้นพวกเราจะลองเข้าเกมคืนนี้กันแล้วกัน” เกรียงไกรกล่าวยิ้มๆ แล้วบ่นว่า “เฮ้อ...ไม่ได้เล่นมานานแค่ไหนแล้วนะ ไอ้เกมออนไลน์เนี่ย”

นภาหัวเราะเบาๆ “ก็ตั้งแต่ยากัญเกิดได้สักพักละมังคะ ก่อนหน้านี้อีกี่ติดเกมเหมือนกันนี่”

ตุลาอดกล้าวออกมาไม่ได้ “ไม่ยักรู้มาก่อนเลยนะครับ ว่าพ่อกับแม่จะเคยเล่นเกมมาก่อน”

“ไม่ใช่หรือ นายตุล แค่พ่อคนเดียวเท่านั้นแหละ แม่เขาไม่ค่อยชอบหรือ ไอ้การเล่นแล้วต้องไปฆ่ามอนสเตอร์นะ สมัยเรียนพี่เองก็เคยเล่นเหมือนกัน แต่รู้สึกว่ามันตึงสมาธิมากไป เวลาเรียนบางที่ยังอดคิดเรื่องเกมไม่ได้ พี่เลยต้องหยุดเล่น” กัญญากล่าวยิ้มๆ

ตุลาลองคำนวณในใจแล้วกล่าวว่า “อืม...น่าเสียดายนะครับ สมัยพี่กัญเรียน เกม MWO เพิ่งเปิดตัว พี่ก็ยังคงไม่ได้ลองเล่น เกมนี้เล่นทั้งคืนเวลายังผ่านไปไม่เท่าไร ไม่ส่งผลต่อชีวิตประจำวันมากนัก”

“ก็ไม่วินะ พี่เองก็ยังไม่เคยทดลองเล่นเกมนี้ดูซะด้วยสิ ว่าแต่พอพวกเราเข้าเกมแล้วจะติดต่อกันได้ยังไงละ ต้องเพิ่มเพื่อนก่อนหรือเปล่า”

ตุลารีบส่ายหน้าปฏิเสธ “ไม่ได้หรือครับ ระบบเพิ่มเพื่อน ระบบฝากข้อความ และระบบติดต่อรายชื่อเพื่อน ผมต้องปิดไปทั้งหมดเลยหรือน่ารำคาญจริงๆ แต่ละวันมีแต่คนขอติดต่อ ทั้งเรื่องมีสาระและไร้สาระทั้งขอเงินบ้าง ขอของบ้าง จนผมต้องปิดไม่ให้แสดงผล ไม่งั้นวันๆ ไม่ต้องทำอะไร เพราะเกมนี้นั้นมีผู้เล่นทั่วโลก เลยมีคนออนไลน์ตลอดเวลาอะครับ”

“เอ! จั๊นถ้าใครมีเรื่องสำคัญจริงๆ ก็ติดต่อตุลไม่ได้เลยนะสิ”
กัญญาดามอย่างสงสัย

“ถึงจะใช้ช่องทางการสื่อสารของระบบไม่ได้ แต่ใช้พวกไอเทมสำหรับสื่อสารกันได้ครับ จริงๆ พวก NPC ในเกมก็มีไอเทมเวทมนตร์พวกนี้อยู่ ผมก็แค่เอามาดัดแปลงนิดๆ หน่อยๆ ให้เหมาะกับตัวเอง แต่ปัญหา คือ ไอเทมพวกนี้ต้องใช้พลังพิเศษในเกมได้ถึงจะใช้ได้ ถ้าพีก็ญเข้าเกมแล้ว ให้ไปที่ค่ายทหารประจำเมืองอัลวินก็แล้วกันครับ บอกว่าเป็นแขกพิเศษของผู้กองลินุส แล้วเดี๋ยวผมจะไปรับเอง”

“ผู้กองลินุสเหรอ” กัญญาทวนชื่อเบาๆ

“เกิดบอกชื่อของผมออกไปตรงๆ ดีๆ มันจะอุ่นวายนะครับ จั๊น ผมเข้าเกมไปก่อน แล้วจะติดต่อทางนั้นไว้ให้ก่อนแล้วกัน อืม...ทางที่ดีพอเข้าเกมแล้ว ทั้งสามคนทำภารกิจสำรวจเมืองเริ่มต้นให้เสร็จก่อนจะดีกว่านะครับ แค่นี้แนะนำตัวตามสถานที่ต่างๆ คงใช้เวลาในเกมไม่ถึงชั่วโมง”

“เฮ้อ...มีน้องชายเป็นคนดังนี่ลำบากจริงๆ แฮะ” กัญญาบ่นซ้ำๆ เกรียงไกรและนภาก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“พอกับแม่ว่าไงคะ อยากเห็นเมืองที่เจ้าตุลสร้างหรือเปล่า”

“ไปสิ” สองเสียงตอบพร้อมกัน เพราะพวกเขาต่างก็อยากเห็นผลงานของลูกชายกับตาสักครั้ง ถึงจะเป็นแค่เมืองในโลกจำลองก็ตาม
หลังนั้นดหมายกันเสร็จแล้ว ทุกคนต่างก็แยกย้ายกันเข้านอน

เมื่อตุลเข้ามาในเกม เขาก็ปรากฏตัวขึ้นที่บ้านพัก ก่อนจะไปที่โรงฝึกเฉพาะของเจ้าเมือง เพื่อติดต่อกับทหารองครักษ์ของอาณาจักรอัลวินที่มาฝึกฝนอยู่ที่นั่นที เมื่อไปถึงเขาก็พบว่าโรงฝึกที่กว้างขวางตอนนี้กลับคับแคบมากกว่าที่คิด มีทหารจากอาณาจักรอัลวินสามสิบคน กลุ่มผู้เล่นที่ผ่านการฝึกขั้นที่สี่จากโรงฝึกเกือบร้อยคน และลูกหลานของ

ตระกูลไปกับคนใกล้ชิดเกือบห้าสิบคน

เมืองอีเดนในตอนนี้เป็นสถานที่ฝึกฝนชั้นเลิศของลูกหลานตระกูลไปและตระกูลใกล้ชิดไปแล้ว เนื่องจากโครงสร้างการปกครองของเมืองอีเดนแทบจะถอดแบบมาจากตระกูลไป ไปดำหลางจึงคิดว่าสถานที่แห่งนี้เหมาะสำหรับให้คนรุ่นใหม่ของตระกูลไปมาฝึกฝน จึงขอให้ตุลาจัดสรรตำแหน่งแก่พวกเขา

ตุลาคิดว่าตำแหน่งสำคัญต่างๆ ควรให้เหล่า NPC ที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งนี้เป็นผู้ดำเนินการจะเหมาะสมกว่า เนื่องจากไม่ต้องออกจากเกมเหมือนกับผู้เล่น เขาจึงจัดสรรตำแหน่งที่ปรึกษาของผู้มีตำแหน่งระดับสูงของเมืองอีเดนให้แก่ลูกหลานตระกูลไป

โดยช่วงแรกเขาให้คนเหล่านี้ศึกษางาน ระเบียบของสังคม และค่านิยมต่างๆ ของโลกนี้ไปก่อน หลังจากนั้นจึงมอบหมายให้คอยช่วยเหลือผู้มีตำแหน่งสำคัญในการดำเนินงานหรือกำหนดแผนงานต่างๆ แต่เป็นเพียงแค่ที่ปรึกษาเท่านั้น ไม่มีอำนาจสั่งการโดยตรง

เหล่าคนรุ่นใหม่ของตระกูลไปเองก็ให้คำแนะนำหลายอย่างแก่ NPC บางเรื่องก็เกิดประโยชน์ มีคนเห็นด้วยและนำไปปฏิบัติ บางเรื่องก็ถูกคัดค้าน ไม่ได้รับการดำเนินงาน การที่เหล่า NPC ของเมืองนี้วิเคราะห์ผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบให้ฟัง ช่วยพัฒนาแนวคิดและหลักการบริหารให้ลูกหลานตระกูลไปได้มาก กล่าวได้ว่า เมืองอีเดนเป็นสถานที่ศึกษาการบริหารและการปกครองชั้นเยี่ยมของคนเหล่านี้จริงๆ

สำหรับการฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ เนื่องจากเกม MWO มีระบบทักษะที่สามารถนำมาใช้วัดความรู้ความเข้าใจในวิธีการเคลื่อนไหวที่มีประสิทธิภาพได้ เพราะทักษะเสริมของเกมนี้ไม่ใช่แค่ใช้บ่อยๆ แล้วระดับจะเพิ่มขึ้นเท่านั้น ในระดับสูงยังต้องมีความเข้าใจในวิธีการเคลื่อนไหวอย่างลึกซึ้งอีกด้วย เช่น วิธีการวางเท้าและวิธีการถ่วงน้ำหนัก แม้จะเป็น

เรื่องที่ทุกคนซึ่งเดินได้สามารถทำได้ แต่หากเป็นระดับที่ลึกซึ้ง แม้แต่การจดเท้า การเคลื่อนไหวของสันเท้าและปลายเท้าเอง ก็มีหลักการเคลื่อนไหวและความสามารถในการแสดงประสิทธิภาพที่แตกต่างกัน

ตุลาให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก เห็นได้จากโรงฝึกนอกเมืองซึ่งมีการชี้แนะวิธีการเคลื่อนไหวที่เหมาะสมสำหรับการผ่านแต่ละด้านอย่างละเอียด แต่ตุลาจะกระซิบบอกลูกหลานตระกูลไปและพวกชายเท่านั้นว่า

“ท่าเท้าที่สอนในโรงฝึกมันเน้นเฉพาะการเคลื่อนไหวรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเท่านั้น อย่างวิธีการพุ่งตัว หากทำตามที่โรงฝึกสอนไว้อาจพุ่งตัวได้ดีกว่าวิชาที่พวกเราฝึกในโลกจริงซะอีก แต่ท่าพวกนั้นมีจุดอ่อนตรงที่ขาดความต่อเนื่อง เป็นเพียงท่วงท่าที่เหมาะสมสำหรับผ่านด้านเท่านั้น ดังนั้นทางที่ดีใช้วิชาที่ฝึกฝนในโลกจริงผ่านด้านให้ได้จะดีกว่า”

เมื่อพวกชายและลูกหลานตระกูลไปลองฝึกดู พวกเขาก็พบว่าเป็นอย่างที่ตุลาบอกไว้ แม้ท่วงท่าบางอย่างดูเหมือนจะมีประสิทธิภาพเหนือกว่าวิชาที่พวกเขาฝึก แต่มักจะเป็นการเคลื่อนไหวที่สุดโต่งเกินไปจนไม่เหมาะสมนำไปใช้ในโลกรจริง เพราะร่างกายในเกมมีสมรรถภาพเหนือกว่าในโลกจริงมากเกินไปนั่นเอง

เมื่อลูกหลานตระกูลไปมอยย้อนกลับไป พวกเขาต่างพบว่าวิชาที่พวกตนฝึกฝนอยู่ทุกวัน จนเข้าใจว่าเป็นเพียงพื้นฐานสำหรับออกกำลังกาย แท้จริงแล้วกลับแฝงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษเอาไว้มากมาย ทำให้พวกเขารู้สึกนับถือคนนอกอย่างตุลาที่สามารถมองออก

ในที่สุดเหล่า ‘มือดี’ ซึ่งเคยเป็นผู้ทดสอบฝีมือของตุลาที่ฮ่องกงก็เข้าใจแล้วว่า ที่แท้ดาบธรรมดาซึ่งตุลาใช้พาดฟันพวกเขาจนพ่ายแพ้นั้นลึกล้ำมากขนาดไหน เพราะมันไม่เพียงเป็นการถ่วงน้ำหนักที่สมบูรณ์ยังแฝงหลักการเคลื่อนไหวที่รัดกุม สมดุลของร่างกายที่มั่นคง รวมถึงการเคลื่อนไหวของมือ เท้า และข้อต่อต่างๆ ที่ละเอียดอ่อน จนอาจกล่าวได้

ว่า ท่าดาบธรรมดาฯ ของตุลาท่าหนึ่ง สามารถเขียนตำราได้เป็นเล่มๆ เลยทีเดียว

ด้วยเหตุนี้เอง เหล่า ‘มือดี’ ในตอนนี้จึงสามารถยอมรับความพ่ายแพ้ได้อย่างยินยอมพร้อมใจ ส่วนตุลาก็สามารถรับตำแหน่งว่าที่ผู้อาวุโสของตระกูลเหมาได้อย่างเต็มภาคภูมิ

กลับมาที่โรงฝึกพิเศษที่กว้างขวาง ทว่าเวลานี้กลับคับแคบ
ลงอย่างไม่น่าเชื่อ ตามปกติช่วงกลางคืนของทุกวัน ตุลามักจะเข้ามาให้คำแนะนำแก่ผู้ฝึกฝนวันละ 3-4 ชั่วโมงเท่านั้น แต่วันนี้เขาเข้ามาในโรงฝึกเร็วกว่าปกติมาก ผู้คนมากมายจึงเข้ามาทักทายและถามไถ่กันอย่างล้นหลาม

“กลุ่มฟาลคอนยังไม่ออนไลน์ แล้ววันนี้ท่านผู้นำ...เอ่อ...หมายถึงคุณตำแหน่งจะไม่เข้าเกมนะ ว่าแต่วันนี้ตุลามีธุระอะไรหรือ ถึงได้เข้ามาที่โรงฝึกเร็วขนาดนี้”

ชายหนุ่มอายุยี่สิบกว่าๆ เอ่ย แม่น้ำตาของเขาจะไม่หล่อเหลานัก แต่รอบตัวมีบรรยากาศสบายๆ เขาก็คือ ไปอิง บุคคลที่ได้รับการวางตัวให้เป็นผู้นำตระกูลไปในภายภาคหน้า เขาเป็นหลานชายแท้ๆ ของไปหลง อดีตผู้นำตระกูลไป และเป็นหลานรักที่ไปด่าหลวงฝากความหวังไว้

ตุลายิ้มรับแล้วกล่าวว่า “ครับ พี่อิง ผมเองก็เพิ่งพบท่านผู้นำที่กรุงเทพฯ เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา ท่านเพิ่งเดินทางกลับฮ่องกง อีกไม่นานก็คงจะถึง จริงๆ แล้วผมมีเรื่องที่ต้องขอความช่วยเหลือจากพวกทหารของเมืองอัลวินเล็กน้อย ขอตัวก่อนนะครับ”

ตอนนี้ตุลากับว่าที่ผู้นำตระกูลในอนาคตสนิทสนมกันมาก ไม่เพียงเป็นเพราะผลประโยชน์ที่ตระกูลไปและตระกูลใกล้เคียงได้รับจากตุลา แต่ตัวไปอิงเองก็รู้สึกพอใจในนิสัยและบุคลิกลักษณะของตุลามาก

แม้ตุลาจะกลายเป็นคนที่มีทรัพย์สินมามากมายมหาศาลในช่วงเวลาไม่นาน แต่นิสัยของน้องชายคนนี้ก็กลับไม่เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่หย่อน เขาเองก็อยู่ในวงการมานาน พบเห็นผู้คนมากมายที่เปลี่ยนแปลงไปเพราะทรัพย์สินและผลประโยชน์ แต่เรื่องพวกนี้ดูเหมือนจะไม่ส่งผลกระทบใดๆ ต่อตุลาเลย

โดยในเกมนั้น ไปอิงได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขานุการของเซนอน หัวหน้าสภาที่ปรึกษา แม้ตำแหน่งดังกล่าวจะไม่มีอำนาจสั่งการใดๆ แต่การที่เขาเป็นผู้ใกล้ชิดของเซนอน ย่อมทำให้เขามีอิทธิพลในเมืองอีเดนไม่น้อย

ไปอิงเคยเข้าร่วมการประชุมกับเหล่าผู้นำของเมืองอีเดนหลายครั้ง เนื่องจากเมืองอีเดนในตอนนี้เป็นเมืองใหญ่ที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จึงมีปัญหามากมาย เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน แต่ตุลากลับสามารถรับมือได้อย่างเยือกเย็นทุกครั้ง จนเขาอดรู้สึกไม่ได้ว่า ไม่มีสิ่งใดที่น้องชายคนนี้ทำไม่ได้

จุดเด่นของตุลาคือ ความสงบเยือกเย็น เมื่อมีความเยือกเย็นในการตัดสินใจ ย่อมทำให้มีความละเอียดรอบคอบมากกว่าคนทั่วไป แม้บางครั้งวิธีแก้ปัญหามาของตุลาจะไม่ใช่วิธีที่ดีนัก แต่เมื่อออกจากปากของเด็กหนุ่มเจ้าเมืองคนนี้ มันกลับสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้รับฟังได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทำให้ไปอิงซึ่งเห็นพัฒนาการของเมืองอีเดนในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา รู้สึกชื่นชมปนหวาดกลัว

“เฮ้อ...พวกผู้อาวุโสของตระกูลเรตาถั่วจริงๆ ดันก็ดันกันคนที่มีความสามารถแบบนี้ แล้วส่งมอบให้ตระกูลเหมาง่ายๆ”

ทางด้านตุลา เมื่อเขาปรึกษากับพวกทหารองครักษ์แห่งอัลวิน
แล้ว ลินสก็ตกลงใจกลับไปเมืองอัลวินพร้อมกับตุลา การเดินทางในเกาะเริ่มต้นแตกต่างจากการเดินทางในทวีปหลัก เนื่องจากเกาะเริ่มต้น

สามารถใช้ใบวาร์ปไปยังเมืองต่างๆ ได้ แต่ในทวีปหลัก หากต้องการเดินทางไปยังเมืองอย่างรวดเร็วจะต้องใช้อาคารวาร์ปของระบบซึ่งคิดค่าบริการแพงมาก ในทวีปหลักจึงมีสมาคมการค้าและกลุ่มทหารรับจ้างมากมายหลายกลุ่มคอยคุ้มกันสินค้าและวัตถุพิเศษต่างๆ เดินทางไปมาระหว่างเมือง

เมื่อตุลาตัดสินใจเก็บดาบผ่าปฐพีเข้ากระเป๋าแล้ว เขาก็เอาชุดเกราะอัศวินหมันต์ที่ไม่ได้ใช้นอกจากตอนฝึกร่างกายออกมาสวม ลีลุสที่เห็นจึงอดกล่าวออกมาไม่ได้

“อ้อฮือ! ท่านเจ้าเมือง ใ้ชุดนี้มันหนักขนาดไหนกันแน่นะ”

ตุลาหัวเราะ “ชุดนี้น้ำหนักน้อยกว่ากิโกรัมครึ่ง ความจริงยังมีแผ่นเสริมเพิ่มน้ำหนักอีก ถ้ารวมกับดาบผ่าปฐพีก็หนักเกือบ 400 กิโลกรัม ปกติผมจะใส่เฉพาะตอนฝึกร่างกายเท่านั้น”

“แฮ้อ...ร่างกายของพวกนักเดินทางอย่างท่านสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว น่าทึ่งจริงๆ” ลีลุสกล่าวอย่างอิจฉาเล็กน้อย

“แต่โรงฝึกพิเศษของผมก็ทำให้ค่าสถานะเพิ่มขึ้นง่ายกว่าปกติไม่ใช่หรือครับ” ตุลาหัวเราะเบาๆ

ลีลุสยิ้มเล็กน้อย “ยังไงก็สู้ท่านเจ้าเมืองซึ่งมีร่างกายของนักเดินทางที่พัฒนาง่ายกว่า บวกกับโรงฝึกพิเศษที่ฟื้นฟูสภาพร่างกายได้อย่างรวดเร็วไม่ได้หรอก แกมที่สำคัญที่สุดท่านยังขยันฝึกทุกคืนอีกต่างหาก”

ตุลาถึงกับหัวเราะออกมาอีกครั้ง จะว่าไปเขาก็ขยันฝึกฝนจริงๆ เสียด้วย ไม่เพียงแค่นั้น การที่เขาต้องศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการบริหารงานทุกวัน ยังเทียบเท่าการอ่านหนังสือเป็นพันเล่ม ตอนนี้ทักษะเสริมสาย INT ที่ได้จากการอ่านหนังสือจำนวนมากก็ได้มาแล้ว ตอนแรกยังเป็นกังวลอยู่บ้างว่าทักษะเสริมสาย INT จะทำให้เขาใช้พลังพิเศษได้น้อยลง แต่ ‘ทักษะพิเศษจอมปราชญ์’ ที่ได้จากการอ่านหนังสือจำนวนมาก โดยจะ

ช่วยลดความเหนื่อยล้าจากการใช้พลังพิเศษได้ระดับละ 9% กลับมีประโยชน์กับเขามากกว่าที่คิด

น่าเสียดายที่ทักษะนี้ขึ้นยากมากและมีเพียงแค่ 10 ระดับ เมื่ออ่านหนังสือหนึ่งพันเล่ม ทักษะจะเลื่อนขึ้น 1 ระดับ แม้เอกสารที่เขาอ่านจะมีมากมายมหาศาล แต่เขาบริหารเมืองมาตั้งนาน ทักษะนี้ก็กลับเลื่อนขึ้นมาได้เพียง 2 ระดับเท่านั้น หากเขาเป็นผู้เล่นทั่วไปอ่านหนังสือธรรมดา เขาคงจะเลื่อนระดับทักษะนี้ได้ง่ายกว่ามาก ไม่รู้วาระบบที่ดีกว่าเขาอ่านหนังสือหนึ่งพันเล่มได้อย่างไร แต่ก็ถือว่าโชคดีที่ทักษะนี้เหมาะสำหรับผู้พลังจิตอย่างเขาที่สุดแล้ว

เมื่อทั้งสองคนเดินทางมาถึงโรงฝึกของทหารเมืองอัลวิน แล้วส่งให้ทหารยามเตรียมการต้อนรับแขกพิเศษของลินุสที่จะมาถึงในอีกไม่นาน ตูลาก็อธิโอกาสถอดชุดเกราะ แล้วสวมเสื้อผ้าธรรมดาทันที เพราะไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะมีใครมองเห็น จากนั้นลินุสก็ขอตัวกลับไปเมืองอีเดนก่อน

ตูลา รอไม่นานนัก พ่อ แม่ และกัญญาก็มาถึง เนื่องจากคนทั้งบ้านต่างคิดตรงกัน จึงไม่ปรับเปลี่ยนรูปร่างหน้าตาเลย (กลัวหากันไม่เจอ) เมื่อทั้งสามคนเห็นตูลาก็อตอบออกมาไม่ได้

“โอ้โฮ! คนเยอะมากเลยนะ ตูล” กัญญากล่าวอย่างเหนื่อยๆ กว่า จะทำควสตร์สำรวจเมืองเสร็จ แล้วหาทางมาที่ค่ายทหารได้ นับว่าไม่ง่ายเลย

“ก็แค่ช่วงนี้แหละครับ พี่กัญ อย่างที่บอก คนที่เอาเงินมาฝาก อย่างน้อยต้องจ่ายค่าแอร์ไทม์ 1 เดือน ถ้าแค่เข้ามาฝากเงินเดียวไม่คุ้มหลายๆ คนเลยลองเล่นเกมนี้ดูสักพัก เดี่ยวพอหมดเวลาค่าแอร์ไทม์ก็คงจะเลิกไปเอง”

ตูลาอธิบาย แต่เขากลับประเมินเกมนี้ต่ำเกินไปบ้าง หากใครได้เล่นเกมนี้ถึง 1 เดือน น้อยคนนักที่จะยอมเลิกเล่น เรียกได้ว่า Eden Bank

คือตัวล่อให้คนเข้ามาเล่นเกมนี้ดีๆ นี่เอง

เกรียงไกรลองขยับตัวก็พบว่าไม่มีข้อแตกต่างจากโลกจริงเลย

“เกมนี้ทำได้ละเอียดจริงๆ การเคลื่อนไหวแทบไม่มีความแตกต่างจากโลกจริงเลย” จากนั้นเขาจึงลองหยิบก้อนหินขึ้นมาโยนเล่น “น้ำหนักของสิ่งของก็ทำได้สมจริงมาก”

กัญญาลองหยิกตัวเองแล้วกล่าวว่า “ประสาทสัมผัสก็ไม่แตกต่างจากโลกจริงเลยนี่ แบบนี้เวลาได้รับบาดเจ็บจะไม่นับอันตรายเหอะ เจ็บมากๆ อาจช็อกตายได้เลยนะเนี่ย”

“อืม...ในคู่มือบอกว่า ระดับความเจ็บปวดของเกมนี้มันขึ้นอยู่กับแต่ละคน เพราะแต่ละคนสามารถรับความเจ็บปวดได้ไม่เท่ากัน บางคนบาดเจ็บแค่เรื่องเล็กๆ แค่ร้องลั่นบ้าน บางคนแขนขาดไม่ร้องสักอะ ระดับความเจ็บปวดที่เป็นอันตรายของแต่ละคนเลยไม่เท่ากัน ดังนั้นถึงสภาวะปกติจะไม่แตกต่างจากโลกจริง แต่ถ้าได้รับบาดเจ็บในการต่อสู้ สำหรับบางคนอาจได้รับความรู้สึกเจ็บปวดน้อยกว่าปกติล่ะครับ”

“หือ อย่างนี้เนี่ยเอง Cyber Tech สมกับเป็นผู้นำทางด้านเทคโนโลยีจริงๆ” กัญญาพึมพำเบาๆ

ตุลายิ้มแห้งๆ “แต่บางทีผมว่าไอ้ความเจ็บปวดนี่ ถ้าลดระดับลงได้บ้างจะดีกว่านี้ไม่น้อยเลยนะครับ ผมเองก็เคยเจ็บจนแทบสลบมาแล้ว ยิ่งอาการปวดกล้ามเนื้อหลังใช้แรงมากๆ นี่มันทรมานน่าดูเลย ถ้าไม่ใช่เพราะเกมนี้ดันทำเรื่องแบบนี้ได้สมจริงจนผมแทบทนไม่ไหว ไม่งั้นผมพัฒนาฝีมือไปได้มากกว่านี้หลายเท่าแล้วครับ”

กัญญาอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “มิน่า พวกชายถึงได้บอกว่าตุลเป็นพวกบ้าฝึกวิชา ที่แท้ก็ฝึกหนักแม้แต่ในเกมนี้เอง”

“หนอยแน! ไอ้พวกช่างฟ้อง” ตุลาบ่นแล้วลดเสียงลงเพื่อกระซิบว่า “จริงๆ แล้วการฝึกในนี้สำหรับผม ยิ่งฝึกหนักก็ยิ่งได้กำไรครับ พี่กัญ

ลืมนื่องนาโนแมชชีนไปแล้วหรอ”

เมื่อทั้งสามคนได้ยินก็อดพยักหน้ารับไม่ได้ เพราะตุลามีเครื่องเล่น เกมพิเศษที่ปรับสภาพร่างกายในโลกจริงให้พัฒนาตามร่างกายในเกมได้ นี่เอง เขาถึงได้ขยันฝึกมากขนาดนี้

“เอาเป็นว่าพวกเราไปดูเมืองที่ผมเป็นเจ้าของจะดีกว่าครับ” ตูลา กล่าวแล้วยิ้มออกมา จากนั้นจึงส่งกระดาษสีเงินให้แก่ทั้งสามคนคนละ ปีก

“นี่เป็นใบวาร์ปแบบพิเศษที่จะส่งผู้ใช้อย่างบ้านพักของเจ้าเมือง ซึ่งเป็นสิทธิพิเศษของเจ้าเมืองครับ ดังนั้นอย่าเอาไปให้ใครเด็ดขาด เพราะ พอใช้ไฉนแล้วจะวาร์ปไปที่บ้านพักของผมในเมืองอีเดนทันที แล้วก็เป็น ใบวาร์ปของอีกห้าเมืองที่เหลือของเกาะเริ่มต้นครับ”

ตุลาส่งใบวาร์ปที่ทำจากกระดาษธรรมดาให้ทั้งสามคนอีกปีกใหญ่ แต่ละแผ่นจะมีชื่อเมืองกำกับเอาไว้ ได้แก่ อัลวิน โดอี วูชิ มาโค และ อีเดน ซึ่งเป็นห้าเมืองหลักของเกาะเริ่มต้นอัลกัส เพราะตอนนี้อีเดนเป็นหนึ่งในเมืองหลักของเกาะนี้แล้วจึงมีจุดเกิด อาคารบริการผู้เล่น ธนาคาร ของระบบ และใบวาร์ปประจำเมืองขาย

“วิธีใช้งานก็ง่ายๆ แค่อัดมันไว้แล้วพูดว่า ‘ใช้’ ครับ แต่จะเรียก ในใจก็ได้”

จากนั้นตุลา ก็หยิบใบวาร์ปสีเงินออกมา เมื่อร่างกายเปล่งแสงออกมา รูปหนึ่งแล้วหายไป ทุกคนที่เหลือจึงทำตาม

เมื่อทั้งห้าคนปรากฏตัวขึ้นที่บ้านพักของตุลาแล้ว ตูลาก็เรียกพวก แมวออกมา ก่อนจะกล่าวอย่างช้าๆ ว่า

“เจ้าห้าตัวนี่จะเป็นองครักษ์พิเศษให้ทุกคน ถ้าจะออกไปนอกเมือง ผมจะให้เจ้าพวกนี้ตามไปคุ้มกันนะครับ บอกได้เลยว่าเกาะเริ่มต้นแห่งนี้ ไม่มีอะไรน่ากลัวเมื่อมีเจ้าห้าตัวนี้อยู่ด้วย”

“เหมียววๆวๆ” แมวห้าตัวขนรับแทบจะพร้อมกัน พวกมันล้วนคุ้นเคยกับครอบครัวของตุลาเป็นอย่างดี โดยเฉพาะนาฬิกาที่มีเวลาวางมากกว่าใครๆ จึงพาพวกมันไปเที่ยวที่ต่างๆ ใน Metropolis บ่อยๆ ช่วงที่ตุลาไปโรงเรียน

“คิดถึงแม่จังเลย” มารอนร้องแล้วเข้าไปอ้อนนภาอย่างน่ารัก น่าเสียดยาที่เวลาอยู่ในเกม หากไม่มีทักษะระดับสูงจะไม่สามารถฟังพวกนี้รู้เรื่อง

หากจะนับผู้มีอิทธิพลสูงสุดในเมืองอีเดน คงไม่มีใครมีอิทธิพลสูงไปกว่าเจ้าเหมียวห้าตัวนี้อีกแล้ว แม้แต่ตุลาเองยังต้องรักษามารยาท ไม่บุกรุกที่พัสถ์ส่วนตัวของผู้อื่น แต่เจ้าเหมียวพวกนี้ก็กลับไม่สนใจเรื่องพวกนี้ แม้แต่น้อย ยิ่งบวกกับความสามารถในการซ่อนร่องรอย พวกมันจึงท่องเที่ยวไปได้ทุกแห่งหน

ผู้ที่มีความสามารถมากพอจะรับรู้การเคลื่อนไหวของพวกแมวต่างรู้ดีว่า แมวห้าตัวนี้เป็นสัตว์เลี้ยงของเจ้าเมือง บางครั้งเหล่าอดีตราชาเจอพวกมันนั่งเล่นอยู่ในห้องนอนของตัวเอง จึงได้แต่ปล่อยให้พวกมันทำตามใจชอบ โชคดีที่พวกแมวห้าตัวนี้ไม่มีนิสัยชอบลักขโมยหรือแอบกินอาหารเหมือนแมวทั่วๆ ไป เนื่องจากพวกมันคิดว่าอาหารที่ตุลาทำอร่อยที่สุด สิ่งที่พวกมันสนใจจึงมีแต่การขอทำประลองกับคนที่ฝีมือเท่านั้น

สาเหตุที่พวกแมวต่างเฝ้าหาความแข็งแกร่งสืบเนื่องมาจาก ลูคัส มหาปราชญ์แห่งเวท เคยบอกพวกมันว่า แม้ตุลาจะเก่งกล้าสามารถขนาดไหน แต่ไม่ใช่จะรู้จักอ่อน และจุดอ่อนของตุลาในตอนนี้นี้ก็คือพวกมันทั้งห้าตัวนั่นเอง หากพวกมันไม่ต้องการเป็นตัวถ่วงของตุลา พวกมันจะต้องพยายามพัฒนาตัวเองให้เต็มที่

แรกๆ พวกแมวต่างก็ไม่เชื่อ แต่หลังจากเห็นตุลาใช้พลังจิตในการยกกระดาน พวกมันจึงรู้ว่าคำกล่าวของลูคัสเป็นความจริง จากที่เคย

เข้าใจว่าตุลาามีพลังไม่มากนัก แต่ตอนนั้นตุลาสามารถส่งพลังงานมหาศาลเข้าสู่ตาบได้อย่างต่อเนื่องและยาวนาน พวกมันจึงเข้าใจความห่างชั้นของพวกมันกับตุลาได้อย่างชัดเจน

การออนไลน์วันแรกทั้งวันของตุลาเป็นการพาครอบครัวท่องเที่ยวไปทั่วเมืองอีเดน เขาพาทุกคนชมรอบบ้านเจ้าเมืองเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงพาไปชมโรงงานผลิตอาวุธ ทุกคนถึงกับตกตะลึงที่ตุลามีโรงงานผลิตปืนอยู่ไม่ห่างจากบ้านมากนัก โดยคนงานส่วนใหญ่ที่เป็นดอร์ฟจะคอยลำเลียงวัตถุดิบและนำชิ้นส่วนที่สร้างเสร็จมาประกอบกันเป็นปืน

“เอ่อ...ที่ตุลาบอกพี่ว่าผลิตไอเทมในเกมขายได้กำไรเยอะมาก ที่แท้ก็สร้างปืนเองหรอเนี่ย” ก็ญญากล่าวงๆ

ตุลาอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “นี่มันเกมนะครับพี่กัญญ ไ้ปืนเนี่ยบอกตรงๆ เลยว่า มันใช้จัดการได้เฉพาะพวกระดับต่ำๆ เท่านั้นแหละครับ”

จากนั้นตุลา ก็อธิบายเกี่ยวกับไอเทมในเกมว่า ยิ่งระดับสูงจะยิ่งมีพลังงานแฝงมาก สำหรับอาวุธระดับสูง ผู้ใช้ต้องมีพลังมากพอจึงจะใช้งานได้ แต่ปืนนั้นแตกต่างออกไป แม้แต่คนระดับต่ำๆ ก็สามารถใช้งานได้ แต่ปัญหาคือ ปืนใช้ได้กับพวกที่ไม่เกินคลาส 3 เท่านั้น ดังนั้นมันจึงไม่ใช่อาวุธที่มีอันตรายมากนักในเกมนี้ เพียงแต่ใช้งานง่ายและสะดวกดีเท่านั้นเอง

“ที่ตอนนี้มันขายดีเป็นเพราะพวกผู้เล่นและ NPC ที่ทำสงครามกันอยู่ตอนนี้ ส่วนใหญ่ยังอยู่แค่คลาส 3 เท่านั้นแหละครับ” ตุลา กล่าวสรุป จากนั้นจึงพาทุกคนไปเที่ยวในเมือง

ตอนนี้มีคนเคยเห็นภาพของเจ้าเมืองมากมาย เพียงแต่ที่นี้คือเมือง

ของตุลา ทุกคนล้วนทราบดีว่าการทำให้เจ้าเมืองขุนเคื่องเป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดอย่างยิ่ง หากถูกตุลาหมายหัว อาจถูกสั่งห้ามเข้าใช้โรงฝึกทักษะก็เป็นได้ อีกประการหนึ่งคือ แม้ในเกาะเริ่มต้นจะไม่สามารถทำร้ายกันได้ แต่จิตสังหารของเจ้าเมืองคนนี้ไม่ธรรมดา เคยมีจิกโกโจกล้ำเข้ามาหาเรื่อง ได้ข่าวว่าหลังจากนั้นหมอนั่นถึงกับฝันร้ายไปหลายวันเลยทีเดียว

ตุลาพาครอบครัวไปเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ ซึ่งจัดโซนอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ว่าจะเป็นศูนย์ฝึกวิชาชีพที่มีโซนสอนความชำนาญในด้านต่างๆ สวนสาธารณะกลางเมืองที่เป็นส่วนประกอบของวงเวทประจำเมือง จนกระทั่งหมดวัน

จากนั้นช่วงเย็นตุลาก็แสดงฝีมือในการทำอาหารให้ครอบครัวได้ลิ้มลอง ทั้งสามคนที่มองดูตุลาทำอาหารอดรู้สึกเหมือนดูมายากลไม่ได้ เพราะภาพที่พวกเขาเห็นคือ วัตถุดิบต่างๆ ถูกหั่นเป็นชิ้นๆ แล้วสุกอยู่กลางอากาศ ก่อนจะลอยมาอยู่ในจานที่วางเตรียมไว้ ถึงวิธีที่จะแปลกประหลาดเหนือจินตนาการ แต่รสชาติกลับยอดเยี่ยมอย่างไม่น่าเชื่อ

“เอาไว้สักวันผมจะลองไปทำในโลกจริงให้กินนะครับ แต่ตอนนี้บอกตรงๆ คือ ยังไม่แน่ใจว่าจะทำอาหารในโลกจริงได้ร่อยอย่างนี้หรือเปล่า” ตุลาถามยิ้มๆ ในขณะที่คนกินไม่มีใครอ้าปากพูด เอาแต่เคี้ยวตุ๋ๆ ไม่ยอมมปริปากกันเลยทีเดียว

เมื่อตกกลางคืน เขาพาครอบครัวไปดูการฝึกซ้อมที่โรงฝึกพิเศษของเจ้าเมือง ซึ่งมีผู้เฒ่าหลายคนมาแสดงทักษะต่างๆ ให้ตุลาดูแล้วขอคำแนะนำ ก่อนที่ตุลาจะแนะนำให้อย่างตรงจุด พอลองแสดงทักษะซ้ำอีกครั้ง ผู้เฒ่าถึงกับโห่ร้องแล้วขอบคุณที่ช่วยให้ระดับทักษะเลื่อนขึ้นไปอีกขั้น

สำหรับบางคน ตุลาไม่ได้ให้คำแนะนำใดๆ เพียงบอกให้ไปฝึกทักษะปลีกย่อยให้สูงกว่านี้ก่อน จึงจะสามารถใช้กระบวรทำได้ดีกว่าเดิม

และเขาค่อยให้คำแนะนำเพิ่มเติม

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้วันนี้ครอบครัวของตุลาได้รู้ว่า ลูกชายคนเล็กของบ้านได้รับความเชื่อถือจากผู้เล่นและ NPC ของเกมนี้มากขนาดไหน ยิ่งได้คุยกับคนตระกูลไปโดยเฉพาะไปอิง ยิ่งทำให้กัญญารู้ว่า ที่แท้ตุลามีความสามารถด้านศิลปะการต่อสู้สูงมาก ขนาดเป็นครูฝึกได้เลยทีเดียว

ส่วนอีกมุมมีผู้เล่นจำนวนหนึ่งกำลังต่อสู้อย่างยากลำบาก เพราะถูกพวกแมวหยอกเล่น แสงสีจากทักษะหลายอย่างเปล่งประกายเจิดจ้า แต่ถ้าพวกแมวไม่หลบ พวกมันก็สามารถบดออกไปได้ง่ายๆ กัญญามองดูพวกผู้เล่นใหม่ที่เพิ่งผ่านการทดสอบขั้นที่สี่จากโรงฝึกกำลังถูกพวกแมวรับน้องใหม่อย่างสงสาร

‘มิน่า นายตุลถึงได้บอกว่าพวกตัวแสบห้าตัวนี้พาพวกเราเที่ยวเกาะเริ่มต้นได้สบายๆ’

ในการออนไลน์วันที่สอง ตุลาบอกว่าวันนี้เขาต้องเคลียร์งานหลายอย่าง และต้องเข้าประชุมกับเหล่าขุนนางของเมืองนี้ ให้ทุกคนท่องเที่ยวได้ตามสบาย แต่เกรียงไกรกลับอยากเห็นเวลาลูกชายทำงาน จึงบอกว่าขอดูการทำงานของตุลาในวันนี้จะดีกว่า

“มันค่อนข้างน่าเบื่อนะครับ ผมกลัวพอกับแม่จะไม่สนุก” ตุลา กล่าวยิ้มๆ

แต่เกรียงไกรยังคงยืนยัน ตุลาจึงได้แต่ตามใจทุกคน และพาทุกคนไปเข้าร่วมการประชุมหลังอาหารเช้า

ในห้องประชุม ทุกคนในบ้านจึงได้รู้ว่าตุลาที่เป็นเจ้าเมืองไม่ใช่ตุลาที่พวกเขารู้จักอีกแล้ว รัชมีของเจ้าเมืองที่เปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่นเปล่งประกายออกมาอย่างชัดเจน ปัญหาบางอย่างแม้กระทั่งเกรียงไกรยังนึก

วิธีแก้ไขที่เหมาะสมไม่ได้ ตุลากลับสามารถกำหนดวิธีการ และมอบหมายความรับผิดชอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ที่เหนือความคาดหมายสำหรับพวกเขาคือ พวกเขาสามารถสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงความเชื่อมั่นของผู้ได้บังคับบัญชา ไม่ว่าจะมีความท้าทายลำบากขนาดไหน หากตุลาเสนอวิธีแก้ไขมา เหล่าขุนนางจะเสนอตัวเป็นผู้รับผิดชอบอย่างไม่เกียจคร้าน

ภาพที่เห็นนี้สร้างความภาคภูมิใจให้แก่พ่อ แม่ และพี่สาวเป็นอย่างมาก น้องชายคนเล็กที่อ่อนของบ้านนี้กลายเป็นผู้ใหญ่และสามารถพึ่งพาได้แล้วจริงๆ แม้จะเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกจำลอง แต่ก็สร้างความปลื้มปริ่มให้แก่พวกเขาไม่น้อยเลย

ช่วงบ่ายตุลาพาทุกคนไปเดินเล่นในพื้นที่ส่วนอื่นที่เมื่อวานยังไม่ได้พาไป โดยพื้นที่เหล่านี้มีผู้เล่นค่อนข้างแออัด เนื่องจากมีร้านค้า และพื้นที่ซึ่งเปิดขึ้นเพื่อจัดการแสดงต่างๆ ทั้งการร้องเพลง การเต้น และการแสดงละคร

ในขณะที่ครอบครัวของตุลาเดินเล่นในเมืองอยู่นั้น รอบด้านก็มีเสียงกระซิบกระซาบดังแว่วมาจากเหล่าผู้เล่นชาย

“สุดยอด! สาวสวยคนนั้นใครวะ เข้าไปทักหน่อยจะดีไหม” กระทาศายนายหนึ่งอดถามออกมาไม่ได้

“ไอ้โง่! ดูซะก่อน สาวสวยคนนั้นเดินมากับใคร ถ้าคิดว่าจีบแข่งกับหมอนี้ได้ก็เชิญเลย” ชายหนุ่มอีกคนหนึ่งกล่าว แล้วหันไปมองเด็กหนุ่มที่เดินอยู่เคียงข้าง

เมื่อพบว่าคู่แข่งเป็นใคร หนุ่มๆ ทั้งหลายถึงกับหมดเรี่ยวหมดแรงถึงเกมนี้จะสามารถปรับหน้าตาได้ แต่ก็แค่ 30% หน้าตาอย่างท่านเจ้าเมือง ถึงความหล่อจะลดลงสัก 30% ก็ยังเป็นผู้แข่งที่กินยากสุดๆ อยู่ดี

สำหรับกลุ่มผู้เล่นหญิงก็มีเสียงนินทาแว่วมาให้ได้ยินเป็นระยะเช่นกัน

“ยายคนนั้นใครนะ! บังอาจมาเดินคู่กับท่านตุลาได้ แถมยังอุ้มแมวของท่านตุลาอีก”

“หน้าตาก็... (กัดฟันพุด) บ้าๆ บังอาจมาเกาะเกาะท่านตุลาได้ ยังไง!”

“ดูสิ! ยายนั่นยังใส่ชุดผู้เล่นใหม่อยู่เลย”

“กรี๊ด! ฉันไม่ยอม ฉันไม่เชื่อหรอกว่าท่านตุลาจะมีแฟนแล้ว”

แม้จะเป็นเสียงนินทาแผ่วเบาจากระยะไกล แต่กัญญาที่ได้ยินอดยิ้มออกมาไม่ได้ เธอจึงเข้ามาหาตุลา แล้วแซวซ้ำๆ ว่า

“เรตติงไม่เลวเลยนี่นา ตุลาน้องพี่”

กัญญาทดลองควงแขนน้องชาย รอบข้างก็เกิดเสียงกรี๊ดเบาๆ ดังขึ้นจากหลายทิศทาง จนเธอคิดในใจว่า

‘อืม...สนุกดีแฮะ’

จากนั้นเธอก็หอมแก้มน้องชาย เสียงกรี๊ดจึงยิ่งดังขึ้น พร้อมกับมีเสียงถอนหายใจจากผู้ชายอีกหลายคน

“อ่า มาหอมแก้มผมทำไมอะ พี่กัญ” ตุลาที่เลิกให้ความสนใจกับคนรอบข้างมานานมากแล้วเพราะเจอบ่อยจนเบื่อ ถามขึ้นมาอย่างสงสัย

“นายตุล นี่ไม่รู้เรื่องอะไรจริงๆ เหรอเนี่ย!” กัญญากล่าวอย่างแปลกใจ

ตุลาหลับแกล้มแล้วมองหน้าพี่สาวอย่างสงสัย ‘ไอ้การหอมแก้มเมื่อครู่มันมีเหตุผลอะไรซ่อนอยู่อย่างนั้นหรอ’

ส่วนกัญญาหันไปมองสาวๆ รอบๆ ที่จ้องเธออย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ แล้วยิ้มพลางคิดในใจว่า

‘อิๆ สนุกสุดๆ จริงๆ ด้วย’

93

|| พวนทำลายล้าง ||

หลังจากเดินชมตลาดจนพอใจ และกลับมาถึงบ้านพักของ
เจ้าเมืองแล้ว ก็ญญาทักบอคน้องชายว่า

“ตุล พวกพี่ขอออกจากเกมก่อนก็แล้วกันนะ”

ตุลมองพี่สาวอย่างสงสัย วันนี้พี่ก็ญญาแปลกไปจริงๆ เอาแต่
ดวงแขนขาแล้วหัวเราะบ่อยๆ ถึงเขาจะไม่เข้าใจนัก แต่พอเห็นพี่สาวมี
ความสุข เขาก็มีความสุขไปด้วย ทำให้ท่านเจ้าเมืองที่ปกติมีแต่สีหน้า
เรียบเฉยยิ้มตลอดทั้งวัน ไม่รู้เลยว่าทำร้ายสาวๆ ที่เฝ้ามองห่างๆ มาก
ขนาดไหน

“อืม...ยังมีเวลาอีกหลายชั่วโมงเลยนะครับ กว่าจะได้เวลาออกจาก
เกม”

“หึๆ นายตุล ถึงในเกมมันจะเหลือเวลาอีกมาก แต่วันนี้พวกพี่
ไม่ได้เตรียมตัวมาเล่นเกม เอาไว้วันหลังค่อยเล่นให้เต็มที่ดีกว่า ส่วน
ตุลอยู่ต่อเถอะ เดี่ยวพี่กับพ่อแม่ขอออกจากเกมก่อนก็แล้วกัน อีกอย่าง
เครื่องของพวกเราใช้งานได้แค่ 6 ชั่วโมงในโลกจริงเท่านั้นเอง”

ญญาอธิบายยื้มๆ นาก็เสริมว่า

“นั่นสิ ตูลงเล่นตามสบายเถอะ เอาไว้เจอกันตอนตี 5 เหมือนเดิม นะ”

ตุลาพยักหน้ารับ

“แล้วพอกับแม่จะเข้ามาในเกมอีกหรือเปล่าครับ ถ้าออนไลน์เมื่อไหร่ให้ติดต่อทหารได้เลยนะครับ เวลาเที่ยวเล่นในเมืองจะได้สะดวกหน่อย แต่ถ้าจะออกนอกเมือง ให้ไปบอกพวกทหารองครักษ์ที่ฝึกอยู่ที่โรงฝึกของเจ้าเมืองนะครับ พวกนี้ไวใจได้มากกว่าทหารทั่วไปเยอะ อืม...เดี๋ยวกดตอบรับด้วยครับ”

กล่าวจบเขาก็กดโอนเงินให้พ่อ แม่ และพี่สาวคนละห้าร้อยเหรียญทอง

“ถ้าไม่พอ เบิกเพิ่มได้นะครับ แต่จะว่าไป เงินขนาดนี้มันก็เหลือเฟือจนเกินพอสำหรับเกาะเริ่มต้นแล้วนะ ผมว่า”

หากเป็นก่อนหน้านี้ ทุกคนคงตำหนิที่ตุลาใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย แต่ตอนนี้ฐานการเงินของตุลาแข็งแกร่งมาก เงินจำนวนนี้จึงถือว่าน้อยนิดราวกับเศษธุลีที่เหนียวเลวทีเดียว ความจริงเขาคิดจะโอนเงินไปให้มากกว่านี้อีก แต่กลัวจะถูกดู เลยโอนไปให้เท่านี้ก็พอ

“โอนมาทำไมมากมาย นายตุล พอลคงไม่เข้ามาเล่นเกมบ่อยขนาดนั้นหรอก อย่างมากก็แค่มาเที่ยวเล่นชมบรรยากาศนานๆ ที่เท่านั้น” เกรียงไกรเอ่ย

“อืม...แม่คิดว่าแม่อาจจะมาเรียนทำอาหารหรือประดิษฐ์สิ่งของที่ศูนย์ฝึกวิชาชีพ แต่ก็แค่ในเวลาว่างเท่านั้น คงไม่ต้องใช้เงินมากมายขนาดนั้นหรอก” นภาพูดเสริมเสียงเบา ถ้าจะให้ไปต่อสู้อ เธอไม่ยอมทำแน่นอน

กัญญาหัวเราะเบาๆ “พ่อคะ แม่คะ อย่าขัดศรัทธานายตุลเลยคะ รับไปเถอะ เอาไว้ไม่ได้ใช้จริงๆ ค่อยแลกออกไปเป็นเงินจริงก็ได้ พวกเราออกจากเกมก่อนเวลาพร้อมกันนะคะ”

“เอ! จะออกพร้อมกันเลยหรือครับ” ตูลาอดถามไม่ได้

“อืม...ที่ว่ากลับไปหลับในโลกจริงสักพักก็น่าจะดี เพราะพี่ยังไม่คุ้นกับการหลับในเกมเท่าไรหรอก กลัวว่าตื่นขึ้นมาจะกลายเป็นนอนไม่พอนะ” กัญญากล่าวยิ้มๆ

ตูลาหัวเราะ “พี่กัญ เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงเลย เวลานอนหลับในเกมเราจะได้พักผ่อนสมองจริงๆ เพราะเป็นการหลับลึกที่แทบจะไม่ฝันเลย ทำให้การนอนหลับในเกมเป็นการพักผ่อนสมองที่ดีกว่าการนอนหลับในโลกจริงอีก ไม่อย่างนั้นผมเล่นเกมทุกวันตั้งปีกว่า สมองคงล้าเพราะขาดการพักผ่อนไปนานแล้ว”

กัญญายิ้มแล้วลูบหัวน้องชาย “เอาน่า อย่างที่บอกแต่แรก เครื่องของพวกพี่ออนไลน์ได้แค่ 6 ชั่วโมง ยังไงก็เหลือเวลาอีกไม่เท่าไรแล้ว ออกตอนนี้หรือออกเมื่อถึงเวลาที่กำหนดก็ไม่ต่างกันนักหรอก ตูเล่นต่อตามสบายเถอะ แล้วเจอกันตอนออกกำลังกายนะจ๊ะ”

นภาเดินเข้ามาทอดดูตูลา “ตุลลูกแม่เก่งมากเลย ตอนที่เห็นเมืองที่ลูกสร้าง แม่ยังไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรว่าเมืองนี้เป็นเมืองของลูกจริงๆ จนได้เห็นตุลเข้าร่วมการประชุมในฐานะเจ้าเมืองนี้แหละ แม่ค่อยรู้ว่าลูกชายของแม่เก่งขนาดไหน”

เกรียงไกรกล่าวต่อว่า “ทำได้ดีมากเลยตุล ลูกดูเป็นเจ้าเมืองที่มีความสามารถจริงๆ พ่อภูมิใจมาก”

ตูลาถึงกับหน้าแดง เนื่องจากนานๆ ครั้งเขาถึงจะมีโอกาสได้รับคำชมจากพ่อกับแม่แบบนี้ ทำให้ทั้งสามคนที่มองอยู่อดยิ้มออกมาไม่ได้ ตูลาที่เป็นเจ้าเมืองดูมีสง่าราศี แต่ตูลาที่เป็นสมาชิกในครอบครัวยังคงเป็นลูกชายคนเล็กที่น่ารักเหมือนเดิม จากนั้นทั้งสามคนก็ออกจากเกมพร้อมกัน

เมื่อออกจากเกมแล้ว แทนที่ทั้งสามคนจะแยกย้ายกันไป
พักผ่อน พวกเขากลับโผล่มารวมตัวกันที่บ้านในโลกจำลอง

“ว่าไง ยายกัญ ทำไมกระซิบบอกพ่อกับแม่ให้ออกจากเกมก่อนเวลาละ” นภามยิ้มๆ แม่พอจะคาดเดาได้ตั้งแต่แรกแล้วก็ตาม

กัญญามองค้อน “แหม คุณแม่คะ หนูรู้หรอกว่าแม่ก็คิดเหมือนกัน พ่อได้เห็นนายตุลในเกม ถึงนายตุลจะเก่งขนาดไหน แต่เรื่องสาวๆ นี่ยิ่งกว่าเด็กอนุบาลซะอีก เห็นแล้วอดเป็นห่วงไม่ได้จริงๆ”

เกรียงไกรกลั่นยิ้ม ดูท่ามารยาและลูกสาวของเขาจะเป็นห่วงตุลามากจนเกินเหตุไปแล้ว สำหรับผู้ชาย ใจ่เรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาอกหักสักครั้งสองครั้งเดี๋ยวก็มีภูมิต้านทานเอง ไม่เห็นจะน่าเป็นห่วงตรงไหน

“คิดมากเกินไปหรือเปล่า ยายกัญ เจ้าตุลมันเพิ่งจะอายุไม่เท่าไร ปล่อยให้มันมีความรักแบบวัยรุ่นสักครั้งสองครั้งในชีวิตจะเป็นไรไป”

กัญญูที่ได้ยินอดถอนหายใจออกมาไม่ได้

“เป็นสิคะ คุณพ่อลืมนไปแล้วหรอคะว่า นายตุลตอนนี้มีสถานะแบบไหน ใจ่ประสบการณ์บ้านๆ อย่างรักวัยรุ่นที่คุณพ่อบอกไม่มีวันเกิดขึ้นกับนายตุลแน่ๆ”

พอนภาและเกรียงไกรได้ฟังก็นึกออก ตอนนั้นตุลาไม่ได้เป็นเพียงเด็กหนุ่มหน้าตาดีธรรมดาๆ เท่านั้น แต่ยังพ่วงสถานะมหาเศรษฐีอีกด้วย หากมีหญิงสาวเข้าหาเพราะหวังผลประโยชน์...

“คุณพ่อคุณแม่คงยังไม่ลืมใช่ไหมคะว่า ครั้งชีวิตที่ผ่านมาของนายตุลเป็นยังไง เรื่องนี้แหละที่ทำให้หนูรู้สึกเป็นห่วงจริงๆ เพราะประสบการณ์ของนายตุลเรียกได้ว่าไม่ต่างจากเด็ก 8 ขวบก็ว่าได้”

ตั้งแต่อายุ 8 ขวบ ตุลาก็แทบไม่ได้เข้าสังคม และไม่มีโอกาสพูดคุยกับใครที่ไหนนอกจากคนในครอบครัววนมาถึง 7 ปีเต็ม ภาพของตุลา

ในตอนนี่ที่ดูสงบเยือกเย็น เปี่ยมไปด้วยความสุขรอบคอบ กลับทำให้พวกเขาลืมไปว่าแท้จริงแล้วตุลาฯยังขาดประสบการณ์ชีวิตมากมายขนาดไหน อย่างที่กัญญาบอก น้องชายของเธอแทบไม่ต่างจากเด็ก 8 ขวบจริงๆ จนจนารู้สึกกังวลใจ เนื่องจากเรื่องความรักวัยรุ่นนี้ทำให้คนเสียอนาคตมานักต่อนักแล้ว

แต่เกรียงไกรกลับมองเรื่องนี้แตกต่างไปอีกมุมหนึ่ง

“ยายกัญญา พ่อว่าลูกเป็นห่วงน้องมากเกินไปแล้ว ปกติเจ้าตุลก็เป็นคนที่สงบเยือกเย็นและเก็บความรู้สึกเก่งมาตั้งแต่เป็นเด็กแล้ว ไม่ใช่ว่าพ่อพูดเข้าข้างลูกชายตัวเองหรอกนะ แต่พ่อคิดว่าต่อไปเป็นเรื่องความรักที่ผิดพลาด เจ้าตุลก็น่าจะรับมือไหว ลูกอย่าห่วงมากเกินไปเลย”

เมื่อเกรียงไกรกล่าวจบก็นึกขึ้นมาได้ เขาจึงหัวเราะเบาๆ แล้วถามลูกสาวว่า

“หวังว่าเรื่องนี้คงไม่ใช่ข้ออ้างเข้าเกมหรอกนะ แม่คนห่วงน้อง”

แน่นอนว่าเกรียงไกรและนภาย่อมมองเห็นพฤติกรรมของลูกสาวและลูกชายได้อย่างชัดเจน ถึงตุลาฯจะไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร แต่เห็นได้ชัดว่ากัญญาจริงใจกลั่นแกล้งเหล่าแฟนคลับของน้องชายชัดๆ ยิ่งพวกเขาเดินตามพี่น้องคู่นี้ห่างๆ ยิ่งทำให้ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบของผู้เล่นคนอื่นๆ อย่างชัดเจน เกรียงไกรเลยอดหยอกเย้าลูกสาวตัวเองไม่ได้

นภายิ้มแล้วกล่าวเสริมว่า

“เอ หรือว่ายายกัญญาแม่อยากเข้าเกมบ่อยๆ เลยเอาจ้องชายมาอ้างกันแน่นะ ตอนอยู่ในเกม เห็นพี่อย่างนั้น พี่อย่างนี้ ตลอดเลยนี่นา”

กัญญาอดหน้าแดงไม่ได้ กำลังคุยเรื่องนายตุลอยู่ดีๆ ดันเข้าตัวซะงั้น

เกรียงไกรสบโอกาสกลั่นแกล้งลูกสาวคนสวย จึงแกล้งอุทาน

ราวกับไม่ตั้งใจว่า

“อ้าว แล้วนายผู้กำกับหนุ่มหล่อหลินหวางอะไรนั้นไปไหนแล้วละ”

“พ่ออะ แม่อะ พุดอะไรก็ไม่รู้” กัญญาบ่นทั้งที่ยังหน้าแดงอยู่ “พี่หลินหวางเขาโทรมาหาบ่อยๆ เรื่องที่ทางยายนางเอกภาพยนตร์อยากติดต่อนายตุลให้ไปเป็นสตูดิโอแมนในภาพยนตร์เรื่องต่อไปอยู่ แต่หนูปฏิเสธไปแล้ว ตั้งแต่นายตุลกลับมาจากฮ่องกง ความสูงก็เพิ่มขึ้นเกือบห้าเซนติเมตรตอนนี้สูงพอๆ กับหนูแล้ว ส่วนพี่อิงแค่คุ้ยกันเรื่อยเปื่อยเท่านั้นเอง เขาบอกว่าอีกไม่กี่เดือนลูกพี่ลูกน้องของเขาจะมีอายุครบ 15 ปี เข้ามาเล่นเกมนี้ได้ เลยอยากแนะนำให้น้องรู้จักเท่านั้นเอง”

เมื่อเกรียงไกรกับภาเห็นท่าทางของลูกสาวก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ น้อยครั้งที่พวกเขาจะเห็นกัญญาอยู่ในสภาพนี้ สำหรับพ่อกับแม่แล้ว ไม่ว่าลูกจะเปลี่ยนไปมากขนาดไหน แต่ก็มองเห็นเป็นเพียงแคเด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้นเอง

“เอ ลูกพี่ลูกน้องของไปอิงอย่างนั้นหรือ ผู้หญิงหรือผู้ชายละ”
นภาถามอย่างสนใจ

กัญญาได้โอกาสเปลี่ยนเรื่องจึงรีบกล่าวว่า “ผู้หญิงค่ะ ฮีๆ คุณแม่ก็รู้สึกสนใจใช่ไหมล่ะคะ บางทีนี่อาจเป็นแผนการของพวกตระกูลไปก็ได้ ตอนนี้นายตุลมีแต่คนสนใจ พวกตระกูลไปเลยคิดจะจองไว้ก่อน”

เกรียงไกรรู้สึกขำ ก็ยังดีที่ไม่ได้เข้ามาเจาะจู่ขอลูกชายของเขาตรงๆ (ตุลมันผู้ชายนะเพีย!)

กัญญาอดอดอหนายใจออกมาไม่ได้ “เรื่องเด็กตระกูลไปหนูไม่ห่วงหรอกค่ะ แต่ที่หนูกังวลคือยายสาวแคนาดานั่นซะมากกว่า”

นภาซู้สึกว่าตามไม่ทัน “สาวแคนาดาที่ไหนอีกล่ะ”

กัญญาเรียกไฟล์ข้อมูลออกมาชุดหนึ่ง แล้วส่งให้ภา ในไฟล์นั้นมีภาพเด็กสาวคนหนึ่งนาม ชูเยี่ย ตามประวัติที่บันทึกไว้เป็นเด็กลูกครึ่ง

จีน-อังกฤษ แต่เติบโตที่แคนาดา คำน้าจึงออกไปทางตะวันตกค่อนข้างมาก เธอโด่งดังจากการเป็นนักร้องตั้งแต่อายุ 14 ปี ออกอัลบั้มมาแล้วสองชุด และประสบความสำเร็จอย่างสูง ปัจจุบันอายุ 17 ปี เริ่มผันตัวเข้าสู่วงการภาพยนตร์จอเงิน โดยรับบทนางเอกภาพยนตร์เอกซ์เร็นเจอร์ที่ตุลาเป็นสตูดิโอแมน และมีกำหนดออกฉายในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

“ได้อ่านดูเลยเด็กคนนี้ อยากจะให้นายตุลมารับงานแสดงเรื่องใหม่ของเธอจริงๆ ถึงขนาดโทรศัพท์ติดต่อมาหาหนูตั้งหลายรอบ แต่หนูไม่ยอมให้เด็กคนนี้เจอหน้านายตุลเด็ดขาด” กัญญากล่าวอย่างมุ่งมั่นจนเกรียงไกรและนภาอดคิดตรงกันไม่ได้ว่า

“หวน้องจริงๆ ยายลูกคนนี่”

เกรียงไกรหัวเราะแล้วกล่าวกับภรรยาว่า “เฮ้อ...พวกเราแก่แล้วจริงๆ ด้วย คูสี เป๊ปปๆ ลูกชายลูกสาวก็โตเป็นหนุ่มเป็นสาวกันหมดแล้ว นายตุลก็มีคนแอบมาจองตัว แถมมีแนวโน้มว่าจะได้ควงดาราสาวอีกต่างหาก ส่วนยายกัญญาก็มีหนุ่มต่างชาติถึงสองคนคอยตามคือ บ้านเรานี้หัวกระไดไม่แห้งจริงๆ แฮะ”

“พออะ ไม่พูดด้วยแล้ว” กัญญาร้องแล้วออฟไลน์ทันที

เกรียงไกรกับนภามองหน้ากันแล้วหัวเราะ

“ฮะๆ ลูกสาวลูกชายบ้านเราขายดีจริงๆ”

ในช่วงเช้าก่อนไปโรงเรียน ขณะที่ทุกคนในครอบครัวกำลังรับประทานอาหารเช้าก่อนออกจากบ้าน รายการโทรทัศน์ก็นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับปรากฏการณ์ Eden Bank ซึ่งกำลังเป็นที่ฮือฮาอยู่ในขณะนี้

“สื่อไทยก็โง่เหมือนกันนะครี” ตุลาที่ดูอยู่อดกล่าวดูออกมาไม่ได้ รายการ Eco Today ที่ออกอากาศไปเมื่อวานเป็นรายการโทรทัศน์ของ

อเมริกา เพียงวันเดียวสื่อไทยก็นำเรื่องนี้มาประโคมข่าว จนตุลาาคิดจะหลีกเลียงก็คงไม่ทันแล้ว แต่ข่าวที่ออกมากลับแตกต่างจากที่คิดไว้มาก

“ขณะนี้ผู้สื่อข่าวของฮ่องกงได้ออกมายืนยันแล้วครับว่า นักเล่นเกมที่ใช้ชื่อว่า ตุลา มีชื่อจริงว่า เหมาสีเยวหลง เป็นบุตรบุญธรรมของคุณเหมาซินหยู ประธานของเหมาคอร์ปอเรชั่น ผู้นำด้านกิจการเรือเดินสมุทรครับ ไม่น่าเชื่อเลยนะครับว่า คุณเหมาสีเยวหลงที่มีอายุไม่ถึง 20 ปี จะมีความสามารถในเชิงธุรกิจจนถึงขั้นส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโลกได้...”

เกรียงไกรกดปิดโทรทัศน์แล้วถามอย่างสงสัย “ไอ้เหมาสีเยวหลงนี่มันใครกัน”

“เอ่อ...ไอ้เหมาสีเยวหลงที่ว่ามันมัน...คือ...” ตุลาหยุดชะงักสักระยะเมื่อเห็นคนทั้งบ้านจ้องเขาเป็นตาเดียว ก่อนจะยิ้มช้าๆ “เหมาสีเยวหลงก็คือผมเองครับ”

ไม่รอให้ทุกคนถาม ตุลา ก็รีบอธิบายต่อว่า “จริงๆ แล้วเมื่อคืนผมลืมบอกไปครับว่า ท่านเหมาซินหยูรับผมเป็นบุตรบุญธรรมแล้ว เพื่อที่จะประกาศต่อภายนอกได้อย่างสะดวก ถ้าบอกว่าผมเป็นว่าที่ผู้อาวุโสตระกูลเหมา มันอาจทำให้หลายๆ คนรู้สึกสงสัยได้ ท่านเลยรับผมเป็นบุตรบุญธรรม แล้วตั้งชื่อให้ผมว่า เหมาสีเยวหลง นะครับ ส่วนข่าวที่ออกมา ผมคิดว่ามันเป็นเพียงแผนถ่วงเวลามากกว่า อย่างที่บอก ตอนนี้ดูเหมือนพวกเราจะยังไม่พร้อมรับมือกับนักข่าว บ้านใหม่ก็ยังไม่ได้เริ่มก่อสร้างเลย คิดว่าท่านไปดำหาลางคงใช้วิธีนี้”

ทุกคนต่างพยักหน้าอย่างโล่งใจ ส่วนหนึ่งก็เพราะยังพอจะถ่วงเวลาเรื่องนี้ออกไปได้บ้าง แม้จะอดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้ ที่ตระกูลไปทำเรื่องแบบนี้โดยไม่ได้แจ้งพวกเขา ก่อน แต่ก็ถือว่าตระกูลไปดำเนินการได้อย่างรวดเร็วและรอบคอบ รายการโทรทัศน์ของอเมริกาเพิ่งจะประโคมเรื่องนี้ได้ไม่ถึง 24 ชั่วโมง ทางฮ่องกงก็นึกหาแผนการรับมือได้อย่างเหมาะสม

แล้ว มีหน้าซ้ำดูท่าสือของไทยจะโดนกดดันไม่น้อย จึงไม่มีภาพเหมือนของตุลาปรากฏเหมือนในรายการโทรทัศน์ของอเมริกา

เมื่อถึงเวลาออกจากบ้าน พวกเขา ก็พบว่า มีรถจอดรออยู่นอกบ้านหลายคน ทำให้ตุลาที่จูงจักรยานคันโปรดออกมาดูรู้สึกสงสัยไม่ได้ จากนั้นประตูรถด้านคนขับรถก็เปิด แล้วเพื่อนบ้านที่ตุลาคุ้นหน้าก็ยิ้มต้อนรับก่อนจะกล่าวว่า

“คุณตุลาครับ ต่อไปนี้ผมจะเป็นคนขับรถประจำตัวของคุณ จะไปโรงเรียนใช้ไหมครับ ขี่จักรยานไปคงจะไม่เหมาะ เดี่ยวผมไปส่งดีกว่า”

“พี่โก้เองหรอครับ อย่าเรียกผมว่าคุณตุลาเลย ผมไม่ค่อยคุ้นหู” ตุลากล่าวเขินๆ

ชายหนุ่มอายุยี่สิบเศษคนนี้เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ที่หมู่บ้านแห่งนี้ได้ไม่ถึงปี ตุลาเคยสังเกตท่วงท่าการเดินของเขาแล้วพบว่า มีพื้นฐานศิลปะการต่อสู้แบบตะวันออกแฝงอยู่ในท่าเดิน เขาจึงคาดเดาน่าจะเป็นคนที่ไปตำหนาส่งมาคุ้มกันเขาอย่างลับๆ แต่ตอนนี้นักคุ้มกันอย่างลับๆ ดูท่าจะไม่เพียงพอ เพื่อนบ้านคนนี้จึงเปิดเผยตัว

โก้หัวเราะ “ที่ผมเรียกคุณตุลานี้ ความจริงก็ถือว่าเสียมารยาทพอสมควรเลยนะครับ จริงๆ ควรเรียกว่า คุณชาย มากกว่า หรือจะให้ผมเรียกว่า คุณชายเสี่ยวหลง แทน แบบนี้จะดีกว่าไหมครับ”

ตุลาถอนหายใจ “เรียกคุณตุลาก็ได้ครับ”

ดูเหมือนตุลาจะไม่มีสิทธิปฏิเสธ แต่การไปโรงเรียนที่อยู่ใกล้บ้านโดยการนั่งรถแบบนี้ บอกตรงๆ ว่าเขาไม่คุ้นเคย เท่าที่ดู ท่าทางอีกฝ่ายจะไม่ได้เตรียมรถมาเฉพาะเขาเท่านั้น แต่ยังเตรียมพร้อมสำหรับพ่อและพี่โก้ แกมยังมีรถอีกคันจอดอยู่ที่บ้านของพี่โก้ คงเผื่อเอาไว้ให้แม่ของเขาออกไปซื้อของอีกต่างหาก ตุลาจึงได้แต่เดินขึ้นรถไปโรงเรียนอย่างไม่เต็มใจนัก

เมื่อมาถึงโรงเรียน แน่จนกว่ารถสุดหรูที่ตุลานั้นมาย่อมตกเป็นข่าวใหญ่พอสมควร หลายคนต่างรู้สึกสงสัยว่าเด็กคนนี้จะไปรวยมาจากไหน จากเด็กที่ขี้จักรยานมาโรงเรียนทุกวัน กลับมีรถหรูมาส่งพร้อมกับมีคนขับคอยเปิดประตูให้ขึ้นลงราวกับเป็นบุคคลสำคัญ โชคดีที่ยังเข้ามาก จึงมีคนเห็นเหตุการณ์ไม่กี่คนเท่านั้น

เมื่อเข้ามาในโรงเรียน สถานที่แรกที่ตุลาเข้าไปคือ ลานฝึกของชมรมมวยจีนเพื่อสุขภาพ ซึ่งตอนนี้มีสมาชิกชมรมหลายคนกำลังฝึกยामเข้ากันอยู่

“พวกซี่ยังไม่มาอีกหรือ” ตุลาถามสมาชิกคนหนึ่งที่กำลังหยุดพัก

“ยังเลย ทำไมวันนี้ได้ชื่อถึงมาช้ากว่าทุกวันล่ะ”

“อืม...วันนี้มีคนขับรถมาส่ง ไม่ได้ขี้จักรยานมาเองนะ” ตุลาตอบกลับ ดูท่าทางเพื่อนๆ ในชมรมจะยังไม่รู้เรื่องที่เขาคือตุลาผู้โด่งดังในเกม MWO เพราะโชคดีที่ข่าวภาคเช้าไม่มีภาพวาดของเขา ส่วนคนที่ดูรายการโทรทัศน์ของอเมริกาในโรงเรียนนี้คงมีน้อยยิ่งกว่าน้อย เรื่องนี้คงยังพอจะถ่วงเวลาออกไปได้อีกพักใหญ่ๆ

ไม่นานหลังจากนั้น ซี่ย คิง เอก และกรก็ทยอยเข้ามาฝึกยामเข้าด้วยกัน หลังการฝึก เพื่อนสนิททั้งห้าคนต่างมาสูมหัวกัน

“อืม...ตอนนี้ในเกมมีข่าวใหญ่เรื่องหนึ่ง ถึงจะไม่ส่งผลอะไรต่อทวีปหลัก แต่กับเกาะเริ่มต้นกลับมีผลมากจริงๆ”

“หือ เรื่องอะไรหรือ” ตุลาถามกลับอย่างสงสัย ช่วงนี้เขาไม่ค่อยได้อ่านข่าวสารในเว็บบอร์ดเกมจริงๆ

“มันเริ่มจากการสร้างเมืองอีเดนนั้นแหละ แกคิดว่าเกาะเริ่มต้นไหนอื่นมันมีหรือ ไอ้เมืองที่มีสถานที่ฝึกฝนดีขนาดนั้น ถึงตอนหลังจะมีคนพยายามสร้างเลียนแบบที่เกาะเริ่มต้นไหนอื่น แต่โรงฝึกที่พร้อมสรรพขนาดนั้น ค่าใช้จ่ายมันสูงมาก ไม่มีใครสร้างได้ดีเท่าโรงฝึกของไอ้ชื่ออีก

แล้ว พวกผู้เล่นใหม่ที่เกาะเริ่มต้นโซนอื่นๆ ก็ได้พยายามเรียกร้องให้สร้าง
ประตูลาร์ปเชื่อมเกาะเริ่มต้นทั้งสิบแห่งเข้าด้วยกันนะ”

จึงอธิบายให้เพื่อนรักฟัง สำหรับพวกเขาที่เข้าออกทุกเกาะเริ่มต้น
ได้ย่อมไม่รู้สึกละอะไร แต่สำหรับตุลาซึ่งถูกกักไว้ที่เกาะเริ่มต้นเพียงแห่งเดียว
นับได้ว่าเป็นชาวที่ตีมากเลยทีเดียว

“เชื่อมเกาะอย่างนั้นหรอ” ตุลาพิมพ์

“ได้ชื่อจะได้มีที่เที่ยวเพิ่มขึ้นอีกหน่อยไง เกาะอัลกัสมันเป็นเกาะ
เริ่มต้นของโซนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภูมิอากาศเลยเป็นแบบร้อนชื้น
เหมือนบ้านเรา ถ้าเกาะเริ่มต้นถูกเชื่อมโยกัน ได้ชื่อจะได้ลงไปเที่ยวใน
โซนอื่นๆ ดูบ้าง ขอแนะนำให้ไปที่เกาะนอร์ทวินด์ของโซนรัสเซีย รับรอง
ได้ว่ามันสุดๆ” ออกกล่าวอย่างนึกสนุก เพราะที่นั่นหนาวได้ใจเลยทีเดียว

“อืม...น่าสนใจแฮะ” ตุลากล่าวแล้วคิดในใจว่า

‘คงต้องหาเวลาไปเคลียร์บอสลับชะแล้ว จะได้ออกจากเกาะอัลกัส
ไปเที่ยวที่เกาะเริ่มต้นโซนอื่นได้สักที’

ขณะที่ตุลากำลังครุ่นคิดอยู่นั้น กรก๊ก็ขึ้นได้ ก่อนมาโรงเรียนเขา
ได้ดูข่าวภาคเช้าเหมือนกัน

“อ้อ อีกเรื่องหนึ่ง พอดีก่อนมาโรงเรียนฉันได้ดูข่าว ตกลงว่า
ไอ้หมาเสี้ยวหลงนี่มันเป็นใครกัน ถึงมาประกาศตัวเป็นเจ้าของอึเดน
หน้าด้านๆ แบบนี้ ได้ชื่อเป็นศิษย์ตระกูลเหมานี่ รู้จักหรือเปล่า”

สาเหตุที่กล่าวเช่นนั้นเป็นเพราะพวกเขายังคงเข้าใจว่าตุลาเป็นเพียง
ศิษย์ธรรมดาๆ คนหนึ่งของตระกูลหมา

ตุลาหัวเราะขำ ไอ้คนหน้าด้านที่ว่าคือเขาเองนี่แหละ ไม่สิ จะว่า
หน้าด้านก็คงไม่ถูกเท่าไร เพราะหมาเสี้ยวหลงอะไรนั่นเป็นเจ้าเมือง
อึเดนจริงๆ นี่หว่า

จากนั้นเขาจึงอธิบายเกี่ยวกับสถานะที่แท้จริงของหมาเสี้ยวหลง

แล้วสรุปว่านี่คือแผนถ่วงเวลาของตระกูลเหมาเท่านั้น หรืออย่างน้อยคงคิดจะเปิดตัวอย่างเป็นทางการหลังจากจัดการระบบรักษาความปลอดภัยให้รัดกุมได้ก่อน

“กลายเป็นบุคคล VIP ไปซะแล้ว ได้ซื้อเพื่อนเรา” เอกพูดอย่างอิจฉา ตูลาเพียงแต่ส่ายหน้าแล้วถอนหายใจ

“กลายเป็นคนดั่งแบบนี้ไม่เห็นจะดีเลย มีแต่เรื่องวุ่นวาย ว่าแต่พวกแกเป็นยังงัยกันมั่ง ไอ้โครงการซื้อขายปืนนะ”

เอกอดยิ้มออกมาไม่ได้ “กำไรดีสุดๆ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าการค้าของเถื่อนมันจะเงินดีขนาดนี้ พวกตระกูลไปที่สอนเทคนิคการเจรจาเองก็โคตรเจ๋ง ทั้งซู่ทั้งปลอบ จนรวบรวมปืนได้หลายกระบอก ยอมรับเลยว่าเรื่องพวกนี้มันมีวิธีการจริงๆ ขึ้นส่วนบางอย่างจำคนทำขึ้นมา ขึ้นส่วนบางอย่างก็ต้องเอามาจากปืนที่ซื้อต่อมาจากพวกที่ทำสัญญาซื้อขายปืนอีกไม่นานพวกเราคงจะสามารถผลิตปืนขายแข่งกับเมืองฮิเดนได้แล้ว ปืนของนายขายไม่ออกแน่ ได้ซื้อเอ่ย”

ตุลาฟังแล้วก็หัวเราะ “ฮะๆ อย่างนี้ลืบดี อย่างที่บอกแต่แรก ไอ้ที่ฉันเล็งไว้จริงๆ คือการขายกระสุนปืนต่างหาก ยิ่งปืนแพร่หลาย กระสุนของฉันก็ยังเป็นที่ต้องการวะ”

ชัยพยักหน้าเห็นด้วย “เท่าที่พวกเราสืบมา มีคนพยายามจะสร้างกระสุนพิเศษเลียนแบบอยู่หลายเจ้า จนพวกนักประดิษฐ์วิจัยกันให้วุ่นที่ตกลงคือ ตายกันเกลื่อน แต่ดันวิเคราะห์ไม่ออกว่ากระสุนของได้ซื้อสร้างได้ยังไง แถมกระสุนที่พวกนั้นสร้างออกมายังมีต้นทุนอย่างต่ำน่าละตั้งหลายเหรียญทอง ประสิทธิภาพก็สู้กระสุนที่ได้ซื้อสร้างไม่ได้ คงอีกนานกว่าจะมีคนเลียนแบบได้ซื้อได้”

“เดี๋ยวก ไอ้ที่บอกว่่านักวิจัยตายกันเกลื่อนมันหมายความว่ายังไง” ตูลาอดสงสัยไม่ได้

“ไม่รู้สิ เห็นบอกว่าพยายามแกะกระสุนที่ได้ซื้อผลิต แล้วกระสุนดันระเบิดเบรียงปร้าง จนพวกที่พยายามศึกษาตายกันเกลื่อนเลย” กรอธิบายซ้ำๆ

ตุลาอดนึกถึงโครงสร้างของกระสุนปืนที่เขาสร้างไม่ได้ กระสุนปืนที่เขาสร้างนั้นมียังคงพลังจิตที่ซับซ้อนมาก โดยหัวกระสุนจะมีวงจรที่ใช้กักเก็บพลังเวททำลายล้างเอาไว้ หากแกะจะทำลายวงจรที่ใช้ยับยั้งการทำงานของวงเวทต่างๆ โดยตรง และปลดปล่อยพลังเวทที่บรรจุอยู่ในหัวกระสุนออกมา อีกทั้งวงเวทที่ใช้เร่งการทำงานของดินปืนก็จะทำงานทันทีเมื่อพลังงานซึ่งบรรจุเอาไว้ในกระสุนปืนระเบิดออกมาพร้อมกัน ย่อมก่อให้เกิด ‘โศกนาฏกรรม’ สำหรับผู้ที่อยากรู้ อยากเห็นโดยไม่ตั้งใจนั่นเอง

“เออ...จะสงสัยหรือสมน้ำหน้าดีหว่า ปรับอารมณ์ไม่ถูกแฮะ” ตุลาถูกล้อยี้มๆ แล้วหันไปถามเพื่อนๆ ว่า “ถ้าอย่างนั้น ตอนนี้นักพจนานุกรมก็รวนเลยละละสิ”

เอกยี้มว่า “ฮ่าๆ เน้นอน บอกตรงๆ ไม่เคยคิดเลยว่าเงินเกือบพันเหรียญทองมันจะหาได้ง่ายขนาดนี้ ตอนนี้พวกเราเริ่มเข้าไปเจรจากับพวกอาณาจักร Freedom แล้วด้วย อย่างที่รู้ ใช่ว่าพวกนี้มันรูดไถว้ตูดิบและโหดเหี้ยมต่างๆ จากพวก NPC มาเพียบ แต่ไม่ค่อยรู้ราคากลาง พวกเราเองก็เป็นพ่อค้าตลาดมืดที่รู้หน้าที่ เลยซุกตูดอย่างเต็มพิกัด ไว้ใจได้เลย ฮ่าๆ”

ตุลาที่หัวเราะออกมาเช่นกัน ‘ซื้อถูก ขายไว ของร้อนปล่อยเร็ว’ เป็นหลักการทั่วไปของพ่อค้าตลาดมืดจริงๆ ดูท่าเจ้าสี่คนนี้จะคงจะกอบโกยกำไรมาได้ไม่ใช่น้อย เพราะแม้อาณาจักรโอโนว่าจะไม่พอใจการกระทำของอาณาจักร Freedom มานานแล้ว จึงสั่งห้ามไม่ให้ติดต่อซื้อขายกับอาณาจักร Freedom เด็ดขาด แต่ที่ยังไม่คิดบุกโจมตี ก็เพราะผู้เล่นที่รวมกลุ่มกันนับสิบล้านคนยังคงมีอำนาจทำลายล้างที่น่ากลัว ทำให้ยังรักษา

ความสงบในทวีปหลักได้จนถึงตอนนี้ และถือเป็นโอกาสทองของเหล่านักค้าของเถื่อนจริงๆ

“ติดต่อกับรักษาสายสัมพันธ์กับพวกแม่ทัพของอาณาจักร Freedom ไว้ละ ยังไงพวกนี้ก็ต้องถูกกำจัดสักวันอยู่แล้ว เพียงแต่ตอนนี้ฉันยังไม่พร้อม ดังนั้นระหว่างนี้พวกนายโกยกันให้เต็มที่ก็แล้วกันนะ”

ตุลากล่าวซ้ำๆ สำหรับเขาในตอนนี้ การกำจัดอาณาจักร Freedom เป็นเรื่องที่ย่ำแย่กับพลิกฝ่ามือ แต่หากอาณาจักรนี้ล่มสลาย เศรษฐกิจจะปิดลง และจะมีผลกระทบต่างๆ มากกว่าที่คิด เนื่องจากฐานอำนาจในทวีปหลักของเขายังไม่มั่นคงนัก เขาจึงยอมให้สงครามจบลงตอนนี้ไม่ได้

ชัยขมวดคิ้ว “จะถ่วงเวลาไว้ทำไมวะ ไอ้อาณาจักรเลวๆ แบบนี้ล่มจมไปซะก็ดี รู้หรือเปล่าตอนนี้ผู้เล่นส่วนใหญ่เกลียดพวกมันมากขนาดไหน ยิ่งได้ซื้อก่อตั้ง Eden Bank ขึ้นมา พวกนั้นยิ่งโดนด่าหนักขึ้นเรื่อยๆ”

“หือ Eden Bank ไปเกี่ยวอะไรด้วยล่ะ” ตุลากลถามอย่างสงสัย

คิงกล่าวอย่างชื่นชม “หือๆ ไม่มีมือดีที่ไหนไปโพสต์ไว้ว่า การหาเงินจากเกมออนไลน์จะต้องทำให้เกมเป็นที่นิยม แล้วค่อยหาเงินเข้ากระเป๋า สิ่งที่พวกอาณาจักร Freedom ทำจึงเป็นการทำให้มีคนเล่นเกมนี้น้อยลงเรื่อยๆ และจะทำให้เกมเจ๊งซะเปล่าๆ จะว่าไปเกมที่ยอมให้คนแลกเงินและสามารถควบคุมค่าเงินได้เป็นอย่างดีคงไม่มีเกมไหนเทียบกับการเล่นเกมนี้ได้อีกแล้ว และคนที่ตั้งใจมาหาเงินในเกมอย่างจริงจังก็มีไม่น้อยเลย ตอนนี้พวกนักเล่นเกมที่มีสมองทุกคนเลยพร้อมใจด่าไอ้พวกนั้นกันทั้งเกม ส่วนได้ซื้อก็กลายเป็นบุคคลตัวอย่างไปแล้ว รู้ตัวหรือเปล่า ฮ่าๆ”

ตุลาทำตาโต แต่พอคิดดูดีๆ ก็ไม่แปลกใจเท่าไร ในเมื่อ Eden Bank ส่งผลกระทบมาถึงโลกจริง ในโลกเกมคงยิ่งโด่งดัง

“ว่าแต่ได้ซื้อมีแผนถล่มพวกอาณาจักร Freedom ยังไงบ้างล่ะ ลอง

บอกให้ฟังหน่อยได้ไหม” กรถามบ้าง

“อืม...ก็ได้ แต่รู้แล้วต้องเหยียบให้มิดเลยนะ จริงๆ แล้วแผนมันง่ายสุดๆ ไม่ได้มีอะไรซับซ้อนเลย แค่ผลิตปืนให้ได้สักแสนกระบอก กระสุนเวทมนตร์สักสิบล้านนัด แล้วส่งให้โอโนราฟรีๆ เพียงแต่ยื่นเงื่อนไขบางอย่างไปด้วยเท่านั้น ยังไงชะตอนี้ฉันก็ประกาศตัวเป็นผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการของโอโนราไปแล้ว” ตูลากล่าวยิ้มๆ

ชัยฟังแล้วอดกล่าวดูออกมาไม่ได้ “ง่ายๆ อย่างนี้เองหรอ แผนของนาย ไม่สมกับเป็นนายเลยนะ”

ตูลาอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “แค่พูดนะมันง่าย แต่ทำจริงๆ แค่มิปั้นแสนกระบอกยังไม่แน่ว่าจะล้มล้างอาณาจักร Freedom ได้หรอกนะ มันต้องมีแผนใช้จารชนและยุแหยงให้แตกแยกอีก ถึงจะทำได้สำเร็จ”

“ยังงี้ละ” เอกถามอย่างสงสัย

“หึๆ พวกนายประเมินตัวเองต่ำเกินไปแล้ว ในการลักลอบซื้อขายของเถื่อน พวกนายซื้อของจากพวกที่มีระดับและยศสูงใช้ใหม่ วิธีก็ง่ายๆ ซื้อของราคาหนึ่งพัน แล้วแอบปล่อยข่าวว่าซื้อมาในราคาหนึ่งหมื่น พวกนายคิดว่าพวกที่รวมตัวกันเพราะผลประโยชน์จะมีปฏิริยาอย่างไร หึๆ ลองส่งคนไปทำแบบนี้นับกับพวกระดับสูงๆ ของอาณาจักร Freedom สักสิบยี่สิบกลุ่มพร้อมกันดูสิ รับรองสนุกแน่นอน เพียงแต่ช่วงแรกจะต้องรักษาภาพลักษณ์พ่อค้าที่ดีให้ได้เท่านั้นเอง”

ชัย คิง เอก และกรหันไปมองหน้ากัน ได้ซื้อคิดได้ยังไง แผนการที่โหดร้ายขนาดนี้ ชนชั้นผู้นำที่ช่วงชิงทรัพย์สินมาด้วยกัน พอขายของได้ย่อมต้องแบ่งเงินกัน หากปล่อยข่าวออกไปว่า หนึ่งในกลุ่มผู้นาอมเงินที่ได้แล้วแบ่งแค่เศษเงินให้คนอื่น ไม่ต้องบอกก็พอจะเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“จะให้เริ่มลงมือเมื่อไหร่ละ” เอกกล่าวอย่างตื่นเต้น ไม่คาดคิด

มาก่อนว่าจะมีวิธีกำจัดพวกรกโลกที่ง่ายและโหดร้ายขนาดนี้

“เย็นไว้ก่อน บอกแล้วว่ายังไม่พร้อม ขอเวลาอีกสักพัก อย่างที่บอก ฉันยังเตรียมการรับมือการจบเวสต์สงครามไม่เสร็จ ต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่ง อีกอย่าง แค่ทำให้แพ้สงครามมันเป็นการลงโทษคนพวกนั้นที่เบาเกินไป” ตุลาี่ยมอย่างชั่วร้ายจนหลายคนรู้สึกหนาววูบ

“แล้วนายจะทำไมล่ะ” ชัยถามเบาๆ

“หึๆ ตอนแรกฉันว่าจะสั่งให้คนของฉันวาดภาพเหมือนคนของอาณาจักร Freedom ระดับนายกองขึ้นไปให้ครบทุกคน แต่อย่างที่รู้พวกสมาคมพรานป่าส่วนใหญ่ก็อยู่แค่คลาส 1 กันทั้งนั้น พวกนี้ถูกใช้งานอย่างทารุณ จึงมีคนเสนอตัวมาวาดภาพเหมือนมากมาย แต่พอฉันลองปรึกษาพวกอดีตราชา พวกนั้นก็กลับบอกว่าแทนที่จะวาดภาพเหมือนซึ่งเป็นเรื่องยุ่งยาก ให้รวบรวมชิ้นส่วนต่างๆ ประเภทเส้นผม น้ำลาย หรือของใช้ส่วนตัว มาใช้กับเวทประภาพระบุตัวตนหรือระบุที่อยู่จะดีกว่า รับรองได้ว่าต่อให้จบสงคราม พวกนี้จะต้องถูกตามล่าไม่เลิก ไม่ว่าจะหนีไปอยู่จุดไหนของโลก”

ชัยอดกลืนน้ำลายไม่ได้ “เอ่อ...ได้ชื่อมีความแค้นส่วนตัวอะไรกับไอ้พวกอาณาจักร Freedom หรือเปล่า นี่ก็จะบีบให้พวกมันลบตัวละครหนีเลยอย่างนั้นสินะ”

“ไม่เ็น ไม่ได้มีความแค้นอะไรกันเลย แค่วิธีการของพวกนี้มันเลวร้ายเกินกว่าที่ฉันจะรับได้เท่านั้นเอง ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันทำข้อตกลงกับทางโอโนร่าไว้แล้วว่า แค่ยึดพื้นที่ของอาณาจักร Freedom จนเหลือแค่ไม่กี่เมือง แล้วบีบให้พวกมันรวมตัวกันในอาณาเขตเล็กๆ ก็พอ ฉันไม่คิดจะกำจัดให้สิ้นซากหรอกนะ เดี่ยวพวกมันกระจายกันไปเป็นกลุ่มโจรหลายร้อยหลายพันกลุ่ม แล้วทวีปหลักจะยิ่งวุ่นวาย”

สี่สหายถึงกับกลืนน้ำลายพลางคิดว่า “ห้ามเป็นศัตรูกับไอ้เ็น

เด็ดขาด' ขนาดยังไม่ออกจากเกาะเริ่มต้น มันยังสามารถวางแผนถล่ม อาณาจักรของผู้เล่นที่ใหญ่ที่สุดได้ เท่าที่ฟัง ดูเหมือนจะมีโอกาสประสบความสำเร็จสูงมากด้วย อย่างที่รู้กันว่า ตอนนี้ผู้เล่นส่วนใหญ่อยู่แค่คลาส 3 เท่านั้น มีคลาส 4 ขึ้นไปไม่ถึง 10% เจอปืนเข้าไปหนึ่งแสนกระบอก กองกำลังของ Freedom ยากจะอยู่รอดได้

ต่อให้พวกที่รวมหัวกันกอบโกยผลประโยชน์จากอาณาจักรนี้คิด ถอนตัวหลังจบสงคราม แต่จอมโหดนี้ก็วางแผนลอบสังหารเอาไว้แล้ว น่าสงสารจริง ๆ เพราะถ้าถูกหมายหัว มีทางเดียวคือต้องหลบตัวละครหนี เท่านั้น เกมนี้กว่าจะมีฝีมือยังต้องใช้เวลานานมาก ไม่ใช่แค่บ้ำเก็บ ระดับแล้วจะกลายเป็นยอดฝีมือได้ เรียกได้ว่า ความโลภเพียงครั้งเดียว ต้องชดใช้ด้วยตัวละครที่ฝึกฝนมาเป็นปีจริงๆ

ชัยพอจะรู้แล้วว่าอาณาจักร Freedom จะพบจุดจบเช่นไร จึงอด ถอนหายใจออกมาไม่ได้ อย่างไรก็ตามนี่ก็เป็นอาณาจักรของผู้เล่นแห่งแรก แต่น่าเสียดายที่ผู้นำไร้ความสามารถ ไม่สามารถควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชา ได้ จนกลายเป็นอาณาจักรที่สร้างความแค้นเคืองไปทุกหย่อมหญ้า ไม่ว่า กับผู้เล่นหรือ NPC ในเกม

ตอนนี้ชะตากรรมของอาณาจักร Freedom คล้ายถูกกำหนด แน่นนอนแล้ว เควสต์สงครามของทวีปหลักเริ่มต้นจากกระดาดแผ่นเดียว ของตุลา และกำลังจะจบลงด้วยปืนที่ตุลาสร้างนั่นเอง

94

เพื่อลูก

แรกเริ่มเดิมที หลังจากตุลาได้ข่าวว่าจะมีการเชื่อมต่อเกาะ เริ่มต้นทั้งสิบแห่ง ซึ่งเป็นเกาะเริ่มต้นของทวีปต่างๆ ทั่วโลก ให้สามารถเดินทางไปมาหากันได้ สิ่งที่เขาคิดจะทำคือ การเคลียร์บอสของเกาะ เริ่มต้นให้เร็วที่สุด แต่เมื่อเข้ามาในเกมเขากลับพบว่า กว่าจะมีเวลาออกไปจัดการเรื่องส่วนตัวได้ คงต้องใช้เวลาอย่างมาก เพราะเมืองอีเดนตอนนี้ยังอยู่ในช่วงที่มีการพัฒนาและความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ซึ่งนั่นหมายถึงมีปัญหาเกิดขึ้นไม่เว้นแต่ละวัน

สิ่งที่ตุลาพอจะทำได้คือ การพยายามทำหน้าที่ในฐานะเจ้าเมือง และผู้ชี้แนะวิชาการต่อสู้ให้ดีที่สุด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เคยละเลยการฝึกฝนตนเอง ในที่สุดเขาก็สามารถสร้างท่าไม้ตายของวิชาควบคุมพลาสมาขึ้นมาได้สามทักษะ นั่นคือ

ระเบิดแสงทำลายล้าง คือ การดึงมวลอากาศปริมาณมหาศาลมาเปลี่ยนเป็นลูกบอลพลาสมา เมื่อเกิดการระเบิดจะเป็นหายนะอย่างแท้จริง

ลูกบอลแสงสังหาร คือ การใช้พลังจิตเร่งลูกบอลความร้อนจนกลายเป็นลูกบอลพลาสมา เมื่อปะทะเป้าหมาย แรงระเบิดจะไม่รุนแรง

นัก แต่มีอำนาจการทะลุทะลวงสูงมาก

ดาบแสงพิฆาต คือ การใช้พลังจิตควบคุมอาณาเขตเพื่อสร้างคมดาบพลาสมา ทำให้ดาบผ่าปรุฟีกกลายเป็นดาบที่สามารถตัดได้ทุกสรรพสิ่ง

ตอนแรกตุลาคิดจะควบคุมระเบิดแสงทำลายล้าง โดยปรับเป็นวิชาที่สามารถฉีกลงไปตีคมดาบได้ แต่วิชานี้มีความเสี่ยงสูงเกินไป เพราะหากคมดาบระเบิดขึ้นในระยะประชิด เกอร์ว่าไม่เพียงศัตรูต้องตาย แม้กระทั่งผู้ใช้วิชานี้เองเขาเองก็คงไม่รอดเช่นกัน เขาจึงได้แต่ล้มเลิกความคิดนี้ อ้ออย่าง ระเบิดแสงทำลายล้างไม่ว่าจะอยู่ในรูปลักษณะใด พลังทำลายล้างของมันก็ไม่น่าจะแตกต่างกันมากนัก

โชคดีที่ตุลาฝึกฝนการควบคุมอาณาเขตสร้างความร้อนมาเป็นเวลานาน การดัดแปลงวิชาดังกล่าวให้สูงขึ้นมาอีกขั้นจนกลายเป็นวิชาทำลายล้างขั้นสูงจึงมิใช่เรื่องยาก

แต่ข้อเสียของวิชาเหล่านี้คือ ปริมาณพลังงานมากมายมหาศาลที่ต้องใช้ อย่างลูกบอลแสงสังหารและดาบแสงพิฆาต ต้องใช้พลังจิตรวม 30,000 หน่วยในการสร้าง และการรักษาสภาพต้องใช้พลังจิตวินาทีละ 1,000 หน่วย ส่วนระเบิดแสงทำลายล้างต้องใช้พลังจิตหลายแสนหน่วย ทำให้ต้องรวบรวมพลังหลายวินาที หากไม่มีดาบผ่าปรุฟิช่วยเสริมพลัง เขาคงไม่มีพลังมากพอจะใช้วิชาเหล่านี้ได้

หลังจากคิดค้นวิชาทำลายล้างขั้นสูงทั้งสามทักษะขึ้นมาได้ ตุลา ก็รีบบรรจุพวกมันเป็นทักษะเรียกใช้ ข้อดีของการแปรเปลี่ยนวิชาเหล่านี้ให้กลายเป็นทักษะเรียกใช้คือ การได้โบนัสการโจมตีเพิ่มมากขึ้น ขอเพียงมีพลังจิตมากพอก็สามารถเรียกใช้ได้เลย แต่ข้อเสียคือ ไม่สามารถควบคุมความรุนแรงของวิชาเหล่านี้ได้ และการเรียกใช้ทักษะต้องการพลังงานขั้นต่ำที่สม่ำเสมอ เนื่องจากตุลายังมีพลังจิตไม่มากพอ ทักษะระเบิดแสง

ทำลายล้างจึงต้องการเวลาในการรวบรวมพลัง แต่เมื่อหักลบกับการไม่ต้องเฟ่งสมาธิควบคุมการเกิดปฏิกิริยา ก็เรียกได้ว่าคุ้มค่างว่าการเฟ่งสมาธิเพื่อสร้างพลาสมามาก

“ผีกริชาพวกนี้ให้ชำนาญ และพยายามเพิ่มพูนเกจพลังจิตให้ได้มากที่สุดก็แล้วกัน แค้นต่อให้พวกบอสลับเก่งแค่ไหน ก็ไม่น่าจะสู้เราได้”

ตุลาได้แต่ปลอบใจตัวเอง...กว่าเขาจะมีเวลาร่างออกไปล่าบอส คงต้องรอให้เมืองอีเดนและธุรกิจต่างๆ ลงตัวกว่านี้ก่อน ซึ่งคงต้องใช้เวลาไม่น้อย ตอนนี้อย่าว่าผู้เล่นหรือ NPC ต่างก็แห่แหนเข้ามาที่เมืองอีเดนไม่เว้นแต่ละวัน เมืองนี้จึงกำลังขยายตัว และปัญหาที่ตามมาก็มีไม่น้อยเลยทีเดียว

แผนงานต่างๆ ของตุลาดำเนินไปอย่างซำๆ ศูนย์ผีกริชาชีพ

ก็เริ่มดำเนินการมาได้นานพอสมควรแล้ว ตัวเมืองที่ช่วงแรกมีประชากรอาศัยอยู่กว่าห้าหมื่นคน ตอนนี้มีผู้อยู่อาศัยเต็มทุกหลังคาเรือน แต่เนื่องจากจำนวนผู้อยู่อาศัยที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ต้องขยายเมือง คาดว่าหากสร้างเสร็จ เมืองอีเดนจะกลายเป็นเมืองขนาดใหญ่ แต่เหล่าผู้ช่วยของตุลากลับไม่คิดว่าเมืองอีเดนจะหยุดอยู่เพียงเท่านั้น พวกเขาจึงเริ่มวางแผนเมืองใหม่เพื่อขยายอาณาเขตล่วงหน้าไว้แล้ว คาดว่ามันจะกลายเป็นเมืองระดับมหานครในไม่ช้า

ด้านการสร้างกำลังคน ตุลาสั่งสลายกองกำลังทหารของผู้เข้าร่วมแล้วเปิดรับสมัครใหม่ เนื่องจากทุกคนรู้ดีว่าหากฝึกฝนอย่างสุดความสามารถ พวกเขาจะมีโอกาสกลับคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอน ทำให้โรงฝึกทักษะพื้นฐานและโรงฝึกทักษะระดับสูงจากเดิมที่เคยมีเพียงสองแห่งเพิ่มจนกลายเป็นสี่สิบแห่ง รวมถึงลดค่าบริการลง จนมีผู้มาสมัครเพื่อฝึกฝนมากขึ้นหลายเท่า โดยมีโรงฝึกสิบแห่งแยกออกมาสำหรับฝึกเหล่าทหาร

หาญของเมืองอีเดนโดยเฉพาะ นอกนั้นเปิดให้ผู้เล่นและ NPC ที่สนใจ
 เนื่องจากทหารคลาส 3 และคลาส 4 ย่อมไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของ
 นายใหญ่อย่างตุลา ซึ่งเป็นเพียงผู้เล่นคลาส 2 อยู่แล้ว เขาจึงสั่งให้เหล่า
 แม่ทัพรวมตัวกันประลองกับเขาเพื่อทดสอบฝีมือ แม่ทัพจะไม่ยินยอม
 แต่คำสั่งก็คือคำสั่ง ยิ่งเป็นคำสั่งของตุลาที่เขารู้สึกหวาดกลัวย่อมต้อง
 ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เพียงชั่วเวลาไม่กี่วันที่ เหล่าอดีตแม่ทัพก็ได้
 สัมผัสกับนรกที่แท้จริง เมื่อตุลาใช้ท่าไม้ตายตัดดารา แม้แต่ครั้งจะ
 ไม่รุนแรงมาก แต่ท่าไม้ตายตัดดาราที่เพิ่มพลังโจมตีของการฟันอย่าง
 ต่อเนื่อง ผู้ที่รับดาบสุดท้ายถึงกับฝันร้ายไปหลายคืนเลยทีเดียว

เมื่อปราบเหล่าแม่ทัพได้ ทหารตำแหน่งรองลงมาย่อมไม่กล้าก่อ
 เรื่อง เหล่าทหารทุกคนจึงยินยอมรับการฝึกหนักโดยไม่บ่นอีกเลย

สำหรับการฝึกกองกำลังลับ ตุลาคัดเลือกจากเหล่าเด็ก ๆ ที่
 ไม่มีผู้ปกครองอย่างเข้มงวด เขาพบว่ามียุวชนที่มีคุณลักษณะดีหนึ่งร้อย-
 กว่าคน แม้จำนวนนี้จะฟังดูเหมือนมาก แต่แท้จริงแล้วเป็นคนหนึ่งร้อย
 คนจากเมืองที่มีประชากรนับแสน แสดงให้เห็นว่าการคัดสรรของตุลามี
 ความเข้มงวดมากขนาดไหน

โดยตุลาจะแยกเด็กกลุ่มนี้ออกจากกลุ่มอื่นๆ มาฝึกฝนต่างหาก
 ช่วงเช้าจะต้องเข้าเรียนหนังสือเหมือนเด็กทั่วไป ช่วงบ่ายเป็นเวลาอิสระ
 ให้ทุกคนไปที่ศูนย์ฝึกวิชาชีพ เพื่อเลือกเรียนความรู้ความชำนาญของ
 แต่ละวิชาตามความชอบและความถนัด ส่วนช่วงเย็นจะเป็นการฝึกที่
 แท้จริง หอพักของเด็กพิเศษกลุ่มนี้มีทางลับเชื่อมต่อกับโรงฝึกลับใต้ดิน
 แห่งหนึ่ง ซึ่งทุกคนจะต้องพบเจอการฝึกที่หนักหนาสาหัสที่นั่น

วิธีการฝึกคนของตุลาที่ไปตำหาลงช่วยกำหนดรูปแบบด้วยตนเอง
 ทำให้เขาได้เปิดหูเปิดตา การฝึกที่หนักหน่วงจนผู้ฝึกแทบสลบเกือบทุก

วัน ทั้งโรงฝึกกลับได้ดินที่มีอัตราการฟื้นฟูสูงมาก และครูฝึกโหดเหี้ยมที่คอยขู่ขวัญและทำลายศักดิ์ศรีราวกับผู้ฝึกเป็นเพียงสัตว์ชั้นต่ำนั้น ทั้งหมดเป็นเพียงองค์ประกอบพื้นฐานของการฝึกเท่านั้น เนื่องจากจุดมุ่งหมายคือ เพื่อหล่อหลอมให้เด็กกลุ่มนี้กลายเป็นทหารที่ยอดเยี่ยม ซึ่งในอนาคตจะต้องรับหน้าที่ที่สำคัญมาก ดังนั้นการฝึกย่อมต้องเข้มงวดมากกว่าปกติ

สิ่งที่ตุลาารู้สึกหวาดหวั่นอยู่บ้างคือ หลักการฝึกคนของไปต้าหลวง ส่วนที่น่ายกย่องไม่ใช่การฝึกที่เข้มงวด แต่เป็นการล้างสมองผู้ฝึก

ไปต้าหลวงบอกว่า “หากต้องการหน่วยลับที่ดี ไม่ใช่เพียงฝึกฝนความสามารถ แต่สมาชิกของหน่วยลับจะต้องมีความจงรักภักดีต่อเจ้านาย วิธีที่ดีที่สุดคือ การปลูกฝังความคิดให้เป็นหนึ่งเดียวกัน”

ดังนั้นวิธีการปลูกฝังความคิดคือ การสร้างอุดมการณ์ให้แก่เด็กเหล่านี้ โดยการปลูกฝังความเชื่อว่า ท่านปรมาจารย์แห่งเกาะเริ่มต้นจะเป็นผู้กำจัดความชั่วร้ายและความอยุติธรรมในทวีป Aldebaran ให้หมดไป ในอนาคตจะต้องไม่มีใครตกเป็นเหยื่อของสงครามอีก

เด็กพวกนี้เป็นผู้รับผลร้ายของสงครามโดยตรง ยอมยินดีเชื่อฟังคำสั่งอย่างง่ายดาย ผู้ปลูกฝังยังถ่ายทอดข่าวสารต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้แก่พวกเขา โดยชี้ให้เห็นว่าต่อไปเป็นผู้มีคุณธรรมล้ำเลิศ หากต้องต่อกรกับคนชั่วร้าย บางครั้งต้องใช้วิธีการต่ำช้าเข้าจัดการ ดังนั้นในภายภาคหน้าหากกองกำลังลับของตุลาต้องทำเรื่องเลวร้าย พวกเขาก็จะทำตามคำสั่งที่ได้รับโดยไม่ปริปากบ่น เพราะเชื่อมั่นว่าสิ่งที่ทำจะนำความสงบมาสู่ผู้คนส่วนใหญ่

ตุลามองสายตาของเด็กๆ ที่รับการฝึกฝนและถ่ายทอดอุดมการณ์ดังกล่าวแล้วก็รู้สึกผิด การปลูกฝังอุดมการณ์เป็นสิ่งที่น่ากลัวจริงๆ เด็กพวกนี้มองเขาราวกับมองศาสดาของศาสนาใดศาสนาหนึ่ง ดวงตาของพวกเขาเปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่น ตุลาจึงตัดสินใจว่า เพื่อตอบสนอง

ความเชื่อมั่นของเด็กๆ เหล่านี้ เขาจะควบคุมทวีปหลักให้ได้ อย่างน้อยที่สุด อาณาจักรใดที่ใช้วิธีการชั่วร้ายทำให้เหยื่อสงครามของเกมนี้อย่างไรก็ตามไม่สามารถฟื้นคืนชีพได้จะต้องถูกเขาทำลายล้าง

เมื่อตุลาคิดถึงเรื่องนี้ เขาก็รู้สึกทำตัวเองไม่ได้ ดูท่าอุดมการณ์จะไม่ได้ส่งผลกระทบต่อผู้ใดบังคับบัญชาเท่านั้น แต่ยังส่งผลบางอย่างต่อจิตใจของเขาด้วย

“ให้ตายเถอะ! ทำไมเกมนี้ถึงทำได้สมจริงขนาดนั้นะ พอได้สัมผัสกับตัวละครในเกมอย่างใกล้ชิด ก็อดมีอารมณ์ร่วมไม่ได้เลยแฮะ”

ช่วงเวลาที่ผ่านมา ไม่เพียงตุลาที่ออนไลน์เข้ามาจัดการเรื่องต่างๆ ครอบครัวยุคของตุลาที่เข้ามาในเกมเป็นระยะ โดยเฉพาะกัญญาที่เข้าเกมเกือบทุกคืน

พวกเขาเข้าใจว่าตอนนี้ตุลาทำภารกิจมากมาย เมื่อออกนอกเมืองตุลาจึงส่งพวกแม่น้อยของเขาไปเป็นผู้คุ้มกัน ด้วยนิสัยที่อยู่ไม่สุขของพวกเขา ทุกครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวไปตามที่ต่างๆ พวกมันจึงมักจะเชื่องมอนสเตอร์เล่น กัญญาเห็นสีหน้าของนภาแล้วต้องแอบกระซิบกับพวกแม่ว่า ‘หากต้องการล่ามอนสเตอร์ ต้องแอบทำอย่าให้คุณแม่รู้ตัว’ ซึ่งพวกแมวก็นับคำและปฏิบัติตามเป็นอย่างดี

เจ้าพวกนี้ต่อให้ตุลาสั่งยังไม่แน่ว่าจะเชื่อฟังง่ายๆ แต่หากเป็นความต้องการของนภา เหล่าเหมียวแสบจะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ถึงระดับและความสามารถของครอบครัวตุลาจะน้อยมาก แต่ความสนิทสนมของพวกแมวกับคนเหล่านี้อาจเหนือกว่าตุลาซะอีก เพราะกัญญาและนภามักจะพาพวกแม่วิ่งไปท่องเที่ยวทั่วโลกผ่าน Tourist Dream และชวนให้ความรู้ต่างๆ เป็นประจำ มีหน้าที่การที่นภาชอบพาพวกแม่วิ่งไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ในโลกจำลอง ยังทำให้ความรู้และค่า INT

ของพวกเขาเพิ่มขึ้นไม่น้อยเลยทีเดียว

หลังจากข้อมูลข่าวสาร และเว็บไซต์หลายหน้าต่างถูกเปิดขึ้นพร้อมกัน ตูลาก็ตรวจสอบข้อมูลสินค้าและแหล่งทรัพยากรที่มีอยู่ในทวีปหลักแต่ละเมือง เพื่อกำหนดเส้นทางการค้าในอนาคต แม้ในทวีปหลักจะมีระบบวาร์ระหว่างเมือง แต่ค่าบริการของมันแปรผันตามระยะทาง ยิ่งไกลราคายิ่งสูง กองคาราวานจึงเป็นคำตอบที่ดีที่สุดในการหาประโยชน์จากส่วนต่างของราคาสินค้าในแต่ละท้องถิ่น

ตูลากำหนดแผนการทั้งหน้าฉากและหลังฉาก แน่ใจว่าเขาจะเป็นผู้จัดการสมาคมการค้าและกองคาราวานอยู่หน้าฉาก ส่วนสมาคมพรานป่าและสายลับจะให้คนอื่นรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าเขาเป็นผู้ควบคุม โดยเขาจะสร้างเส้นทางการค้า และส่งข่าวให้กลุ่มโจรมาปล้นกองคาราวานทั้งของเขาและของ NPC หรือผู้เล่นคนอื่น เนื่องจากเขาคิดจะเล่นทั้งบทบาทของพระเจ้าและบทบาทของมารร้ายด้วยตัวเอง

แต่ก่อนหน้านั้นยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องจัดการอีกมาก ตูลาจึงเรียกประชุมเหล่าผู้นำและขุนนางชั้นสูงทั้งหมด เมื่อที่ประชุมพร้อมแล้ว เขาก็ประกาศว่า

“เพื่อฉลองที่เมืองของเราสร้างเสร็จสมบูรณ์ ผมอยากจัดงานฉลองครั้งนี้ให้ยิ่งใหญ่ ทุกท่านมีความเห็นอย่างไรบ้างครับ”

เหล่าสภาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งหลายต่างเสนอความเห็นกันเต็มไปหมด ความจริงแล้วงานฉลองการก่อตั้งเมืองใหม่ควรจะมีตั้งนานแล้ว แต่ทุกคนที่เห็นพัฒนาการของเมืองโอเดนต่างทราบดีว่า ภาระหน้าที่ของเจ้าเมืองมีมากมายนัก ยิ่งดีในช่วงหลังระบบการบริหารและการจัดการต่างๆ เริ่มเข้ารูปเข้ารอยแล้ว เมืองนี้จึงสงบเรียบร้อยขึ้นมาก เมื่อเจ้าเมืองเสนอเรื่องนี้ขึ้นมา ทุกฝ่ายจึงคิดว่าได้เวลาที่เหมาะสมแล้ว

หลังจากนั้นที่ประชุมก็ได้ข้อสรุปว่า งานฉลองครั้งนี้จะจัดอย่างยิ่งใหญ่ โดยไฮไลต์ของงานนี้คือ การจัดการประลองฝีมือ และเสนอเงินรางวัลจำนวนมาก

“ผู้ติดอันดับแปดคนสุดท้ายจะได้รับเงินรางวัลหนึ่งพันเหรียญทอง และได้รับสิทธิ์ก่อตั้งสำนักฝึกสอนวิชาการต่อสู้ในเมืองนี้อีกด้วย โดยผมจะสร้างสำนักให้ยอดฝีมือแปดท่านประจำทิศต่างๆ ของเมืองนี้ หวังว่าจะมียอดฝีมือเข้าร่วมจำนวนมาก” ตูลากกล่าวสรุป แต่ขุนนางหลายคนอดแย้งไม่ได้

“แต่ตอนนี้ที่ปีปหลักยังทำสงครามกันอยู่นะครับ ผมคิดว่ายอดฝีมือที่แท้จริงคงติดสงคราม มีน้อยคนที่สามารถเข้าร่วมได้”

ตูลายิ้มแล้วกล่าวว่า “ก็ไม่ใช่ใครครับ เอาเฉพาะที่มาได้ก็พอ”

จริงๆ แล้วตอนนี้การให้คำปรึกษาเรื่องวิชาการต่อสู้ของตูลามีนอกเหนือไป มีทั้งผู้เล่นและ NPC ขอฝึกจำนวนมาก จนทำให้โรงฝึกของท่านเจ้าเมืองแทบจะเต็มตลอดทั้งวัน ตูลาคิดว่าผู้ได้รับคำชี้แนะจากเขาหลายคนเริ่มมีฝีมือถึงระดับที่ไวใจได้แล้ว หากคนเหล่านี้มีช่องทางนำความรู้ที่ได้จากเขาไปสั่งสอนผู้อื่น นอกจากจะช่วยแบ่งเบาภาระของเขาได้มาก เขาเองจะได้มีเวลาว่างมากขึ้นด้วย ผู้ติดอันดับแปดคนสุดท้ายของการประลองครั้งนี้จึงไม่เพียงได้รับเงินรางวัล แต่ยังมีสิทธิ์ก่อตั้งสำนักซึ่งให้ผลประโยชน์ต่อเนื่อง

“อย่างน้อยประกาศออกไปก่อนก็แล้วกันครับ คนที่มีความสนใจและไม่ได้เข้าร่วมสงครามอาจเข้ามาร่วมการประลองมากกว่าที่คิดก็ได้ แล้วผมเองก็คิดว่า การประลองควรมีสัก 3-4 ปีครั้ง จะได้กระตุ้นให้คนมีฝีมือมาเข้าร่วม และทำให้ทหารของเรามีความมุ่งมั่นในการฝึกฝนมากขึ้นด้วย”

เหล่าขุนนางต่างพยักหน้ารับ โรงฝึกของตูลาทำให้อดีดทหารของ

พวกเขาพัฒนาได้อย่างก้าวกระโดด หากจัดการประลองในเกาะเริ่มต้น เชื่อว่าเหล่าผู้ฝึกฝนจะมีกำลังใจเพิ่มขึ้นมากอย่างแน่นอน

“เรื่องสำคัญอีกอย่างก็คือ...” ตูลาหันไปมองหน้าเหล่าขุนนาง แล้วประกาศเรื่องที่สร้างความตื่นตะลึงให้แก่ทุกคน “ผมอยากให้เตรียมการเรื่องการส่งมอบตำแหน่งเจ้าเมืองให้แก่ผู้ที่เหมาะสมครับ”

“ท่านเจ้าเมือง!” เสียงร้องตะโกนดังขึ้นจากทุกคน จนทหารยามที่รักษาความปลอดภัยแทบจะพังประตูเข้ามา

ตูลายกมือขึ้นเพื่อให้ทุกคนสงบสติอารมณ์ แล้วอธิบายว่า

“หลายท่านที่ร่วมสร้างเมืองนี้มาตั้งแต่แรกน่าจะทราบดี” ตูลาหันไปยิ้มให้เหล่าสภาที่ปรึกษา และขุนนางชนชั้นสูงที่เข้าร่วมตั้งแต่แรกเริ่ม “ตัวผมไม่มีความคิดจะปกครองเมืองนี้ตั้งแต่แรกแล้ว เพียงแค่ต้องการสร้างสถานที่ฝึกฝนทักษะต่างๆ ให้คนทั่วไปเท่านั้น การที่เมืองอีเดนพัฒนามาถึงขั้นนี้ได้ บอกตามตรงว่ามันเหนือความคาดหมายของผมมาก แต่ในความเป็นจริง การที่นักเดินทางอย่างผมซึ่งมีเวลาในการบริหารงานเพียงหนึ่งในสี่เข้ามารับตำแหน่งเจ้าเมืองนั้น มันเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมมาตั้งแต่ต้นแล้ว”

ตูลาถอนหายใจเบาๆ แล้วอธิบายอย่างละเอียดต่อ

“ดังจะเห็นได้จากปัญหาหลายอย่างซึ่งเกิดจากการตัดสินใจที่ล่าช้า หากเจ้าเมืองอย่างผมสามารถบริหารงานในเมืองนี้ได้ตลอดเวลา ปัญหาเหล่านี้ย่อมไม่เกิดขึ้น และงานบางอย่างจะสามารถดำเนินการได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ แน่นอนว่าการสละตำแหน่งของผมจะยังไม่เกิดขึ้นในทันที เพราะต้องจัดการเรื่องต่างๆ ให้ลงตัวก่อน ซึ่งผมคิดว่างานของการสร้างเมืองน่าจะเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุด”

เหล่าขุนนางหันไปมองหน้ากัน ท่านเจ้าเมืองตัดสินใจเพื่อประโยชน์ของเมืองนี้ อีกทั้งทุกคนทราบดีว่า ท่านเจ้าเมืองเป็นผู้มีความ

เด็ดเดี่ยว หากตัดสินใจทำสิ่งใดแล้วก็ยากจะล้มเลิกกลางคัน เรื่องการ
สละตำแหน่งคงไม่มีใครคัดค้านได้

แต่หากถามประชาชน ทหาร หรือแม้แต่เหล่าขุนนาง ว่าผู้ใดคือ
ผู้สร้างประโยชน์ให้แก่เมืองฮิเดนมากที่สุด ทุกคนต้องให้คำตอบตรงกัน
อย่างแน่นอนว่า ผู้มีคุณูปการสูงสุดของเมืองนี้คือ ท่านเจ้าเมืองตุลา แต่
ในขณะที่เมืองเริ่มเข้ารูปร่างรอย ระบบการบริหารงานเริ่มมีระเบียบ
แบบแผน ผู้มีพระคุณของเมืองกลับตัดสินใจสละตำแหน่ง โดยไม่สนใจ
ผลประโยชน์จากสิ่งที่ตนลงแรงไว้เลย ย่อมยากจะมีคนรับได้

แม้ตอนแรกทุกฝ่ายต่างต้องการตำแหน่งนี้ ถึงขนาดวางแผนการ
แย่งชิงอำนาจกันอย่างลับๆ มาก่อน แต่ตอนนี้ทุกคนต่างคิดว่า ภายใต้
การนำของผู้นาวัยเยาว์คนนี้ สามารถทำให้เมืองที่พวกเขาเห็นเป็นเพียง
แค่ที่หลบภัยชั่วคราวพัฒนาไปได้มากขนาดไหน เซเลสจึงกล่าวอย่าง
ประนีประนอมว่า

“ท่านเจ้าเมืองครับ ผมคิดว่าหากท่านเจ้าเมืองสละตำแหน่ง เกรง
ว่ายากจะมีผู้นำที่มีความสามารถขนาดนี้เข้ามารับตำแหน่งแทน ผม
ขอเสนอให้ตั้งตำแหน่งรองเจ้าเมืองขึ้นมาน่าจะดีกว่า แน่นอนว่าตำแหน่ง
นี้มีอำนาจเทียบเท่าท่านเจ้าเมืองในเวลาที่ท่านไม่อยู่ หรือไม่สะดวกที่จะ
บริหารงาน จะได้มอบอิสระให้แก่ท่านครับ”

ตำแหน่งที่เซเลสเสนอให้ตั้งขึ้นมา เพื่อลดภาระความรับผิดชอบ
ของตุลานั้น เป็นตำแหน่งที่มีอำนาจเหนือกว่าสภาที่ปรึกษาเสียอีก จาก
นั้นเขาจึงกล่าวต่อว่า

“ตำแหน่งดังกล่าว ผมขอเสนอให้ท่านผู้เฒ่าเซนอนครับ”

ตุลาอดยิ้มออกมาไม่ได้ จากคนที่เคยเห็นผลประโยชน์เป็นหลัก
กลับเปลี่ยนไปได้มากขนาดนี้

“แต่ผมคิดว่าการที่ผมครองตำแหน่งเจ้าเมือง มันเท่ากับทำให้

ผลประโยชน์ของเจ้าเมืองสูญเปล่า นะครับ อย่างที่ทราบ ผมยังอยู่เพียง คลาส 2 เท่านั้น ระดับก็ตันแล้ว ค่าประสบการณ์ที่ได้จึงเท่ากับเสียไปเปล่าๆ ผมคิดว่ามอบตำแหน่งนี้ให้ผู้มีความสามารถคนอื่นน่าจะดีกว่า นะครับ”

เนื่องจากตำแหน่งเจ้าเมืองจะได้รับค่าประสบการณ์จากการ บริหารงาน เพราะจะอย่างไร MWO ก็เป็นเกม เมื่อถูกรับตำแหน่งเจ้าเมือง ก็พบว่าทุกครั้งที่เข้าเกมจะมีควอสต์สำหรับเจ้าเมืองปรากฏขึ้น หาก เคลียร์ภารกิจและแก้ปัญหาต่างๆ ได้ ย่อมได้รับค่าประสบการณ์มหาศาล ยิ่งเมืองนี้กำลังจะก้าวสู่ระดับมหานคร ยิ่งได้ค่าประสบการณ์มากมาย การที่เขารั้งตำแหน่งเจ้าเมืองไว้ นับว่าไม่เกิดผลดีจริงๆ เพราะตอนนี้ตุลา และพวกแมวต่างระดับตันที่คลาส 2 ระดับ 100 แล้ว สุ่มมอบตำแหน่งนี้ให้คนอื่นจะดีกว่า

ควอสต์บริหารเมืองนี้เองที่ทำให้ตุลาคิดจะทำลายล้างอาณาจักร Freedom ทิ้งไป ถึงแม้การบริหารเมืองในเกมจะมีตัวช่วยมากมาย แต่ พวกอาณาจักร Freedom กลับทำให้อาณาจักรที่ยึดได้มีสภาพเลวร้าย ใน ด้านนี้ตุลาไม่เข้าใจจริงๆ ว่า คนที่มีความสามารถขนาดยึดอำนาจการ ปกครองของอาณาจักรฟลอนได้ เหตุใดจึงบริหารเมืองได้แย่ขนาดนี้

เขาลืมนึกไปว่า ตำแหน่งสำคัญเกือบทุกตำแหน่งในอาณาจักร Freedom เป็นของผู้เล่นทั้งหมด ซึ่งทุกคนต้องมีเวลาออกจากเกม ยิ่งเป็น เกมที่มีคนเล่นจากทั่วโลก ผู้กุมอำนาจระดับสูงหลายๆ คนจึงแทบไม่เคย เห็นหน้ากันซะด้วยซ้ำ สำหรับอาณาจักรที่ผู้นำใช้เวลาบริหารงานเพียง แค่หนึ่งวัน เนื่องจาก 1 วันในโลกจริง คนทั่วไปออนไลน์ได้เพียง 6 ชั่วโมง เท่านั้น แค่นี้ไม่ลมลมแต่ยังยื้อมาได้จนถึงตอนนี้ ก็เรียกว่าปาฏิหาริย์แล้ว อดีตราชาเซเลสอดยืมออกมาไม่ได้

“อย่าหาว่าผมจะลาบละล้วงความลับของท่านเจ้าเมืองเลยนะครับ

แต่ผมคิดว่าท่านเจ้าเมืองจะต้องมีเป้าหมายเป็นผู้พิชิตซีดจำกัดคลาส 2 อย่างแน่นอน จริงอยู่ที่สำหรับพวกเราเป็นเรื่องที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับท่านเจ้าเมืองที่เป็นนักเดินทาง ซึ่งความสามารถพัฒนาร่างกายเหนือกว่าพวกเรานับสิบเท่า มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้นี่ครับ หากท่านรับตำแหน่งเจ้าเมืองเอาไว้ รับรองได้ว่าเกิดประโยชน์มากมายอย่างแน่นอน”

เป็นที่ทราบกันดีว่า หากคิดเลื่อนคลาสเป็นคลาส 3 จะต้องทำควอสต์พิชิตบอสคลาส 2 ที่ทวีปหลักก่อน (หลายคนไม่รู้ว่ ที่เกาะเริ่มต้นก็มีบอสคลาส 2 เพราะเป็นบอสลับที่ยังไม่มีใครหาเจอ) แต่เรื่องของผู้พิชิตซีดจำกัดนั้น สำหรับเหล่า NPC ในโลกนี้ถือเป็นตำนานที่มีมานานแล้ว และตุลาเองก็เคยออกคำสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชารวบรวมกล่องสุ่มไอเทมจำนวนมากมาให้ ทำให้คนเหล่านี้ทราบว่ ตุลาต้องการเปิดกล่องสุ่มไอเทมจำนวนมากเพื่อเพิ่มค่า LUCK เมื่อพิจารณาจากความเก่งกาจเหนือกว่าคลาส 2 ทั่วไป จนมีฝีมือเทียบได้กับคลาส 4 หรือคลาส 5 ท่านเจ้าเมืองต้องตั้งเป้าเป็นผู้พิชิตซีดจำกัดแน่นอน

ตุลาอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ถึงจะไม่ใช่ความลับ แต่เขาก็ไม่เคยบอกเรื่องนี้กับใครมาก่อน (ยกเว้นพวกซัย) เพียงแค่สั่งให้รวบรวมกล่องสุ่มไอเทม เหล่าขุนนางกลับเชื่อมโยงได้ว่าเขาตั้งเป้าเป็นผู้พิชิตซีดจำกัดคนเหล่านี้ไม่ธรรมดาจริงๆ

“ตกลงครับ ผมจะยอมสวามิภักดิ์ต่อไปอีกสักพัก แต่ผมขอออกให้ทราบล่วงหน้าก่อนนะครับว่ ในอนาคตผมจะขอมอบตำแหน่งนี้ให้บุคคลที่เหมาะสม” ตุลายิ้มแล้วหันไปกล่าวกับเซเลส “แต่ตำแหน่งรองเจ้าเมือง ผมคิดว่าไม่เหมาะกับท่านเซนอนหรือครับ แต่เหมาะสำหรับท่านเซเลสมากกว่า”

“ฮ่าๆ ท่านเจ้าเมืองเข้าใจล้อเล่นจริงๆ เรื่องแบบนี้ทำข้ามขั้นไม่ได้

หอรอครับ ท่านเซน่อนเป็นประธานสภาที่ปรึกษา ย่อมคู่ควรกับตำแหน่ง
รองเจ้าเมืองยิ่งกว่าผมอยู่แล้ว” เซเลสเอ่ย

ตุลาสายหน้าแล้วกล่าวว่า “อีกไม่นานท่านเซน่อน ท่านกาซ่า และ
ท่านโฮป จะต้องลาออกจากตำแหน่งแล้วครับ เรื่องสภาที่ปรึกษาและ
ตำแหน่งต่างๆ ในอนาคตอาจต้องมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่”

ขณะที่อดีตราชากำลังสงสัยในสิ่งที่ตุลากล่าว พวกเขาก็ได้ยิน
คำอธิบายว่า

“ผมได้ทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนกับทางราชาแห่งโอโนร่าแล้วครับ
ว่าดินแดนของพวกท่านที่ถูก Freedom ยึดครอง หากทางโอโนร่าชิงคืน
มาได้ จะถูกผนวกรวมกับอาณาจักรโอโนร่า และมีสถานะเหมือนกับเมือง
อีเดน แลกกับการที่ผมยอมมอบปืนและกระสุนจำนวนหนึ่งให้แก่ทาง
โอโนร่าครับ”

เมื่ออดีตราชาทั้งสามได้ยินก็ถึงกับตกตะลึง ตามหลักการแล้วเมือง
อีเดนอยู่ในอาณาเขตของอาณาจักรอัลวิน แต่ราชาของอัลวินไม่เข้ามา
ก้าวผ่านการบริหารเมือง ถือเป็นเมืองที่มีอำนาจในการตัดสินใจเมืองหนึ่ง
แต่ตุลากลับตัดสินใจจ่ายภาษีจำนวนหนึ่งให้เพื่อรักษาความสัมพันธ์
อันดีไว้ ราชาแห่งอัลวินเองก็รับไว้ และคอยสนับสนุนเมืองพิเศษเมืองนี้
เสมอมา

หากดินแดนที่ได้คืนมามีสถานะเทียบเท่าเมืองอีเดน นั้นย่อมไม่
แตกต่างจากการได้ตำแหน่งราชาที่เสียไปกลับคืนมาเลยทีเดียว สามราชา
และชนชั้นสูงหลายคนจึงอดหลังน้ำตาออกมาไม่ได้ ตุลาเคยกล่าวไว้ว่า
ไม่เกิน 10 ปี จะทวงอาณาจักรคืนให้พวกเขา แต่เพียงไม่ถึง 2 ปีตุลากลับ
ทำได้จริงๆ (หมายถึง 2 ปีในเกม ซึ่งเท่ากับ 3 เดือนนอกเกม)

ตุลาหันไปทางสมาชิกสภาที่ปรึกษาอีกห้าคน

“ผมยังยืนยันคำเดิมว่า สักวันจะทวงดินแดนบ้านเกิดคืนให้แก่พวก

ท่านทุกคนครับ”

เหล่าขุนนางและชนชั้นสูงอดรู้สึกตื่นตันใจไม่ได้ แม้แรกเริ่มพวกเขาจะมีความคิดที่เรียกได้ว่า ไม่สมควรแก่การให้อภัย แต่ท่านเจ้าเมืองวัยเยาว์กลับไม่ถือสา และยังรักษาสัญญาเป็นอย่างดี หลายคนจึงปวารณาตัวว่าจะคอยสนับสนุนตุลาตลอดไป ตุลาจึงยิ้มออกมา อย่างน้อยการประชุมในครั้งนี้ก็ได้วางแนวทางให้แก่ผู้ติดตาม และสามารถลดภาระไปได้หลายอย่าง หลังจากนั้นเขาจะได้เล่นเกมอย่างสบายใจสักที

ไม่มีใครคาดคิดเลยว่า การประลองเล็กๆ ซึ่งจัดในเกาะเริ่มต้น ในช่วงที่ทวีปหลักยังก่อสงครามกันอยู่ จะกลายเป็นงานที่รวมสุดยอดฝีมือมากกว่าที่คิด ทั้งผู้เล่นและ NPC จากทวีปหลักต่างเข้าร่วมกันอย่างล้นหลาม โดยเป้าหมายของหลายๆ คนคือ การทำประลองกับผู้เล่นคลาส 2 ผู้มีความสามารถขนาดเอาชนะคลาส 4 ได้นั่นเอง

นอกเกมในช่วงพักกลางวัน ขณะที่หลายคนหยุดพักจากการฝึกซ้อมกิจกรรมของชมรม ตุลา ก็เล่าเรื่องราวที่ตกลงกันในที่ประชุมให้เพื่อนรักอีกสี่คนฟัง จนคิวงอดบ่นออกมาไม่ได้

“น่าเสียดายชะมัด อยากเข้าร่วมการประลองที่เกาะเริ่มต้นจริงๆ แะะ”

ตุลา ยิ้มแล้วกล่าวว่า “อยากเข้าร่วมก็เข้าร่วมสิ ใครจะว่าอะไรเล่า ยังไงก็อีกเป็นอาทิตย์ถึงจะเริ่ม ในเกมก็อีกตั้งหลายเดือนกว่าจะเริ่มการประลอง เพราะยังไ้คงพอจะมี NPC จากทวีปหลักเข้าร่วมการประลองด้วย เลยต้องให้เวลาพวกนั้นคุ้นชินกับสภาพของเกาะเริ่มต้นก่อน”

ส่วนเอกกลับไม่สนใจเรื่องการประลองมากนัก เขาเพียงถามว่า “ว่าแต่นายมีข้อตกลงกับโอโนะราแบบนี้ แล้วจะให้พวกเราเริ่มแผนยุยงปลุกปั่นนายกองของ Freedom เมื่อไหร่กันล่ะ”

“คงอีกไม่นานหรอก นอกเกมก็ไม่เกิน 1 เดือน ต้องรอดูความพร้อมของกองกำลังไอโนะร่าก่อนว่าชำนาญการใช้ปืนขนาดไหน เพราะต้องทำให้ Freedom บั่นป่วนที่สุดในช่วงที่ไอโนะร่าบุกพอดีถึงจะได้ผล”

ตุลาตอบ

“เอาเป็นอีกสัก 2 เดือนไม่ได้หรอก กำลังทำอะไรได้เพียบเลยช่วงนี้” เอกกล่าว

ตุลาสายหน้า “พวก Freedom สู้บ๊อเทมมาจากพวก NPC ในเกม พวกนายก็สู้มาจากพวกนั้นอีกต่อหนึ่ง ถ้าพวกนายเอามาจนหมด แล้วจะดำเนินแผนสร้างความเป็นป่วนได้ยังไง ช่วงนี้เพลาๆ ลงหน่อยก็แล้วกัน พอได้เวลาดำเนินแผนการ ฉันจะแจ้งไปอีกที”

“ตามใจแก่ก็แล้วกัน แกมันนายใหญ่เนี่ยหว่า” เอกกล่าวเรียบๆ แล้วแยกตัวออกไปฝึกกับพวกในชมรม ถึงอย่างนั้นตุลาก็กลับสัมผัสได้ถึงความหุดหิดที่แผ่มาในน้ำเสียง

คิงกับกรก็ขอแยกตัวออกไปฝึกเหมือนกัน มีแต่ชัยที่สายหน้าอย่างอ่อนใจ

“บอกฉันทีซิว่ามันเกิดอะไรขึ้น ไอ้เอกถึงได้ทำตัวแปลกๆ” ตุลาถามอย่างสงสัย

เมื่อชัยเห็นตุลามองมาก็ฝืนยิ้ม

“นี่ก็แล้วว่่านายต้องรู้” ชัยถอนหายใจแล้วอธิบายว่า “ความจริงนายคงรู้อยู่แล้วว่า บ้านของเอกมันไม่ได้ร่ำรวยอะไร แล้วการค้าตลาดมืดมันก็ทำอะไรได้หลายเท่า เอกมันเลยแลกเงินออกมาจากเกมทั้งหมด เรียกว่าตอนนี้มันมีเงินเยอะกว่าที่เคยฝันไว้ซะอีก แกคิดดูนะ พวกเราเข้าร่วมเครือข่ายตลาดมืดแค่ไม่นาน พอแลกเงินในเกมเป็นเงินไทยกลับมีเงินเป็นแสน แกสั่งให้มันทำลายเส้นทางหาเงิน มันก็ต้องไม่พอใจอยู่แล้ว”

ตุลาอดขมวดคิ้วไม่ได้ เขาไม่ได้นึกถึงปัญหานี้มาก่อน ตอนนี้ชัก

จะเข้าใจผู้นำอาณาจักร Freedom ขึ้นมาบ้างแล้ว ผลประโยชน์ทำให้คนเปลี่ยนไปจริงๆ トラบิตที่อาณาจักร Freedom ยังคงอยู่ เอกยอมสามารถกอบโกยผลประโยชน์ได้อีกนาน มิน่า พอเขาสั่งลงดาบอาณาจักร Freedom เจ้าเอกถึงได้ไม่พอใจ

“ไม่ต้องห่วงหรอกว่าไอ้เอกจะทำแผนของนายฟัง ยังไงเครือข่ายตลาดมืดตอนนี้ 90% ยังอยู่ในการควบคุมของตระกูลไป ถึงพวกนั้นจะพยายามส่งมอบอำนาจให้พวกเราและ NPC ที่นายส่งมาก็เถอะ ดังนั้นถ้าพึ่งไอ้เอกคนเดียวทำอะไรไม่ได้หรอก แต่ฉันมีข้อเสนออย่างหนึ่ง”

ชัยสุดลมหายใจลึกๆ แล้วตัดสินใจกล่าวว่า “นายหาทางดึงตัวไอ้เอกหรือพวกเราทั้งหมดออกจากเครือข่ายตลาดมืดจะดีกว่า คิงกับกรไม่มีปัญหาหรอก แต่ไอ้เอกมันยังมีจิตใจไม่มั่นคงพอจะรับเรื่องแบบนี้”

ตุลากับถอนหายใจ “พ่อฉันบอกเสมอว่า เงินทองต้องหามาให้ได้ด้วยความสามารถของตัวเอง ถึงจะเกิดความภาคภูมิใจ และใช้มันได้อย่างสบายใจ ถึงตอนนี้บ้านฉันจะอยู่เฉยๆ ไม่ต้องทำอะไรก็มีกินมีใช้ไปชั่วชีวิต แต่พ่อกับพี่ก็ยังไม่มีความคิดแบบนั้นสักนิด ฉันเองก็เห็นด้วยเลยอยากให้พวกนายหาเงินให้ได้ด้วยความสามารถของตัวเอง แม้จะเป็นในเกมก็ตาม ไม่นึกเลยว่ามันจะออกมาในรูปแบบนี้”

“เอาเป็นว่าพอเข้าเกมคราวหน้า พวกเราจะขอแยกตัวไปเข้าร่วมกับสมาคมการค้าก็แล้วกัน เรื่องไอ้เอกไม่ต้องเป็นห่วง ฉันจัดการได้ แล้วพอการประลองที่เกาะเริ่มต้นเริ่มขึ้นเมื่อไหร่ พวกเราอาจเข้าร่วมด้วย บอกไว้ก่อนนะ ตอนนี้พวกเรากลาส 4 กันทุกคนแล้ว ไม่ได้กระเจอกอย่างเมื่อก่อนแน่นอน”

“ได้เลย รับรองได้เลยว่าฉันจะจัดงานนี้ให้ดีที่สุด พวกแกต้องขอบแน่นอน แต่บอกไว้ก่อนนะ ในบรรดาคนที่มาฝึก มีคนที่พัฒนาฝีมือจนสู้กับแมวของฉันตัวต่อตัวได้อย่างสูสีเลยทีเดียว”

“ผู้ต่อตัวได้อย่างสุสี? ถ้าเป็นแบบนั้นฉันก็พอจะรับมือไหว น่าสนุกดี ถ้าคนที่ฝีมือสูงสุดมีฝีมืออยู่แค่นั้น สงสัยฉันจะติดหนึ่งในแปดแน่นอน เตรียมตัวจ่ายเงินรางวัลให้ฉันได้เลย ฮ่าๆๆ”

“ถ้าแกล้งทำได้นะ” ตุลาถามย้ำๆ

แม้แผนการจะผิดพลาดไปบ้าง แต่ก็ทำให้ตุลามีโอกาสรับรู้ในหมู่เพื่อนของเขา ชัยเป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงที่สุด จึงไม่ถูกผลประโยชน์ดึงดูด เมื่อพบว่าเพื่อนมีแนวโน้มที่ไม่ดี ชัยถึงกับตัดสินใจให้คนทั้งกลุ่มถอนตัวออกมาอย่างเด็ดขาด ตุลาพอจะเดาได้ว่าเธอจะต้องไม่พอใจ แต่มั่นคงไม่รู้ตัวว่า มันมีเพื่อนที่ดีมากขนาดไหน จนเธออดกล้าวออกมาไม่ได้ว่า

“ไอ้เอกไซค์ดีจริงๆ ที่มีเพื่อนอย่างแก”

ชัยเพียงยิ้มเล็กน้อย แล้วหันไปมองเพื่อนๆ ที่กำลังจับคู่ประลองกันอยู่

‘ให้ตายเหอะ! ไอ้ชัยหล่อก็ไม่หล่อ ดาก็ดำ แต่ทำไมวันนี้มันถึงเทได้ขนาดนี้จะเนี่ย’